

Dr. Hoffmanns børn

Et scenarie til Fastaval '96 af Morten Juul

Credits

Dr. Hoffmanns børn er skrevet af.....Morten Juul

Tegningerne er kréeret af.....Jens Jegindø

Spiltestere har været.....Steffan Brink

Lars Clausen

Rune Dybkjær

Maria Esager

Erik Laxy

Jane Holt Mogensen

Korrekturlæser var.....Martin Schmidt-Nielsen

Først og fremmest tak til de ovenstående for at give en hjælpende hånd - det er jeg utrolig taknemmelig for.

Desuden en tak til deltagere på og arrangører af Fastaval Scenarieforfatter-weekenderne. Jeg har haft enormt udbytte af det materiale, der blev udleveret i den forbindelse, og ikke mindst af den fælles idé-brainstorm.

En særlig tak til Jacob Schmidt-Madsen, min scenarie-makker, der kom med en fornuftig og konstruktiv kritik af mit udkast.

Til sidst vil jeg også gerne takke min medkollegianer Berndt Hübert, der har bidraget med information og materiale om Tyskland samt oversættelser mellem tysk og dansk.

Morten Juul

Der er brugt billeder fra bogen “Den store Bastian” og kortudsnit af FDMs rutekort over Nord- og Midtjylland.

Hvor smukt, børn, I danse kan
med mig, den store Bastian!
Jeg danser sjældent, det er sandt;
men denne fest bør gå galant.
Nu mer' end hundred år i træk
jeg drenge dyppet har i blæk;
i dag vi alle fri os ta'r,
selv Mis og Kis er jubilar.
I morgen dukser jeg på ny
enhver, som ikke vil sig dy.

fra "Den store Bastian" af Dr. Heinrich Hoffmann

Indholdsfortegnelse

1. INDLEDNING.....	5
1.1 INTRODUKTION TIL SPILLELEDEREN.....	5
1.1.1 Scenariets formål og indhold	5
1.1.2 Baggrundshistorie	5
1.1.3 Synopsis.....	6
1.1.4 Persongalleri og handouts.....	8
1.1.5 Scenariets opbygning i øvrigt.....	10
1.2 DE FØRSTE MORD	11
1.2.1 Mordet på Jürgen Höhnness	11
1.2.1.1 Situationen efter Höhnness' død.....	11
1.2.2 Johann Gaddum kidnappes	12
1.2.2.1 Den efterfølgende situation	12
1.2.3 Mordet på Hans Peter Bull	13
2. SPILLET KAN BEGYNDE.....	14
2.1 FORBEREDELSE INDEEN SPILLETS START	14
2.2 MØDET I FLENSBURG	15
2.3 BULLS VILLA, PARK STRAßE 43 FLENSBURG	16
2.4 DEN RØDE VW OG DIVERSE ANDRE SPOR	17
2.5 AFHØRING AF MANUELA BULL	18
2.6 MINISTERPRÆSIDENT HEIDE SIMONIS.....	19
2.7 OBDUKTIONSRAPPORTEN	20
2.7.1 Sammenligning med sagen i Rostock	21
2.8 RAPPORTER FRA BRANDVÆSENETS OG POLITIETS TEKNIKERE	22
2.9 OPSAMLING - MØDE I HOVEDKVARTERET	22
3. EN NY DREJNING AF SAGEN	24
3.1 MORDET PÅ SIEGFRIED HÜBERT.....	24
3.2 MØDET I KÖLN	24
3.3 RENATE KÖNIG - IGEN	25
3.4 BÖRNEHJEMMET GRÜNENHOF	26
3.5 SCHLOß HOMBURG	28
3.6 BESØG HOS JULIANE BRACKE	28
3.7 LOKALARKIVET I NÜMBRECHT	29
3.8 PÅ SPORET AF WERNER SCHWARTZBACH.....	30
3.9 FØRSTE MØDE MED MORDEREN.....	31
4. ENDNU ET MORD.....	33
4.1 LIGET AF JOHANN GADDUM FINDES	33
4.2 KRISEMØDE I BUNDESKRIMINALAMT	33
4.2.1 Andreas eller Thomas er endnu ikke afhørt	34
4.2.2 Spillerne har talt med Andreas og mistænker Thomas	35
4.2.3 Andreas er afsløret men forsvundet.....	35
4.2.4 Andreas er afsløret og fanget	35
4.3 SAGEN THOMAS SCHWARTZBACH.....	36
4.3.1 Afhøring af den mistænkte.....	38

4.4	BEVISERNE FINDES	39
4.5	VALGET	39
5.	FINALE	41
5.1	F.D.P.S LANDSMØDE	41
5.2	ANDREAS' PLAN.....	42
5.3	DRAMAET	42
5.3.1	Spillerne vil stoppe Andreas	43
5.3.2	Spillerne vil stoppe Solms.....	43
5.4	SLUTNING 1 - SOLMS OVERLEVER.....	44
5.5	SLUTNING 2 - SOLMS DØR.....	44
6.	PERSONGALLERI	45
6.1	DE VIGTIGSTE BIPERSONER.....	45
6.1.1	Andreas Schwartzbach	45
6.1.2	Renate König	46
6.1.3	Hans-Ludwig Zachert.....	47
6.1.4	Thomas Schwartzbach.....	48
6.2	DE FEM NAZI-BØRN OG LÆGEN	49
6.2.1	Jürgen Höhnness	49
6.2.2	Hans Peter Bull	50
6.2.3	Siegfried Hübert.....	50
6.2.4	Johann Wilhelm Gaddum.....	51
6.2.5	Hermann Otto Solms.....	51
6.2.6	Werner Schwartzbach.....	52
7.	APPENDIKS	53
7.1	LIDT OM TYSKLAND	53
7.2	BUNDESKRIMINALAMTS OPBYGNING OG ARBEJDSMETODER.....	54
7.3	FORSØGENE PÅ SCHLOß HOMBURG	54
7.4	HERMANN OTTO SOLMS TALE TIL LANDSMØDET.....	55
7.5	KORT REFERAT AF SPILTESTEN	56
7.6	HUSKESEDDEL M.M.	57
7.7	LISTE OVER PERSONNAVNE, DER OPTRÆDER I SCENARIET	59
7.8	BILLEDER AF SPILLEPERSONER OG DEM FRA PERSONGALLERIET	60
7.9	FLOWCHART.....	62
7.10	KALENDER FOR APRIL MÅNED 1996	64
7.11	KORT OVER TYSKLAND.....	65
8.	HANDOUTS OG PERSONARK.....	66

1. Indledning

1.1 Introduktion til spillelederen

1.1.1 Scenariets formål og indhold

Formålet med dette scenarie er at give spillerne de redskaber, der gør det muligt for dem at foretage et reelt valg. Et svært valg, som *skal* træffes. Hver især har de personlige baggrunde, der i sig selv gør det vanskeligt at vælge, og i løbet af spillet vil nogle af deres følelser måske ændre sig eller forstærkes og ad den vej blive afgørende for deres beslutning.

Spillerne er politibetjente, der skal opklare en serie mord. Deres arbejde vil sandsynligvis føre dem frem til et stort moralsk dilemma: De har beviserne og ved, hvem morderen er, men hvis de stopper ham, vil et nyt nationalsocialistisk parti efter alt at dømmes overtage magten i Tyskland. Hvis de derimod ikke stopper ham, vil de svigte deres arbejde og ødelægge deres karrierer. Det kan evt. blive aktuelt at hjælpe morderen, hvilket nok vil betyde, at de ender i fængsel. Uanset hvad de vælger, vil de på kortere eller længere sigt få alvorlige problemer med deres omgivelser og deres egen samvittighed.

En aflægger af dette moralske dilemma er beskrivelsen af, hvor lidt der skal til, for at noget går fra at være tilladeligt til at være grotesk. Jeg synes, at børnebogen "Den store Bastian" beskriver dette ret godt. Den på sin vis morbide skræmmehistorie om, hvad der sker, når børnene er uopdragne, har været og er stadig en velanset bog i mange hjem. Men hvad nu hvis der er én person, der tager denne sorte humor alvorligt og begynder at afstraffe de uvrerne børn efter bogens principper? En af spillepersonerne kommer også af og til med en racistisk bemærkning, som de øvrige anser for en vittighed. Der er bare det ved det, at han mener det alvorligt.

1.1.2 Baggrundshistorie

Under 2. Verdenskrig lavede tyskerne mange forsøg med at skabe børn af ren arisk afstamning. Unge ariske kvinder blev befrugtet med sæd fra høje, blonde, intellektuelle mænd. Nogle andre forsøg gik ud på at skabe nye dynamiske ledere, der kunne overtage magten efter Føreren. Et enkelt, meget hemmeligholdt forsøg gik videre...

På slottet Homburg i Midtjylland prøvede man, under ledelse af Dr. Werner Schwarzbach, at manipulere med fostre for at skabe et supermenneske. Der var ingen grænser for, hvad videnskabsfolkene foretog af groteske indgreb; de udsatte fostrene for radioaktiv stråling, indsprøjtede forskellige kemikalier i dem osv. Mange af fostrene døde, før de blev født, andre under fødselen eller kort tid efter. Men i fem tilfælde lykkedes det. De havde skabt en gruppe børn med unaturligt stærke knogler og en deform, overudviklet hjerne. Disse børn havde en ekstrem stor lillehjerne og var istand til at "føle" med hinanden som en slags enæggede tvillinger. Derudover oplevede

forskerne, at børnene var utrolig karismatiske, de havde nærmest en manipulerende massehypnotisk evne - der var ikke det, de ikke kunne få medhold i.

De blev i et par år fodret med massiv nazistisk propaganda, men tingene ændrede sig, da man indså, at Tyskland ville tabe krigen. De sidste måneder forberedtes børnene på at gå under jorden, og de blev placeret under en kraftig hypnose, som skulle skjule deres sande identitet, indtil tiden var inde. Når signalet kom, skulle de så hver især have tilkæmpet sig vigtige stillinger i samfundet, hvorfra de kunne basere et nyt nazistisk rige. For at sikre sig yderligere udnyttede man børnenes følelsesmæssige sammenknytning, så de kunne aktiveres, selv om signalet skulle gå tabt: Hvis én af dem skulle dø, ville de øvrige automatisk blive aktiveret.

I starten af 1996 dør Werner Schwartzbach af alderdom. Hans eneste efterladte er to børnebørn, Andreas og Thomas Schwartzbach. Andreas overtager huset og ved gennemgangen af farfarens ting, finder han forskningsmaterialet fra dengang. Til sin store forfærdelse genkender han de fem børn som fremtrædende personer i nutidens Tyskland. Andreas overbevises af materialet og beslutter sig for at forhindre det nazistiske komplot ved at simpelthen at slå alle fem ihjel. Han er blevet opdraget strengt og er psykisk ustabil. Dette får ham til at beslutte sig for at slå børnene ihjel efter samme principper som i børnebogen "Den store Bastian."

1.1.3 Synopsis

Spillerne er alle kriminalbetjente; de fleste fra det tyske forbundspoliti og resten fra kriminalpolitiet i Flensburg. Det er deres opgave, at opklare hvem der stod bag den mordbrand, der dræbte den tyske toppolitiker, Schleswig-Holsteins indenrigsminister, Hans Peter Bull.

Spillerne præsenteres for hinanden i Flensburg, hvor de lokale betjente indvier resten i hvor langt, man hidtil er nået i sagen. Derfra er det så op til spillerne at fortsætte efterforskningen. Da en del allerede er afklaret, er der kun enkelte konkrete elementer, som spillerne i første omgang skal beskæftige sig med.

Det ene er politikerens kone, Manuela Bull, som pga. chok først kan afhøres nu. Her er der dog ikke noget at hente endnu, men senere kan hun blive en god hjælp.

Retsmedicineren kan bl.a. fortælle, at politikerens var blevet slået bevidstløs, før han døde i flammerne.

Ekspertter fra brandvæsenet kan konstatere, at branden *var* påsat, som de første undersøgelser også tydede på.

En af spillerne, Franz Schmidt fra forbundspolitiet, vil opdage, at mordet på Bull minder meget om et andet mord, han har arbejdet med, nemlig mordet på en nynazistisk leder i Rostock. Efter en kort gennemgang af de to dræbte, vil spillerne opdage andre ligheder mellem dem. Begge havde samme blodtype, blå øjne, blond hår, ca. samme højde. De havde begge et forholdsvis stort hoved, da deres lillehjern var meget store.

Når man går lidt grundigere til værks, vil man finde ud af, at man ikke ved noget konkret om deres barndom. Ifølge deres lægejournaler var de begge forældreløse og kom fra det samme børnehjem.

Da nazisten ikke har nogen kendt familie, må spillerne hellere tale med politikerens kone igen. Hun kan fortælle, at hendes mand kom fra et børnehjem, og at han ikke vidste, hvem hans forældre var

På dette tidspunkt myrdes den tredje af børnene fra dengang, Siegfried Hübner. Spillerne vil opdage, at lighederne mellem de to første mord også gælder dette.

Dette, plus et par andre ting, fører spillerne til Nümbrecht i Midt-Tyskland, hvor børnehjemmet ligger. Udenfor byen ligger et stort gammelt slot, Schloß Homburg, der fungerer som hjemstavnsmuseum. Det var dér, forsøgene med børnene fandt sted under krigen.

Det er muligt at finde ud af, at stedet var en nazistisk institution ved at kigge i egnsarkivet og i nogle historiske optegnelser.

Med en ihærdig arbejdsindsats lærer spillerne efterhånden lidt af historien, bl.a. kan stedets øverste leders navn, Werner Schwartzbach, findes efter en grundig gennemrodning af egnsarkivet.

Da de kan konstatere, at den gamle Werner netop er død, kan spillerne besøge hans eneste familie, to børnebørn ved navn Andreas og Thomas Schwartzbach. De opdager hurtigt, at Thomas er tidligere straffet...for drabsforsøg.

Ca. her myrdes den fjerde, Johann Gaddum. Igen er ligheden slående. Denne fortsatte strøm af mord, får forbundspolitiet til at indkalde til krisemøde.

Andreas bor i samme hus i Frankfurt, hvor Werner boede dengang. Det er jo i virkeligheden ham, der står bag de fire mord. Han gør alt for at kaste mistanken over på den sin bror, der bor i Berlin. Det lykkes sandsynligvis så godt, at spillerne hurtigt tager af sted for at anholde ham.

Efter en afhøring af Thomas, der har et vandtæt alibi, vil spillerne nok meget gerne meget hurtigt tilbage til Andreas i Frankfurt. Han har imidlertid benyttet lejligheden til

at stikke af og forberede det sidste mord. I huset findes al faderens materiale fra dengang og beviserne for Andreas' skyld.

Slutningen er åben. Vil spillerne forsøge at stoppe morderen, som de som politifolk har pligt til, og dermed bane vejen for et nyt nazi-Tyskland en dag ud i fremtiden? Eller vil de vente og lade en morder slå endnu et menneske ihjel? - Måske ligefrem hjælpe ham med det?

1.1.4 Persongalleri og handouts

Her følger en kort præsentation af spillepersoner, to bipersoner og et par ord om handouts.

Af spillepersonerne kommer de fire fra Bundeskriminalamt (det tyske forbundspoliti, der svarer til det danske rigspolitis rejsehold,) og de to sidste fra kriminalpolitiet i Flensburg. Dette bliver dog ingen forhindring for, at de alle skal arbejde sammen gennem hele scenariet, selvom det kun er starten, der foregår i Flensburg (se i øvrigt afsnit 7.2, side 54. Dog kan deres forskellige baggrunde og til tider ret specielle personligheder skabe lidt gnidninger, der spiller ind i deres fælles arbejde.

De fire fra Bundeskriminalamt (BKA):

Karl-Heinz Schumann er lederen af BKAs mordkommission. Det er ham, der skal lede opklaringsarbejdet, assisteret primært af de øvrige spillere og sekundært af en flok andre politifolk. Han er et roligt menneske, der ikke er bleg for at anvende alternative løsningsmetoder i sit arbejde. Netop derfor er han ikke særlig populær i BKAs øverste ledelse.

Lothar Fischer har nok den mest ekstreme personlighed. Han oplevede mordet på sine forældre, da han var lille, og siden da har han kun ventet på at få hævn. Da han opdagede umuligheden i at få fat i gerningsmændene, begyndte han at gå ud over andre. Da han var medlem af GSG-9, anti-terrorkorpset, skød han en forsvarsløs terrorist. Da gik det op for ham, hvor langt ude han var, og han har siden koncentreret sig meget om sit arbejde for at fortrænge sit had.

Franz Schmidt er en meget intelligent mand. Dog er han ikke den mest entusiastiske politimand, da han egentlig ville have været advokat, men ikke kunne klare studiet. Han kan bedst lide skrivebordsarbejde, hvor han kan arbejde stille og roligt med tingene. Derudover har han haft en nazistisk opdragelse, der smitter lidt af på hans opførsel af og til.

Matthias Bergstein er en forholdsvis ung mand, der kun er i forbundspolitiet pga. sin onkels forbindelser til den tyske justitsminister. Han er lidt overforkælet, og går direkte efter ledende stillinger, bl.a. Karl-Heinz'. Han er desuden jøde, men det holder han for sig selv af frygt for repressalier.

De to lokalbetjente fra Flensburg kriminalpolis drabsafdeling:

Ernst Eckhart er en grov, maskulin type, der har mange års erfaring i politiet. Desværre er han efter sin tid i narkoafdelingen blevet afhængig af kokain. Det er noget, der har ødelagt hans livsglæde, og han kan være ret ubehagelig i visse situationer. Han prøver at trappe ned ved at arbejde hårdere for til sidst at komme ud af sit misbrug, som han selvfølgelig holder hemmeligt.

Eva Schuster er en af de hårde kvinder. Hun er eneste pige i en stor fattig søskendeflok, så hun har været vant til at slå fra sig. Det har smittet af på hendes arbejde og gjort hende til en dygtig, handlekraftig politibetjent.

Selve spilpersonarkene er placeret til sidst i kapitel 8, side 66. De to bipersoner, jeg vil nævne her, er som følger:

Hans-Ludwig Zachert er øverste chef for forbundspolitiet (BKA.) Han bryder sig ikke meget om Karl-Heinz' måde at gøre tingene på, så han vil benytte enhver lejlighed til at kritisere spillernes metoder. Dog er han jo ikke helt dum, så han vil lade spillerne følge deres spor, så længe der er chance for, at de kan komme videre den vej.

Renate König er kriminalreporter for den tyske sensationsavis Bild. Hun er en person, der kan bruges til at føre spillerne tilbage på sporet, hvis de har tabt det. Så vil hun kunne dukke op og spørge spillerne ud om et af de spor, de har overset. Hun kan ligeledes sætte dem på vildspor, hvis de er for hurtige til at opklare mysteriet.

I kapitel 6, side 45, er der en beskrivelse af disse og andre vigtige bipersoner. Der vil også blive henvist til dem, efterhånden som de dukker op i scenariet. Dog bør du nok læse beskrivelsen af journalisten Renate König allerede nu, da hun kan dukke op når som helst.

Til sidst vil jeg lige nævne, at der er et handouts, som du selv skal skaffe til spillet. Det drejer sig om bogen "Den store Bastian," som du kan låne på biblioteket. Det vil jeg faktisk råde dig til at gøre, inden du læser videre, da omtalerne af og illustrationerne til de enkelte mord er relateret direkte til bogen.

Mht. øvrige handouts, så er de alle vedlagt i to eksemplarer, så du også selv kan følge med i, hvad spillerne læser. I den forbindelse vil indholdet af handouts ikke blive forklaret fuldstændigt i scenarieteksten; i stedet henvises der til disse. Det betyder, at

når du læser scenariet igennem, skal du nok lige kaste et blik på dem, når de bliver nævnt. Ellers bliver du bare endnu mere forvirret.

Der er også enkelte specielle rekvisitter, der kan anvendes for at skabe lidt mere stemning, men de står nævnt i løbet af scenariet og er samlet på en huskeseddel i afsnit 7.6, side 57.

1.1.5 Scenariets opbygning i øvrigt

Som du nok har lagt mærke til, er de forskellige afsnit nummererede. Det har jeg gjort for at gøre scenariet mere overskueligt. Afsnittene kommer i den rækkefølge, som de vil forekomme i det forventede spilforløb. Da con-spillere jo generelt er en irriterende flok, der ikke bestiller andet end at gøre netop alt andet end det forventede, kan forløbet godt afvige en hel del fra det planlagte. Bl.a. derfor findes der et flowchart (afsnit 7.7, side 59), der også indeholder afsnitshenvisninger.

Da spillerne på visse tidspunkter har forskellige valgmuligheder, står der i disse tilfælde en række henvisninger til forskellige afsnit. Det er lavet på bedste "Sværd og Trolddom" facon (Hvis spillerne gør sådan, så gå til afsnit x.x, side x). Det virker måske lidt plat, men det skulle gerne hjælpe med til at gøre scenariet overskueligt.

Forskellige steder i scenariet har jeg indsat nogle kortudsnit, der viser den by eller det område af Tyskland, hvor den aktuelle scene foregår. Enkelte af disse kort kan godt være lidt utydelige, men da de ikke skal anvendes til noget konkret i spillet, håber jeg, det går. Grunden til at placere dem de steder er, at de giver teksten lidt kulør.

Hvis du i øvrigt undrer dig over scenariets titel, da lægen hedder Schwartzbach og ikke Hoffmann, er forklaringen her. Bogen "Den store Bastian" er nemlig skrevet af en dr. Heinrich Hoffmann. Og ja, jeg ved godt, at "Den store Bastian" hedder "Struwwelpeter" på tysk. For nemheds skyld har jeg dog valgt at overse dette; i scenariet hedder bogen også "Den store Bastian" i Tyskland.

Synes du at kunne erindre, at "Den store Bastian" tidligere har dannet grundlag for en række mord, husker du ikke helt galt. DR sendte for et års tid siden en krimiserie, der hed Van der Falk. I seriens første afsnit blev der også begået en række mord efter bogens opskrifter. Det var faktisk dette afsnit, der gav mig idéen til at bruge bogen i spillet. Afsnittets titel var i øvrigt også "Dr. Hoffmanns børn."

1.2 De første mord

1.2.1 Mordet på Jürgen Höhness

Søndag, d. 31. marts 1996

Rostock, klokken er 23.35. Lederen af Rechtsradikale Union, Jürgen Höhness, er på vej hjem fra et partimøde i sin bil. Ubemærket forfølges han af Andreas Schwartzbach i sin røde VW. Da Höhness når frem til sin lejlighed, standser han og stiger ud af bilen for at låse porten til baggården op. Höhness har nemlig en garage i gården, hvor han plejer at parkere sin bil om natten. Da Höhness står og fumler med portnøglen, stopper Andreas sin bil ud for ham, åbner døren i passagersiden og peger på ham med sin pistol. Höhness bliver kommanderet ind i bilen, og de kører af sted. Under turen forsøger Höhness at få en forklaring af Andreas, men får blot besked på at holde sin kæft, medmindre han vil skydes. De kører til havnen, hvor Andreas parkerer på et

afsidesliggende sted. Han genner Höhness ud af bilen og tvinger ham ned mod kulhavnen. Da de nærmer sig, tager Andreas et jernrør frem fra jakken og slår Höhness hårdt i baghovedet. Da Höhness går forrest, aner han ikke uråd og kan ikke forsvare sig mod slaget, der slår ham bevidstløs øjeblikkeligt. Andreas slæber derpå Höhness op på en gangbro, der går hen over en enorm kulbunke. Her trækker han en plasticpose over Höhness' hoved og taper den fast om halsen på ham med Gaffa-tape. Andreas skubber til sidst Höhness ud fra broen, og han falder godt to meter ned i det hårde kul. Höhness er nu hårdt kvæstet og ude af stand til at trække vejret. Som følge heraf dør han kort tid efter uden at være kommet til bevidsthed. Andreas løber tilbage til sin bil og kører væk i al ubemærkethed. Den første er død. Racisten endte i det sorte kul, som Ludvig, Morten og Jeppe endte i Den store Bastians blækhus (afsnit I i bogen).

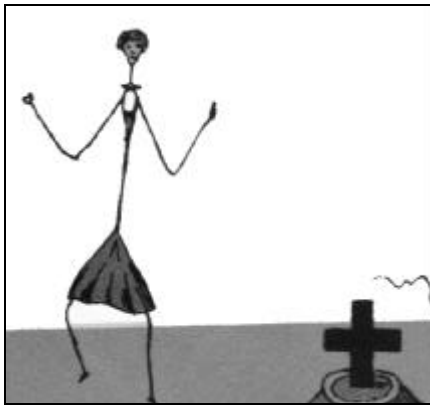
1.2.1.1 Situationen efter Höhness' død

Det var ene og alene Jürgen Höhness' skyld, at Rechtsradikale Union (RRU) var blevet så stor en bevægelse. Hans hypnotiske påvirkning på andre havde samlet folk fra hele højrefløjten, og i det øjeblik han døde, begyndte partiet at smuldre. De mest moderate medlemmer meldte sig straks ud af partiet, da de indså, at de egentlig ikke brød sig om partiprogrammet. De mest ekstreme gik derimod helt amok. De ville hævne sig på de autonome, der efter deres mening uden tvivl stod bag mordet. Derfor allierede de sig med forskellige militante højregrupper og angreb forskellige autonome tilholdssteder i byen. Dette medførte voldelige gadekampe mellem nynazisterne og de autonome - gadekampe, der er fortsat indtil nu.

Politiets arbejdsforhold er elendige. Det er nødvendigt at bruge al mandskab til at forsøge at stoppe gadekampene, så det er praktisk talt umuligt at efterforske sagen på en nogenlunde ordentlig måde. Det gør det heller ikke bedre, at ingen fra RRU vil hjælpe politiet i opklaringen. De vil selv ordne sagen, og Jürgen Höhnness' kæreste Lisa Schlegel, der også er medlem, er gået under jorden af frygt for selv at blive myrdet. De tilkaldte betjente fra forbundspolitiet kan heller ikke hjælpe meget, da de lokale folk jo som bekendt ikke har tid til at assistere dem. Nu er sagen nedprioriteret og er uofficielt afsluttet som endnu et uopklaret mord. De enkelte ting, som politiet ved om sagen, står i *handout a*, som du kan give til Franz Schmidt, når spillerne begynder at sammenligne mordene.

1.2.2 Johann Gaddum kidnappes

Tirsdag, d. 2. april 1996

Frankfurt am Main, klokken er 16.35. Johann Gaddum sætter sig ind i sin bil. Han har netop været inde at købe en kage hos en baker på vejen hjem fra sit arbejde i Deutsche Bundesbank (den tyske nationalbank), hvor han er vicedirektør. Idet han starter bilen, bliver bagdøren i hans store Mercedes pludselig flået op. Ind stiger Andreas Schwartzbach, der peger på Gaddum med en pistol. Andreas kommanderer ham til at køre ud af byen ad motorvejen i retning vest mod Fulda. Ved byen Gelnhausen drejer de af og

kører mod nord ad nogle mindre landeveje. Til sidst drejer de ind ad en smal jordvej ind i en skov. Herinde ligger en forladt gård, som Andreas har fundet til sit morderiske formål. Andreas kommanderer Johann ud af vognen og slår ham ned med sit jernrør. Herefter slæber han ham ind i det faldefærdige stuehus. Andreas knebler den kraftige Johann Gaddum forsvarligt, så han er ude af stand til at bevæge sig eller råbe om hjælp. Så går Andreas tilbage til Johanns bil, starter den og kører væk. Johann Gaddum har han efterladt for, som den fede Mads i "Den Store Bastian," at sulte ihjel (afsnit V i bogen).

1.2.2.1 Den efterfølgende situation

Gaddums kone, Karla, bliver naturligvis urolig, da hendes mand ikke kommer hjem. Hun prøver om aftenen at ringe til Forbundsbanken og til venner og familie for at høre, om han skulle være dér. Ved 21-tiden kontakter hun politiet, der dog ikke vil foretage sig noget videre, før der er gået 24 timer, som man almindeligvis gør i lignende sager. Politiet går ind i sagen d. 4. april, og sagen har topprioritet pga. Gaddums stilling. Da man mener, der er tale om en kidnapning, regner man med, at bortførerne snart vil fremsætte krav om udbetaling af en løsesum.

De nærmere detaljer vil blive nævnt, når spillerne involveres.

1.2.3 Mordet på Hans Peter Bull

Torsdag, d. 4. april 1996

Flensburg, klokken er 7.41. Andreas Schwartzbach sidder i sin bil og holder øje med Hans Peter Bulls, Schleswig-Holsteins indenrigsministers, hus. I det han ser Bulls kone, Manuela, forlade huset for at lufte parrets hund, slår han til. Han stiger ud af bilen, tager sin petroleumfyldte reservebenzindunk med op til huset og ringer på. Da Bull åbner døren, tvinger Andreas ham baglæns med sin pistol. Andreas beordrer ham til at vende ryggen til, og med sit jernrør slår han Bull ned. Hurtigt tømmer Andreas den medbragte petroleum udover tæpper, møbler og den bevidstløse Bull. Han stryger en tændstik og antænder den brandfarlige væske. Andreas forlader straks huset og går ud i sin bil. Han kører stille og roligt væk, mens ilden begynder at få godt fat i huset. Således fik Andreas også ram på Bull, hvis afhængighed af tobak bestemte hans dødsårsag. Han brændte ihjel som Jette, der legede med tændstikker (Afsnit VI i "Den store Bastian").

2. Spillet kan begynde

2.1 Forberedelser inden spillets start

Så er det endelig tid til at bringe spillerne ind i historien. De skal samles i et mødelokale på politistationen i Flensburg sammen med Peter Schwartz, chefkriminalkommissær for drabsafdelingen i byen. Det er torsdag d. 4. april og klokken er 11.30.

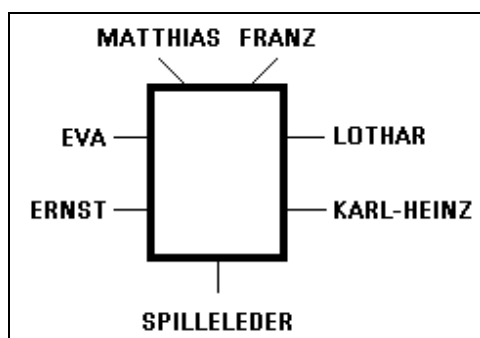
Du kan evt. indrette spillelokalet som dette mødelokale. Inden spillerne kommer, kan du, som man plejer til con-scenarier, samle et par borde og rydde de tomme cola-flasker af vejen. Riv to-tre sider af en A-4 blok og læg dem, hvor hver spiller skal sidde. Hvis du har seks ens kuglepenne, kan du lægge dem sammen med papirerne. Har du mulighed for det, kan du have en kande kaffe og syv kopper til at stå i et hjørne, så spillerne kan blive budt på en kop kaffe ved mødets start. Du skal nok bede spillerne om ikke at stille cola, chips, terninger osv. på bordet, når de kommer, da det vil ødelægge stemningen lidt.

Når spillerne dukker op og du skal til at dele personark ud, kan det være en god idé ikke at dele dem tilfældigt ud. Da nogle spillepersoners personligheder er lidt specielle, vil det være uheldigt, hvis de kommer til at ødelægge spillet. Et par gode råd:

- Karl-Heinz er lederen af gruppen. I kraft af sin stilling, er han en type, der altid har et forslag til, hvordan man kommer videre og som skal være i stand til at udvise en vis autoritet. Du bør nok give ham til en spiller, der har en hvis alder eller udstråler en vis seriøsitet. Hvis han skulle spilles af "den 11-årige nørd", ville en stor del af spillets stemning gå tabt. (Det er ikke for at genere nogen, at jeg bruger ordet nørd, men det var umiddelbart den bedste måde, jeg kunne illustrere mit budskab.)
- Lothar er en meget speciel karakter. Hans indre had er ikke ment som opfordring til at spille morderisk psykopat, der hele spillet igennem render og slår alle mulige ihjel. Derfor bør du også give ham til den ældre, rutinerede spiller.
- Franz og Matthias er måske de to karakterer, som med fordel kan gives til hvem som helst. Deres personlige baggrund og deres indflydelse i scenariet appellerer nok til den bredeste gruppe af rollespillere.
- Ernst har et narkoproblem. Dilemmaet her er næsten det samme som Lothars. Det er noget, der ligger og bobler under overfladen - altså ikke nogen hjernedød junkie, der ikke laver andet end at fixe og svine alle andre til. Dvs. igen en lidt seriøs spiller.
- Eva er en kvinde, der ved hvad hun vil. Hun bør spilles af en person, der ikke ser ud til at være bleg for at svare igen.

Inden spillerne går i gang med at læse deres karakterark, kan det være en god idé at placere spillerne på en speciel måde. Ernst og Eva er jo makkere i det daglige, og det vil nok være mest realistisk, hvis de sad ved siden af hinanden. Ligesådan med forbundspolitifolkene. Til en con er jo også den tendens, at man snakker mest med sin sidemand.

En mulig opstilling kunne være:

Nu bør du forklare spillerne lidt om normal praksis mht. samarbejde mellem forbundspoliti og lokalpoliti. Beskrivelsen af dette står i afsnit 7.2, side 54. Giv Ernst *handout b*, som beskriver mordet på Hans Peter Bull. Derefter er du klar til at gå i gang.

2.2 Mødet i Flensburg

Forbundspolitifolkene er netop ankommet til politistationen i Flensburg, direkte efter turen fra Wiesbaden. De er blevet vist ind i et mødelokale (spillelokalet) hvor Ernst, Eva og kommissær Peter Schwartz (dig) allerede befinder sig. Schwartz rejser sig, præsenterer sig som chefkriminalkommissær Peter Schwartz fra drabsafdelingen her i Flensburg og byder velkommen. (Hvis du har en kande kaffe, er det tidspunktet at byde på en kop.)

Schwartz er meget erfaren politimand sidst i 50'erne. Han tager enhver situation med professionel rolighed, og der skal virkelig meget til at hidse ham op.

Schwartz vil hurtigt forklare, at der er tale om et mord på Schleswig-Holsteins indenrigsminister, SPD-medlem Hans Peter Bull, og at ledelsen her i Flensburg har skønnet, at drabsafdelingen skulle have assistance til opklaringen. Endvidere fortæller han, at sagen vil overgå til forbundspolitiets mordkommission, men at Flensburg vil stille disse to kriminalassistenter (Eva og Ernst) til kommissionens direkte rådighed under hele opklaringen. Derudover er 20 kriminalfolk afsat til at assistere. De er i øjeblikket i gang med at afhøre naboer, indsamle materiale på gerningsstedet m.m. Kommissær Schwartz selv vil ikke direkte være involveret i sagen, men gør opmærksom på, at han om muligt gerne vil være behjælpelig med yderligere oplysninger. Herefter giver han ordet til Ernst, som vil forklare nærmere om sagen.

Når Franz ser billedet af Hans Peter Bull, kan du evt. fortælle ham, at Bull minder ham om en anden person, men han kan ikke komme på, hvem det er.

Politiet ved i øjeblikket ikke mere end angivet i *handout b*. Schwartz vil forlade mødet tidligt, men foreslå spillerne at blive for at diskutere, hvad de skal foretage sig de næste

dage. Eva og Ernst kan evt. starte med at vise forbundspolitifolkene rundt på stationen i Flensburg. Senere på dagen skal forbundspolitifolkene præsenteres for de lokale betjente, der arbejder med sagen.

Når spillerne forlader stationen, vil de blive passet op af journalisten Renate König (se afsnit 6.1.2, side 46.) Hun vil henvende sig til Karl-Heinz på sin meget anmasende facon og forsøge at få nogle kommentarer. Hun har fra en kilde fået mange detaljer at vide om mordet, og hun vil måske røbe et par af dem i sine spørgsmål. Hun håber, at hun, gennem sine spørgsmål, kan få spillerne til at afsløre, hvilke spor man arbejder efter. Pointen med denne episode er, at introducere hende for spillerne som en person, der ved meget om sagen, og som måske kan blive nyttig senere med oplysninger, som spillerne enten ikke har eller ikke tænker på.

Hvis Franz fremover siger, at han bruger meget tid på at komme i tanke om hvem det er, Bull minder ham om, kan du evt. røbe det. Det er selvfølgelig Jürgen Höhnness, hvis mord han arbejdede med i Rostock. Det kan åbne mulighed for, at spillerne kæder de to mord sammen førend de ser obduktionsrapporten. Selve sammenligningen bliver introduceret i afsnittet 2.7.1 på side 21.

I løbet af dagen kan spillerne bl.a. gøre følgende:

- Undersøge gerningsstedet. Se 2.3, side 16.
- Undersøge sporet angående den røde VW og andet. Se 2.4, side 17.

Blandt mulighederne næste dag, fredag d. 5. april er:

- Afhøre den myrdedes kone, Manuela Bull. Se 2.5, side 18.
- Tale med hr. Bulls gode ven og partikollega, ministerpræsidenten for Schleswig-Holstein, Heide Simonis. Se 2.6, side 19.
- Gennemgå obduktionsrapporten. Se 2.7, side 20.

Senere, dvs. lørdag, kommer brandinspektionens rapport samt rapporten fra teknisk afdeling. Se 2.8, side 22.

Når spillerne har foretaget de undersøgelser, de vil, kan du gå til 2.9, side 22.

Det kunne tænkes, at spillerne vil forhøre sig hos de folk, der skal udarbejde forskellige rapporter, før disse er færdige. I dette tilfælde kan du give dem et par af oplysningerne fra de pågældende rapporter, men ellers henvise dem til at vente.

2.3 Bulls villa, Park Straße 43 Flensburg

Den halvstore villa i udkanten af Flensburg er næsten væk. Den nedbrændte totalt om fredagen, og grunden er afspærret.

I dagtimerne holder der to biler ud for huset. Den ene er fra Flensburgs brandvæsen, og den anden er fra kriminalpolitiets tekniske afdeling. Der er ikke meget for spillerne at lave her, men de kan da spørge de tilstedeværende om, hvad de har fundet ud af. Du

kan evt. give dem et par af detaljerne fra brandinspektionsrapporten (se 2.8, side 22.) Hvis spillerne begynder at rode i ruinerne, vil polititeknikerne pænt bede dem lade være, da de risikerer at ødelægge vigtige spor. Spillerne har trods alt ikke megen erfaring i at undersøge brandsteder.

Hvis spillerne kommer om aftenen eller om natten, er de alene på stedet. Skulle de finde på at undersøge ruinen for spor, vil de hurtigt opdage det umulige i deres forehavende. De fleste ting, der ikke er gået op i røg, er i øvrigt allerede fjernet af politiets teknikere. Da spillerne jo ikke går i uniform, er der sandsynligvis nogle af naboerne, der opdager, at nogle skumle personer gå rundt bag afspærringen. De vil enten henvende sig til spillerne for at få en forklaring eller ringe efter politiet.

Spillerne vil måske begynde at stemme dørklokker hos nogle af naboerne, men det fører heller ikke til noget. For det første er folk en del negative over at blive udspurgt af politiet igen. Som spillerne fik at vide på mødet, så har politiet allerede afhørt beboerne i kvarteret. Derudover kan de ikke fortælle mere end spillerne allerede ved i forvejen.

2.4 Den røde VW og diverse andre spor

Undersøgelserne af den røde VW Golf har hidtil ikke givet noget resultat. Ingen af de naboer, der så bilen, lagde mærke til dens nummerplade. Der er heller ingen af dem, der lagde mærke til noget specielt ved den.

Der er ikke meldt nogen tilsvarende bil savnet i Flensburg, og i hele Tyskland er der i øjeblikket meldt otte Golf savnet - heraf er de to røde. De er forsvundet i hhv. Magdeburg og Nürnberg. Denne eftersøgning giver ikke noget resultat, da det jo var sin egen bil, Andreas Schwartzbach benyttede..

Spillerne kunne godt finde på at bruge meget tid på denne sag, men du bør (måske i egenskab af Hans-Ludwig Zachert) opfordre dem til at lade lokalbetjente overtage den del af efterforskningen. Alt i alt vil hele sagen omkring bilen ende uden resultat.

Da spillerne jo er de overordnede i sagen, har de en enestående mulighed for at uddelegere andre mindre opgaver til andre politifolk. Bare i Flensburg er der 20 mand til deres disposition, og efterhånden som sagen vokser, bliver spillernes arbejdsområde mere og mere ensrettet.

Con-spillere er jo nogle irriterende nogen, der altid finder på at gøre noget fuldstændig uberegneligt. Det er op til dig, hvor meget de vil kunne finde ud af vha. deres underlige metoder. Pas dog på ikke at afsløre for meget, og omvendt skal du ikke komme til på forhånd at give det indtryk, at deres idéer ingen vegne fører. Så vil de bare føle sig trukket rundt ved næsen gennem hele spillet.

2.5 Afhøring af Manuela Bull

Hans Peter Bulls kone, Manuela Bull, ligger som bekendt på hospitalet. Hun var ude at lufte hund på et nærtliggende grønt område, da branden brød ud. Da hun kom tilbage til huset 15 minutter senere, så hun flammerne. Hun forsøgte at komme ind i huset, men ilden var for kraftig. I stedet fik hun alarmeret brandvæsenet. Hun har været i chok lige siden, hun fik beskeden om sin mands død. Hun er lørdag ved at være nogenlunde ovenpå igen, men en sygeplejerske på afdelingen vil henstille til, at spillerne er nænsomme overfor hende. Man forventer, at hun kan udskrives lørdag formiddag, den 6. april.

Manuela er stadig rystet, men vil prøve at hjælpe spillerne så meget som muligt. Hvis de bliver for nærgående, dvs. går meget i morbide detaljer, bryder hun sammen. Det resulterer i, at hun ikke vil kunne afhøres mere den dag, og måske vil hun nægte at tale med den ubehagelige politimand igen.

Hun kan være behjælpelig med følgende oplysninger:

- Hans Peter var en flink og rar ægtemand. Han var aldrig for optaget af sit arbejde til at tage sig tid til hende. Det eneste hun kan udsætte på ham er, at han røg for meget. Det er dog længe siden hun opgav at få ham til at holde op.
- Hans Peter havde ingen familie. Han kom fra et børnehjem i byen Nümbrecht, små 50 km øst for Köln i Midtjylland, og han kendte intet til sine forældre. Han har aldrig villet besøge børnehjemmet, selvom Manuela tit har foreslået det. Hun ved ikke hvorfor, og han ville ikke forklare hende det.
- Hun og Hans Peter fik ingen børn. Det var en ting, de begge var enige om, da ingen af dem mente at have lysten eller kræfterne til have børn i huset.
- I søndags, den 31. marts, fik Hans Peter et hjerteslag ved midnatstid. De var begge gået i seng ved 23-tiden, men Manuela blev vækket en time efter, ved at Hans Peter råbte i søvne. Han havde tilsyneladende et voldsomt mareridt og blev ved med at skriges længe. Manuela forsøgte forgæves at vække ham, men pludselig hørte hans råb op, og han lå helt stille. Hun opdagede hurtigt at han trak vejret meget besværligt. Da hun stadig ikke kunne vække ham, ringede hun efter en ambulance. Han var stadig bevidstløs, da de kørte ham på sygehuset. Han kom sig imidlertid hurtigt og kunne udskrives allerede tirsdag aften.
- Siden Hans Peter kom hjem fra hospitalet i tirsdags, havde han ikke været helt sig selv. Manuela regner med, at det var hjerteslaget, der havde gjort det. Lægen havde også sagt, at der nok gik et par dage, før han kom helt over det. Han havde bl.a. mumlet om at revidere partiets program, når han sandsynligvis ville blive valgt til landsformand på SPDs landsmøde næste måned.
- Hun ved ikke af, at Hans Peter havde nogen fjender, men mht. det politiske vil hun henvise til Hans Peters bedste ven og ministerpræsident her i Schleswig-Holstein, Heide Simonis.

Når ligheden med mordet i Rostock er opdaget, vil spillerne måske have lyst til at tale med hende igen. Hvor hun opholder sig, afhænger af hvornår spillerne opsøger hende. Indtil søndag middag er hun stadig på sygehuset, ellers er hun hos sin søster i

Glücksburg, 11 km vest for Flensburg. Manuelas samarbejdsvilje afhænger af, hvordan spillerne har behandlet hende tidligere.

Det eneste hun kender til Jürgen Höhness er, hvad hun har læst i avisen omkring mordet på ham. Hun kan ikke forestille sig, at hendes mand havde været i kontakt med ham.

2.6 Ministerpræsident Heide Simonis

Hans Peter Bulls bedste ven og partikollega er Heide Simonis, der er ministerpræsident i Schleswig-Holstein. Heide bor i en stor lejlighed i Kiel, men opholder sig mest på kontoret, der også ligger i Kiel. Hun kan måske være taget til Flensburg sammen med sin mand Paul for at besøge Bulls kone, Manuela.

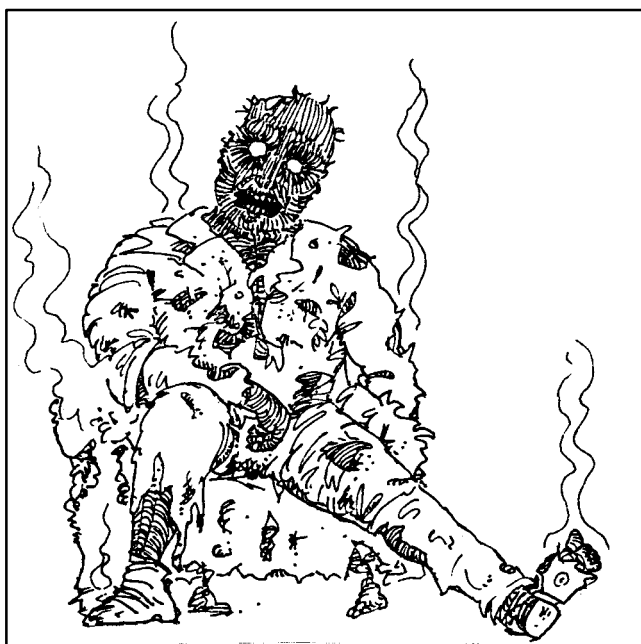
Heide er tydeligvis rystet over Hans Peters død, men vil gerne hjælpe politiet. Der er intet hun hellere vil end hjælpe med opklaringen af sin vens død. Desværre for spillerne har hun dog ikke mange brugbare oplysninger.

Hun kan sige følgende om Hans Peter Bull:

- Hans Peter var en flink og sympatisk mand, der kom godt ud af det med alle. Han var respekteret, både blandt SPDs egne, men også blandt lederne af Tysklands andre partier. Bl.a. derfor var han favorit til landsformandsposten, når der i næste måned er landsmøde i SPD.
- Privat har Hans Peter og Heide tilbragt mange stunder i hinandens selskab. De har tit holdt kortaftener med deres gemaler, og i forbindelse med partiarbejdet har der altid været meget, der er blevet klaret under sene nattemøder. Det er dog aldrig blevet til nogen affære mellem dem.
- Så vidt Heide ved, så havde Hans Peter ingen fjender. Han var altid kommet godt ud af det med andre.
- Hans Peter har aldrig nævnt overfor Heide, at han har været i kontakt med Jürgen Höhness fra Rechtsradikale Union. Heide har også svært ved at forestille sig, at de to har haft noget med hinanden at gøre.
- På brand- og mordtidspunktet var Heide hjemme, og det kan hendes mand, Paul, bevidne. Hun har altså et alibi, hvis spillerne skulle finde på at mistænke hende for noget.

Blicher hun udspurgt senere, ved Heide heller ikke, om Hans Peter har haft kontakt med nogle af dem, der senere bliver myrdet.

2.7 Obduktionsrapporten

Fredag, d. 5. april kl. 12.30 meddeler retsmediciner dr. Robert Mattheus, at han har færdiggjort sine undersøgelser af Hans Peter Bulls lig. Som det er normal praksis, vil han gerne mødes med spillerne og fortælle om sine undersøgelser. Det kan foregå på politistationen eller på hospitalet, hvor de evt. kan se liget ved selvsyn. Det er ikke noget behageligt syn, da det jo er godt forbrændt.

Dr. Mattheus er en klassisk koldblodig patolog, der godt kunne finde på at spise sin frokost, mens han arbejder. Han

vil fortælle om sit arbejde med stor ildhu og begejstring. På baggrund af sine undersøgelser af Hans Peter Bull, kan han sige følgende (*-tegnet markerer lighedspunkter med mordet i Rostock og de kommende mord):

- Offeret er blevet slået i hovedet med en hård, stump genstand kort før sin død. Måske et metalrør. Det er sandsynligt, at han derved har mistet bevidstheden. (*)
- Døden, der skyldtes røgforgiftning og forbrændinger indtraf mellem kl. 8 og 8.30.
- Undersøgelser af forbrændingerne tyder på, at Bull var blevet overhældt med noget brandfarligt materiale.
- Bulls lillehjerne er forholdsmæssig meget stor i forhold til hans storhjerne. Sammenlignet med et gennemsnitsmenneske er lillehjernen 15 - 20% større. (*)
- Hvis man ser bort fra forbrændingerne, var Bulls organer i en særdeles god stand (*). Det samme med hans knogler (*). Alt i alt ville dr. Mattheus have regnet med, at Bull havde været mellem 35 og 40, hvis han ikke havde vidst bedre. Bull blev 47 år gammel.

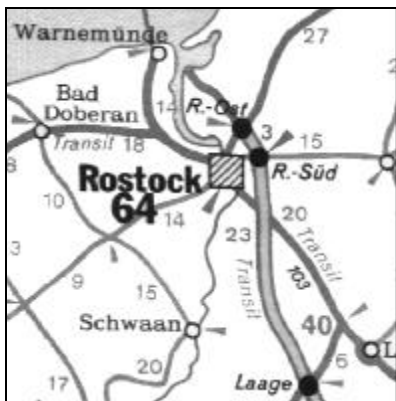
Udfra Bulls personlige journal kan følgende læses:

- Bull var 189 cm høj, vejede 92 kg, havde lyst blond hår (*) og blå øjne (*).
- Under de personlige oplysninger er hans forældres identitet opgivet som ukendt. Han skal være født i Nürnberg, og fødselsdatoen er angivet til 1/1-1940 (*). Det er typisk, at man i forbindelse med børn, der har en ukendt fødselsdag, angiver den som den 1. januar. Årstallet fastsættes skønmæssigt af en læge. Fødselsstedet er angivet til at være børnehjemmet Grünenhof i Nümbrecht.
- Hans blodtype var lidt speciel, nemlig O RH-negativ(*). O, i sig selv, er ret almindelig, ca. 42% af Tysklands befolkning har den, men det er kun ca. 15%, der er RH-negative. Alt i alt skønnes kun ca. 6% (=ca. 5 mio.) af befolkningen at have denne blodtype.

- Skønt han dagligt røg mange cigarer, er det ikke at se på hans lunger. Hans helbred var virkelig godt og har næsten aldrig været syg (*). Dog har han i denne uge haft et hjertetilfælde. Han blev indlagt natten mellem søndag og mandag, men udskrevet igen allerede mandag aften. Det skyldtes, at han mandag morgen havde været overordentlig frisk. Faktisk havde man ikke kunnet bestemme, hvad hjertetilfældet skyldtes, da alle undersøgelser tydede på, at han var fuldstændig rask. Til sidst blev det tilskrevet et chok, han måtte have oplevet i en drøm, men alligevel syntes hjertet at være i så god en form, at det ikke burde have været muligt.

Efter dr. Matthews' fremlægning, bør du på en indtrængende måde fortælle Franz, at nu ved han, hvem det var, Hans Peter Bull mindede ham om - nemlig Jürgen Höhness, hvis mord han arbejdede med i Rostock. I øvrigt er lidt for mange ting, der ligner den sag. De ting, han med sikkerhed ved går igen er: Höhness var også forældreløs og kom fra samme børnehjem. Han blev ligeledes slået bevidstløs, før han blev myrdet, og han havde et ungt udseende og et fantastisk godt helbred. Og ikke mindst var Höhness' blodtype også O RH-negativ.

2.7.1 Sammenligning med sagen i Rostock

For at være helt sikker på sammenhængen, vil det være nødvendigt at kigge nærmere på sagernes forskellige punkter. Franz kan hurtigt rekvirere sagsmappen fra politiet i Rostock ved at kontakte inspektør Sven Waalkes, der står for sagen. Han vil gerne faxe den til Flensburg og i det hele taget være behjælpelig, så vidt han har tid.

Giv Franz *handout a*, der indeholder uddrag af sagen.

Som nævnt i afsnit 1.2.1.1, side 11, så har politiet i Rostock meget travlt med at stoppe de gadekampe, der er opstået i kølvandet på Höhness' død. Og eftersom den hidtidige efterforskning af mordet har været resultatløs, så er sagen uofficielt henlagt på ubestemt tid.

Sven Waalkes vil selvfølgelig følge henstillinger fra forbundspolitiet om at tage sagen op igen, men på grund af de kaotiske tilstande i byen, vil han ikke garantere en hurtig og effektiv efterforskning.

Höhness' nazivenner vil overhovedet ikke samarbejde med politiet, og hans kæreste, Lisa Schlegel, er gået under jorden. Hvis spillerne presser meget på, vil det lykkes politiet at finde hende. Hun vil dog ikke fortælle ret meget, men kan dog oplyse, at Jürgen Höhness kom fra et børnehjem et eller andet sted i Midtjylland. Hun har dog aldrig hørt om, at han skulle have haft kontakt til Hans Peter Bull eller andre, der er impliceret i dette eller den kommende række af mord.

Sven Waalkes vil fraråde spillerne at tage til Rostock, med mindre det er absolut nødvendigt. Der er for megen uro til, at der er plads til dem på stationen - det kan

Franz i øvrigt bevidne. I stedet vil Waalkes gøre, hvad han kan og sætte så mange folk på sagen, som kan undværes andetsteds. Han vil så holde tæt kontakt til spillerne pr. telefon og fax.

Det vil nok også være på sin plads, at spillerne underrettede forbundspolitichef Hans-Ludwig Zachert (personbeskrivelse i afsnit 6.1.3, side 47) om denne mulige drejning af sagen. Han vil være lidt skeptisk, men foreslå spillerne at afslutte undersøgelserne i Flensburg og derefter tage tilbage til hovedkvarteret i Wiesbaden. Dér vil han så mødes med spillerne for at få en fyldestgørende rapport. Han vil foreslå mandag d. 8/4 kl. 11.00.

Hvis spillerne begynder at komme med for mange eksempler på de mystiske fællestræk, såsom ofrenes gode helbred, blodtype m.m., vil Zachert blot få bekræftet sine værste fordomme, om Karl-Heinz' alternative efterforskningsmetoder. Det vil han ikke lægge skjul på, og han vil fremover være meget negativ indstillet overfor spillerne. Det bedste de kan gøre, er kun at nævne ofrenes fælles forbindelse til børnehjemmet og at de begge blev slået bevidstløs med måske samme instrument, før de blev myrdet.

2.8 Rapporter fra brandvæsenets og politiets teknikere

Lørdag, d. 6. april er disse to rapporter færdige. De vil sandsynligvis blive fremlagt på et møde på politigården.

Af brandinspektionens rapport fremgår det, at branden er startet omkring kl. 8.00. Gerningsmanden/mændene har ikke forsøgt at skjule, at branden var påsat. At dømme efter mærker på inventaret ser det ud til, at der har været hældt brandfarlig væske ud forskellige steder i huset. Endvidere er der fundet rester af en benzin-reservedunk i huset. Det er en ganske almindelig dunk, der kan købes på enhver tankstation.

Politiets teknikere kan ikke fortælle meget. På grund af brandens omfang har det været meget svært at finde nogle spor. Finger- og fodaftryk er der ingen af, og instrumentet, der slog Hans Peter Bull bevidstløs, er ikke fundet. Efter alt at dømme har der ikke været nogen former for kamp mellem Bull og hans morder. Møbler og andet inventar så ikke ud til at være væltet.

Spillerne har sikkert nogle spørgsmål, men der er ikke flere reelle spor end de ovennævnte. Hvis de er virkelig ihærdige kan du måske finde et par ekstra spor at give dem, men pas igen på ikke at sige for meget.

2.9 Opsamling - møde i hovedkvarteret

Nu skulle spillerne gerne være nået så vidt, at de kender den mystiske sammenhæng mellem Jürgen Höhnness og Hans Peter Bull. Forbindelsesleddet mellem dem, børnehjemmet Grünenhof, mangler at blive undersøgt. Spillerne skal nu mødes med Hans-Ludwig Zachert i Bundeskriminalamts hovedkvarter på Thaerstraße 11 i Wiesbaden. Ernst og Eva skal også med, da de er direkte tilknyttet til sagen.

Mødet foregår mandag d. 8. kl 11.00 på Hans-Ludwig Zacherts kontor, og han er meget interesseret i at høre om denne sammenhæng mellem mordene.

Som nævnt i afsnit 2.7.1, side 21, så er Zachert meget skeptisk. Han har ikke meget tilovers for Karl-Heinz' efterforskningsmetoder, og hvis spillerne nævner de mere mystiske fællestræk, som f.eks. ofrenes fælles blodtype og ungdommelige udseende, bliver han meget svær at have med at gøre. Denne sammenligning vil blot bekræfte Zacherts mistro overfor Karl-Heinz. Han vil ikke tage sagen ret alvorligt, og det vil blive sværere for spillerne at trække på forskellige politiresourcer fremover. Omvendt er Zachert ikke dum, og han vil ikke forhindre spillerne i at efterforske sagen videre. Det kunne jo være, der er noget rigtigt i det, de har fat i.

Det bedste, de kan gøre, er kun at nævne deres fælles baggrund i Nümbrecht og ellers gå i detaljer med politi- og brandrapporterne og de afhøringer, de har foretaget. Zachert vil stadig lade dem fortsætte, og nu vil de kunne få flere ressourcer til deres rådighed.

Zachert vil minde dem om, hvilken alvorlig sag politiske mord er. Han vil gøre dem opmærksom på, at presset fra omverdenen og fra politisk side er enormt. Alles øjne vil hvile på dem, og intet mindre end en hurtig opklaring af sagen vil blive accepteret.

Når spillerne er færdige med deres rapport, og Zachert har fået svar på sine skeptiske spørgsmål, har Zachert en alvorlig ting mere at diskutere med dem. Han tager det nyeste eksemplar af avisen Bild frem (*handout c*) og giver det til spillerne. Det viser sig, at der i en artikel om mordet på Bull afsløres mange ting, som ikke er offentliggjort for pressen. Artiklen er selvfølgelig skrevet af Renate König, og Zachert kunne godt tænke sig at vide, hvor hun har disse oplysninger fra. Da spillerne nok ikke kan forklare dette, opfordrer han dem kraftigt til at passe på, hvad de siger til pressen i fremtiden.

Når mødet er ved være til ende, vil Zacherts sekretær komme ind trods hans besked om, at han ikke vil forstyrres. Der er en vigtig samtale fra politiet i Köln til ham. Han tager telefonen med det samme og taler fåmælt med personen i den anden ende af linien. Efter et minut med ja, aha og jeg ser, afslutter Zachert med at sige, at han sender nogle folk derop. Så lægger han røret og ser indtrængende på spillerne.

Politiet i Köln har fundet liget af den kendte Tv-journalist, Siegfried Hübert, i Rhinen. Han var blevet kneblet og bundet fast til en stor cementblok. Det mest foruroligende er dog, at han har mærker efter at være blevet slået med et jernrør. Derudover havde han fået viklet Gaffa-tape rundt om munden.

Zachert beder spillerne om at tage til Köln for at undersøge, om der også er en forbindelse til dette mord. Han understreger, at de ikke skal hjælpe opklaringsarbejdet direkte, men nøjes med at få af- eller bekræftet en forbindelse. Derefter skal de følge op på deres egne spor fra Flensburg, da det jo trods alt er den sag, de er sat på. Han vil stadig holdes løbende underrettet.

3. En ny drejning af sagen

3.1 Mordet på Siegfried Hübert

Søndag, d. 7. april 1996

Köln, klokken er 23.15. Tv-journalisten Siegfried Hübert fra RTL er netop kommet hjem fra arbejde og har parkeret sin bil udenfor sit hus. Pludselig standser en rød VW Golf ud for ham, og Andreas Schwartzbach stiger ud. Truende med sin pistol får han Hübert til at stige ind i bilen. Andreas hopper også ind, og de kører hurtigt væk. Som sædvanlig siger Andreas ingenting under turen ud over at true offeret til at være stille. Han kører til en øde kaj i Kölns havneområde. Her genner han Hübert ud af bilen og slår ham ned med sit jernrør. Andreas binder ham med reb og Gaffa-tape, hvorefter han går hen til sin bil og henter en mindre cementblok af den type, der bruges til skilte ved vejarbejde. Han fastgør Hübert til blokken med resten af rebet, hvorpå han skubber begge dele ud over kajkanten og ned i vandet. Siegfried Hübert skal drukne, fordi han, ligesom Hanne i "Den store Bastian", var så forfærdelig begærlig (afsnit IV i bogen).

3.2 Mødet i Köln

I Köln skal spillerne tale med kriminalinspektør Dieter Bender, der vil orientere dem om sagen. Han har tid til et møde kl. 19.30 samme dag, som de ankommer, mandag d. 8. april. Mødet foregår på Benders kontor på politigården i Köln.

Siegfried Hüberts lig blev fundet ved 10-tiden i formiddags, da det dukkede op til overfladen ved kajen til havnerundfartsskibene. Det var blevet fastgjort til en mindre cementblok, da det blev smidt i vandet, men åbenbart var det ikke bundet godt nok fast.

Liget var bundet og kneblet med reb og Gaffa-tape, og da Bender kendte til sagen fra Rostock via politiets interne nyhedsbreve, bad han straks om at få liget undersøgt for andre lighedspunkter. Da han kunne konstatere flere af disse, kontaktede han straks forbundspolitiet.

Med hensyn til sagens forløb ved man følgende:

- Hübert forlod sit arbejde på RTL omkring kl. 22.25 i går aftes. Hans kone, Gabi, fik øje på hans bil udenfor huset kl. 23.30 og gik ud at lede efter ham, men fandt ham ikke. Derefter alarmerede hun politiet.

- Et vidne har set en rød VW-Golf standse og samle en mand op ud for huset. Vidnet så ikke bilens indregistreringsnummer eller hvem der kørte den.
- Afhøringer af folk, der arbejdede på havneområdet i nat og i morges, har endnu ikke givet noget resultat. Ingen har set eller hørt noget.
- Der er ingen røde VW-Golf biler meldt stjålet i byen, og man mener, at bilen måske kan være morderens private.

Man er blevet holdt løbende orienteret fra sygehusets side, mht. fremskridt i obduktionen. Selve rapporten er færdig i morgen. Indtil videre er følgende lighedspunkter mellem Hübert og de andre myrdede opdaget:

- Hübert er forældreløs og hans journal viser, at han er født 1/1-1940 i Nümbrecht. Derudover er hans blodtype O RH-negativ.
- Han har næsten aldrig været syg, men indenfor den sidste uge har han haft to uforklarlige hjerteanfald. De skete hhv. natten mellem d. 31. marts og d. 1. april ved midnatstid og det andet torsdag, d. 4. april ca. 8.15. Begge gange er han kommet sig utroligt hurtigt og er blevet udskrevet næste dag. Efter det sidste er han dog blevet meldt syg, og det var meningen han skulle til løbende undersøgelser på hospitalet for at forebygge, at det skulle ske igen.
- Inden han blev smidt i vandet, var han blevet slået hårdt med et jernrør eller lignende i baghovedet.

Flere oplysninger om Siegfried Hübert, kan du finde i hans personbeskrivelse i afsnit 6.2.3, side 50.

Spillerne vil sikkert spørge om flere lighedspunkter, og du kan evt. bekræfte nogle af dem. Et par enkelte ting bliver de nok nødt til at vente med at få at vide, til obduktionsrapporten er færdig eller politiet får foretaget flere afhøringer og undersøgelser.

Inspektør Bender vil gerne assistere spillerne ved at besvare deres spørgsmål og undersøge de ting, de beder ham om. Omvendt er denne sag hans store chance for at blive offentlig kendt, og han vil ikke bryde sig om, at spillerne selv begynder

at efterforske sagen i Köln. Det er desuden heller ikke deres opgave.

Når spillerne er på vej fra mødet, vil de igen blive mødt af Renate König.

3.3 Renate König - igen

Renate vil have en aftale i stand med spillerne om at mødes om sagen. Hun insisterer på, at det skal være privat, evt. på en af spillernes hotelværelse. Hvis de ikke vil have noget med hende at gøre, vil hun fortælle dem, at hun ved hvilket mønster, morderen går efter. Det burde få spillerne til at blive interesseret.

Det kunne være samme aften, hvor Renate vil medbringe "Den store Bastian". Før hun vil fremlægge sin opdagelse, vil hun have en aftale med spillerne om, at hun får eneret

på sagen. Derudover vil hun løbende underrettes. Spillerne skal have talegaverne i orden, hvis de skal få hende til at slække på sine krav.

Når de er blevet enige, vil hun hive bogen frem fra sin taske. Her kan du flå din egen bog frem og smide den ud midt på spillebordet. Hvis der går for lang tid med at spillerne bladrer rundt i bogen, vil Renate bede om bogen igen. Hun vil så begynde at forklare hvorledes det hænger sammen. Jürgen Höhnness endte i en kulbunke, ligesom Ludvig, Morten og Jeppe endte i Bastians blækhus (afsnit I). Hans Peter Bull brændte ligesom Jette (afsnit VI), og Siegfried Hübert druknede som Hanne (afsnit IV).

Hun opdagede sammenhængen, da hun lavede research til hendes artikel. Da hun prøvede at finde en forbindelse mellem mordene, undrede hun sig over de forskellige metoder, som morderen anvendte. Pludselig syntes hun at kunne huske et andet sted, hvor hun engang var stødt på noget lignende. Efter en kort tænkepause slog det hende, at det var i denne børnebog, der skete lignende ting.

Hun ved ikke, hvorfor morderen benytter sig af denne metode, og det vil hun så have spillerne til at finde ud af. Hun drømmer om at kunne skrive om "Bastian-mordene", og derfor vil hun gøre politiet opmærksom på denne sammenhæng. For samtidig at forhindre at andre journalister stjæler hendes historie, vil hun lave denne enerets-aftale med spillerne.

Spillerne vil måske begynde at udspørge hende om, hvorfra hun har fået alle de andre oplysninger i sagen, som hun har afsløret i hendes artikler. Det får de nok ikke så meget ud af, da Renate kategorisk nægter at afsløre sine kilder.

Alt i alt skulle dette møde gerne føre til, at spillerne aftaler at holde løbende kontakt til Renate og ellers begiver sig af sted til børnehjemmet Grünenhof i Nümbrecht. Da mordene jo er begået efter en børnebog, kunne det være nærliggende at antage, at svaret måske skal findes i ofrenes barndom.

3.4 Børnehjemmet Grünenhof

Børnehjemmet Grünenhof ligger lidt sydøst for Nümbrecht. Det er en større, ældre landejendom, og det ser ud til, at den er blevet istandsat i nyere tid. Om dagen er der en 20-30 børn mellem 8 og 17 år udenfor sammen med tre voksne, der holder øje med dem. Uanset om spillerne har aftalt et møde eller ej, så kan de komme til at tale med forstanderinden Karla Ludendorff.

Karla Ludendorff er en meget bestemt dame. Hun er godt oppe i årene og har været forstanderinde her i 29 år siden 1967. Hun lægger vægt på de gamle idealer, og er nemmest at have med at gøre, hvis man gør tingene på hendes måde. Spillerne bliver da også budt på te og kaffe til mødet.

Hun fortæller gerne om stedets historie og tilbyder spillerne at blive vist rundt på hjemmet. Tidligere var det et sted for hjemløse børn, typisk fra fattige familier, der ikke havde råd til at forsørge dem. Efter 2. verdenskrig husede hjemmet mange børn fra

koncentrationslejrene, og i dag er det en slags opdragelsesanstalt for adfærdsvanskelige børn. Det er mest tvangsfjernede børn, der bor på gården.

Frk. Ludendorff vil være meget imødekommende overfor spillerne og give dem adgang til hjemmets arkiv, hvis de har været høflige og formelle. Hvis det modsatte er tilfældet, kan det blive nødvendigt at skaffe en dommerkendelse. Desværre er der ikke nogen blandt personalet, der også var ansat, mens børnene må have været der.

For ca. ti år siden var der en voldsom brand, der ødelagde over halvdelen af arkivet, men Frk. Ludendorff vil da tro, at de kan finde noget af det gamle materiale endnu. Der er for nyligt blevet indført EDB, men de siger, der findes dér, går kun ti år tilbage. Det betyder, at spillerne må ned i kælderen og rode arkivskabe igennem. Heldigvis har frk. Ludendorffs ledelsesform sørget for, at der er pinlig orden overalt - også i arkivet. Det tager derfor ikke så lang tid for spillerne at finde det, de leder efter.

Meget blev ødelagt ved branden, og det betyder at kun to af børnenes papirer findes i arkivet, nemlig Jürgen Höhness' og Siegfried Hüberts. Fælles for dem begge er, at de forskellige oplysningsfelter er tomme. Det, der mangler, er bl.a. alder, fødselsdato, fødselssted, højde og vægt. Feltet, der angiver, hvem der har afleveret børnene, står der "Untersturmführer Schmidt, schloß Homburg." For børnehjemmet har en Juliane Bracke skrevet under. Det fremgår også, at børnehjemmet fik udbetalt et stort beløb, som skulle sikre, at Höhness og Hübert fik en god, solid uddannelse. Af en eller anden grund er der anført, at børnene ikke var velegnede til adoption (Det skyldes, at personalet var blevet så glade for disse sympatiske og kærlige børn, at de ikke ville slippe dem).

Frk. Ludendorff kan bekræfte, at det er højst usædvanligt, at der er så store mangler i papirerne. Hun vil fortælle, at schloß Homburg er et gammelt middelalderslot, der ligger lidt nord for Nümbrecht. Det er hjemstavnsmuseum i dag, men det blev vist nok brugt af militæret under krigen. Hun boede ikke selv i byen dengang, så hun ved det ikke med sikkerhed. Mht. Juliane Bracke, så sætter Frk. Ludendorff en ære i at holde styr på tidligere ansattes adresser osv. Det er almindelig høflighed at sende et kort til runde fødselsdage og en krans til begravelser. I personalearkivet findes Juliane Brackes adresse. Det er på det lokale plejehjem

Spillerne kan gennemsøge arkivet for lignende manglende journaler, for måske at finde nogle spor, der kan føre dem til det næste offer, før morderen slår til igen. Denne søgen ender uden resultat, da resten af børnenes navne er jo som bekendt blandt dem, der brændte. Der er dog muligheder for at finde spor andre steder:

Slottet og mulighederne for undersøgelser dér, er beskrevet i afsnit 3.5, side 28.

Hvis spillerne vil prøve at opspore Juliane Bracke, se 3.6, side 28.

Nümbrechts lokalarkiv er beskrevet i afsnit 3.7, side 29.

At finde en Schmidt, der var Untersturmführer (svarer til løjtnant) under krigen, er praktisk talt umuligt. Og nej, det er ikke Franz' bedstefar, selv om tanken er nærliggende (og tankevækkende)

3.5 Schloß Homburg

På en skovklædt høj nord for Nümbrecht ligger slottet Homburg, der stammer fra middelalderen. Efter en senere restaurering er slottet nu hjemstavnsmuseum for det Oberbergische område. Udover den naturvidenskabelige samling og de gamle våben, kan man se slotskøkkenet og værelser, der er indrettet i stilen fra flere forskellige tidsaldre. I slottets værksteder vises nogle af de gamle uddøende håndværk. Ved slottets parkeringsplads ligger en eventyrhave for børn.

Slottets forvalter og administrerende direktør for museet, Berndt Hoffheinz, vil gerne mødes med spillerne for at høre, hvad sagen drejer sig om. Han kender ikke så meget til situationen under krigen, da han selv er kommet til for ti år siden. Slottet ejes af en fond, der også står for museet. I forbindelse med sit arbejde har Hoffheinz da også undersøgt slottets fortid.

Det blev ejet af en rig mand af adelig afstamning, men Hitler-regimet konfiskerede slottet til militært brug i 1935. Hvad der helt præcist er foregået indtil de allieredes invasion i 1945 vides ikke. Få dage før Tyskland faldt, blev al inventar ødelagt, og alle papirer blev destrueret. Hoffheinz kunne som direktør for et historisk museum selvfølgelig ikke leve med uvidenheden, så derfor har han selv undersøgt sagen. Det har dog kun været yderst sparsomme oplysninger, han har skaffet. Hoffheinz vil gætte på, at stedet blev brugt til en slags avlsinstitution. Flere steder forsøgte man at sikre den ariske races overlevelse ved at lade "rene", unge piger få børn med tilsvarende ariske mænd.

Da museet her ikke beskæftiger sig den slags lokalhistorie, har man videregivet materialet omkring slottet til det lokalhistoriske arkiv i Nümbrecht. Arkivet og dets oplysninger er beskrevet i afsnit 3.7, side 29.

3.6 Besøg hos Juliane Bracke

Det er forholdsvis nemt at finde frem til Juliane Bracke. Hun bor på plejehjem i Nümbrecht og står i den lokale telefonbog. Plejehjemmet er af ældre dato, men det er forholdsvis nyindrettet. Personalet vil vise spillerne hendes stue og gøre dem opmærksomme på, at hun er ret utilregnelig. De skal være stille og rolige og ikke forsøge at hidse hende op. I øvrigt tvivler personalet på, at spillerne vil få noget ud af hende, de kan bruge til noget.

Julianes værelse er sparsomt møbleret med ældre møbler. Hun er meget senil og gør ikke noget selv for at holde orden, så det klarer personalet. Når spillerne kommer ind, vil hun behandle dem, som om det var hendes børn, hun ikke har set længe. Hun vil byde dem på kaffe og kage, men det er en tom kaffekande og en pose mugne småkager, hun byder dem. Så begynder hun at spørge dem, hvordan det går i skolen, hvordan vejret er osv. Uanset hvad spillerne siger, vil hun fortsætte med at snakke i den form for vildelse.

Én ting kan dog få hende til at reagere. Hvis spillerne gentagne gange nævner Homburg, Schwartzbachs navn eller andet, der har med sagen at gøre, vil det slå endnu

mere klik for hende. Hun vil huske, hvordan børnenes hypnotiske evner forførte hende, og hun begynder at råbe ting som: "I djævlens børn. I får mig ikke til at høre på jeres forførende modbydeligheder." Hun vil holde sig for ørene og skribe: "Vig bort satan. Brug ikke jeres djævelske kræfter på mig..." hvorefter hun slår over i gråd. "...Jeg trygler jer. Lad mig være...ja, ja. Jeg skal nok...jeg skal nok føje jer...hvad ønsker I? Jeg vil tjene jer!"

Der er tilsyneladende intet, der kan få hende ud af denne trance, og til sidst falder hun besvimet om på gulvet. Hendes råben og skrigen alarmerer selvfølgelig enkelte andre beboere og personalet, der vil smide spillerne ud. De vil have en forklaring på, hvad de har gjort ved hende, og derudover forbyde dem adgang fremover.

Personalet kan i øvrigt fortælle, at hun ikke har nogen familie. Det offentlige fik hende anbragt på hjemmet for fire år siden, fordi hun ikke kunne klare sig selv i sin lejlighed. Spillerne er det eneste besøg, hun har haft i den tid.

OBS: Hvis du er i tidsnød og tvivler på, at spillerne kan nå at opklare sagen, kan du lade Juliane være afgået ved døden for nyligt. Hendes mystiske opførsel kan de høre om fra en af sygeplejerskerne.

3.7 Lokalarkivet i Nümbrecht

Midt i Nümbrecht ligger byens lokalhistoriske arkiv, der har åbent tre dage om ugen. Det holder til i nogle lokaler, der er alt for små til det materiale, arkivet råder over. Det betyder, at der er meget rodet, og generelt er der kun styr på ca. ¼ af materialet.

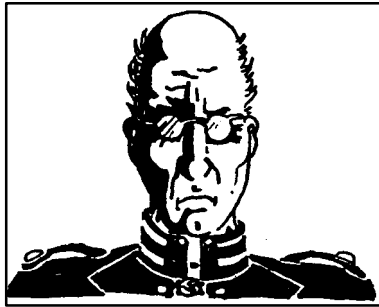
Lederen af arkivet, den aldrende Dörthe Braun, har normalt ikke meget at lave. Besøgstallet for arkivet er yderst begrænset, og hun er derfor meget glad for at se nye mennesker. Desværre, for spillerne, er hun en rigtig sladdertante, der ikke ved noget bedre end fortælle uinteressante historier. Hun vil naturligvis høre alt om, hvorfor de er kommet, og så ellers begynde at fortælle om de små hverdagsproblemer, der optager hende. Det kunne være historier så som, hvordan hun en gang glemte at vande sine blomster, før hun tog på ferie eller hvor generende det er, at gamle fru Weisskopf altid vinder, når de er til bankospil. Hun har også sin egen opfattelse af, hvad der foregik på slottet under krigen. Hun er overbevist om, at slottet var bordel for tyske officerer.

Det kræver et større arbejde at finde det, de søger. Bl.a. ligger over halvdelen af arkivets materiale i store kasser i kælderen, og fortegnelsen over det er utrolig mangelfuld. Det tager lang tid at finde frem til det mest brugbare spor, som er en gammel avis fra d. 5. september 1942. Den indeholder en artikel om Schloß Homburg, der er gengivet i *handout d*, som du i den forbindelse kan give til spillerne. Denne artikel afslører bl.a. identiteten af dr. Werner Schwartzbach. Det bliver om formiddagen torsdag d. 11. april, at de finder avisartiklen. På denne måde kommer

tidsplanen tilbage i faste rammer. Hvis der sker noget uforudset, og spillerne endnu ikke har fundet artiklen, kan du selv rykke tidsplanen.

De kan nu prøve at finde frem til Werner Schwartzbach, der er eneste egentlige spor videre i denne mystiske sag. Skulle de være klar til det, så læs blot videre i afsnit 3.8.

3.8 På sporet af Werner Schwartzbach

Ved at kontakte folkeregistret, kan spillerne finde ud af, at den eneste Werner Schwartzbach, der har boet i Nümbrecht i 1942, netop er død. Det skete den 15. marts i år. På hans tidligere adresse i Frankfurt am Main er nu tilmeldt en Andreas Schwartzbach, barnebarn til den afdøde. Werners eneste anden nulevende familie er et andet barnebarn, Thomas Schwartzbach, der bor i Berlin.

Spillerne kunne måske efterfølgende finde på at checke navnene i strafferegistret. Det ene navn giver resultat: Thomas Schwartzbach. Han er en hærdet forbryder, der bl.a. er dømt for indbrud og besiddelse af narkotika. Det, der er mest interessant, er nok, at han har været fem år i fængsel i 1982 til 1987 for drabsforsøg på en sagsbehandler.

Derimod sætter motorregistret fokus på Andreas. Han er indehaver af en rød VW-Golf.

Johann Gaddums udsultede lig findes torsdag d. 14. april om morgenen, og på det tidspunkt kaldes spillerne til Wiesbaden. Dette omhandles i afsnit 4.1, side 33.

Hvis tiden endnu ikke er så fremskreden, og da spillerne lige nu er eller har været i Nümbrecht, er det nærliggende for dem at besøge Andreas i Frankfurt først (se afsnit 3.9, side 31). Der er trods alt kun ca. 200 km til Frankfurt mod ca. 500 til Berlin.

Hvis spillerne vil arrangere en storstilet politiaktion for at omringe Andreas i sit hus, så lad ham være stukket af. Inden aktionen starter, kommer så meddelelsen om Johann Gaddums død, så spillerne bliver nødt til at tage til Wiesbaden. Se afsnit 4.1, side 33.

Hvis de hellere vil tale med Thomas først, kan du ligeledes lade fundet af Johann Gaddums lig blive anmeldt først. Så skal spillerne ligeledes til Wiesbaden (Se afsnit 4.1, side 33).

Disse forholdsregler skyldes, at det, for handlingens skyld, vil være bedst for spillerne at møde Andreas på fredsommelig vis, før de opdager, det er ham, der er morderen. Så vil de være endnu mere opsat på at få fanget ham senere. Det er trods alt mere spændende i et rollespil at have mødt skurken mindst én gang tidligere før slutopgøret.

3.9 Første møde med morderen

Andreas Schwartzbach bor i en større, ældre villa i en af Frankfurt an Mains forstæder. Haven er ret forsømt, og huset kunne også godt trænge til en kærlig hånd. På en gammel postkasse ud til vejen, står navnet "Dr. W. Schwartzbach". Andreas har ikke taget sig sammen til at skifte skiltet ud; han har jo også haft mange andre ting at foretage sig.

Hvis du på dette tidspunkt er kommet i tidsnød, eller frygter at du vil komme det, kan du lade Andreas være taget væk for at forberede det sidste mord. Adgang til huset vil så kun være mulig, hvis spillerne har skaffet en dommerkendelse. Hvor svært det bliver, afhænger bl.a. af deres møde med Hans-Ludwig Zachert i Wiesbaden. Det er faktisk kun Andreas' røde VW-Golf, der forbinder ham med sagen.

Andreas vil ellers åbne døren, når spillerne ringer på. En udførlig beskrivelse af ham, er i afsnit 6.1.1, side 45. Han vil spørge om deres ærinde, før han lukker dem indenfor. Under hele deres ophold i huset, vil Andreas opføre sig som en harmløs og fredelig person, der ikke kunne finde på at gøre en flue fortræd.

Andreas har altid boet her hos sin bedstefar, siden hans forældre døde ved en bilulykke, da han var meget lille. I starten boede Andreas' lillebror, Thomas, her også, men han flyttede, da han blev 18 år i 1976. Bedstefaren, Werner, har altid behandlet Andreas godt, og de seneste år var det så Andreas, der passede ham. Andreas påstår, at han ikke kender til bedstefarens gøremål under krigen. Desuden var Andreas ikke født på det tidspunkt; han blev først født i 1955.

Med hensyn til sin bror, Thomas, så er det ikke meget Andreas ser til ham. Thomas er, så vidt Andreas ved, kommet ud i noget skidt, og han har vist været i fængsel et par gange. Sidste gang de mødtes, var til Werners begravelse sidst i marts.

Hvis han bliver spurgt om sin røde VW-Golf, vil Andreas påstå, at hans bror lånte den, da han var i byen til Werners begravelse. Han vil endvidere fortælle, at Thomas i den forbindelse tog det meste af bedstefarens papirer med sig. Han ville hjælpe Andreas af med det. Det drejede sig bl.a. om Werners dagbog og hans forskellige afhandlinger, han havde skrevet i sin karriere. Andreas havde godt nok protesteret mod lånet af både bilen og papirmaterialet, men Thomas havde ikke været til at snakke med. Andreas har ikke gjort mere ud af sagen, og han håber på, at Thomas kommer og afleverer tingene en af dagene. (I virkeligheden holder bilen i et parkeringshus inde i centrum af Frankfurt. Papirerne har Andreas gemt bagerst i et køkkenskab under en bunke viskestykker.)

Alt i alt, så vil Andreas fremstå som uskyldigheden selv og forsøge at kaste al opmærksomhed over på Thomas. Det skulle helst bevirke, at spillerne nu er overbeviste om, at Thomas er morderen eller i hvert fald er den, der har de fleste svar i den her sag. Andreas har dog intet alibi for mordene, da han ikke præcist kan huske, hvad han har lavet, men han plejer næsten altid at være alene hjemme.

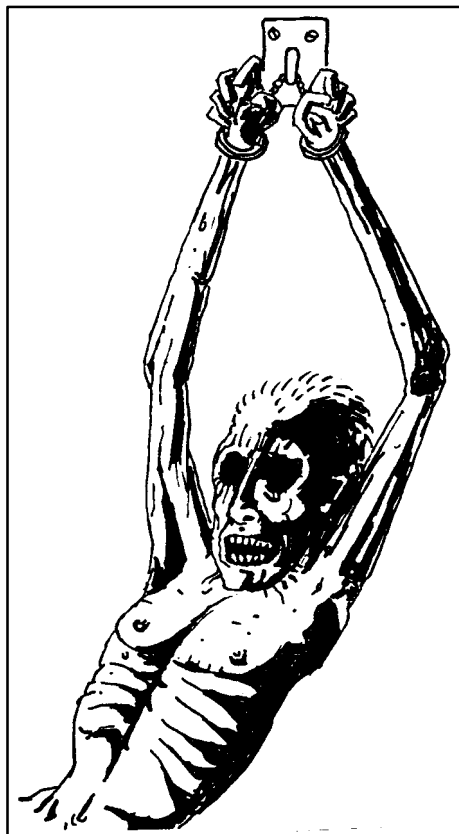
Hvis spillerne ikke skulle lade sig narre, og f.eks. beslutte sig for at tage Andreas med til stationen til nærmere afhøring, vil han prøve at slippe væk. Han har sin pistol i sin overfrakke, der hænger i entréen (eller måske har han den skjult på sig), og han vil vente med at trække den, til der er så få politifolk omkring ham som muligt. Så vil han true dem til at lade ham gå. Han vil helst ikke skyde nogen, men gør det, hvis der ikke er anden udvej. Det er dog usandsynligt, at han vil dræbe nogen med skuddene. De vil blot såre de personer, der vil forfølge ham, så de må opgive deres forehavende. Under hele denne seance vil Andreas selvfølgelig afsløre sit sande jeg som sindsforvirret og psykopatisk morder, der prøver at redde verden.

Skulle spillerne tage så mange forholdsregler, at det vil være usandsynligt, at Andreas kan slippe væk, så vil det heller ikke være den mest uoprettelige katastrofe, hvis han fanges. Så vil de have fanget morderen, blive helte og afslutte sagen. Når den værste sejrusrus har lagt sig, vil de modtage det chokerende bevismateriale fra ransagningen af huset. Afsnit 4.4, side 39, beskriver, hvad de finder i huset og afsnit 4.5, side 39, beskriver deres svære valg.

Når spillerne på den ene eller anden måde er færdig her, kaldes de til krisemøde i Bundeskriminalamts hovedkvarter i Wiesbaden torsdag d. 11 april kl. 13.00. Der er fundet et lig mere. Se afsnit 4.1, side 33.

4. Endnu et mord

4.1 Liget af Johann Gaddum findes

Torsdag, d. 11. april om morgenen finder en motionsløber det udsultede lig af Johann Gaddum. Han gør ophold ved et faldefærdigt hus for at puste ud, da han får lyst til at kigge indenfor. Derinde finder han liget, og efter at have sundet sig lidt løber han hjem og ringer til politiet.

Det tager selvfølgelig ikke lang tid at identificere liget, da Johann Gaddum har været efterlyst i over en uge. Desuden er han viklet ind i Gaffa-tape og viser tegn på at være blevet slået i hovedet, så politiet kan hurtigt forbinde mordet med de øvrige. Derfor underrettes forbundspolitiet, der øjeblikkeligt indkalder til krisemøde. Sagen ser ud til at vokse, og når tilmed vicedirektøren for den tyske nationalbank er blandt de myrdede, skal alle kræfter sættes ind.

4.2 Krisemøde i Bundeskriminalamt

Torsdag, d. 11. april kl. 13.00 er der krisemøde Bundeskriminalamts (BKA) hovedkvarter i Wiesbaden. Det er det første møde i nyere tid, hvor alle forbundspolitiets medarbejdere er indkaldt. Derudover deltager der også repræsentanter fra landets politikredse. Spillerne er selvfølgelig også indkaldt, og det gælder også Ernst og Eva, der jo i denne sag arbejder for forbundspolitiet. Mødet afholdes i det største af forbundspolitiets mødelokaler, som er fyldt til randen af mennesker. Spillerne vil genkende mange kolleger fra BKAs forskellige afdelinger samt kommissær Schwartz fra Flensburg og andre ledende politifolk, de måtte have mødt undervejs.

Kl. 13.00 vil Hans-Ludwig Zachert forsøge at få ørenlyd. Han vil hurtigt ridse op, hvordan situationen ser ud. Fire mere eller mindre fremtrædende borgere er blevet myrdet, nemlig Jürgen Höhness, Hans Peter Bull, Siegfried Hübert og senest Johann Gaddum. Derpå vil han give ordet til en repræsentant for politiet i Frankfurt, der vil fortælle om fundet af Johann Gaddums lig. Under gennemgangen vil der nævnes flere lighedspunkter med de øvrige mord (jernrør, Gaffa-tape osv.)

Efter dette er det spillernes tur. Karl-Heinz skal orientere om efterforskningen indtil nu. Hvordan resten af mødet bliver afhænger meget af, hvor meget spillerne har fundet ud af indtil nu, og hvor meget af det, de vil fortælle. De forskellige muligheder er:

- Spillerne har hverken talt med Andreas eller Thomas. Gå til 4.2.1, side 34. Spring også dertil, hvis spillerne har beviserne, men ikke vil bruge dem.
- Spillerne har talt fredeligt med Andreas, og nu regner de med, at Thomas er den hovedmistænkte. Gå til 4.2.2, side 35.
- Spillerne har afsløret Andreas, men han er stukket af. Gå til 4.2.3, side 35.
- Andreas er afsløret og fanget. Gå til 4.2.4, side 35.

4.2.1 Andreas eller Thomas er endnu ikke afhørt

Karl-Heinz skal hurtigt gennemgå, hvilke fællestræk mordene har og kort fortælle, hvor langt man er nået i efterforskningen. Hvis han ikke har fornemmet det tidligere, er det en god idé for Karl-Heinz kun at nævne de mest saglige fællestræk. Hvis han skulle nævne de mere mystiske ligheder ved ofrene (som f.eks. blodtype, hjerteslag og helbred), vil der lyde spredt mistroisk mumlen fra salen.

Når Karl-Heinz er færdig, vil Zachert komme med en bemærkning alt efter sagligheden af Karl-Heinz' indlæg. Han kan konstatere, at der er et vist belæg for, at mordene er begået af samme person, men da opklaringsarbejdet indtil nu ikke har ført til noget videre, så skal arbejdet lægges om. Zachert forestiller sig noget i retning af, at der oprettes et hovedkvarter her i Wiesbaden, hvor en stor gruppe politifolk skal koordinere efterforskningen imellem de fire byer, hvor mordene har fundet sted. Det vil sige, at indtil videre vil mordene blive behandlet som fire enkeltstående tilfælde, men at hovedkvarteret skal holdes løbende underrettet.

Derpå vil han fortælle, at Karl-Heinz og hans gruppe fortsat skal følge de spor de har. De skal hurtigst muligt finde ud af, om disse spor fører til nogen løsning. Skulle det ikke være tilfældet, vil gruppen blive opløst, og de vil enkeltvis blive sat på andre dele af sagen.

Til sidst vil Zachert høre på kommentarer fra de fremmødte politifolk om sagen, og når det er overstået, hæver han mødet. Han vil opfordre spillerne til at tage af sted straks. Det ville være mest praktisk at opsøge Andreas først, da der er ca. 40 km til Frankfurt, hvor han bor mod ca. 550 km til Berlin, hvor Thomas bor. Mødet med Andreas er beskrevet i afsnit 3.9, side 31. Vil de af en eller anden grund hellere til Berlin, så gå til 4.3, side 36.

Er Andreas afsløret, men har spillerne valgt at fortie det, kan du gå til afsnit 4.5, side 39. Der er en beskrivelse af deres muligheder nu.

4.2.2 Spillerne har talt med Andreas og mistænker Thomas

Zachert beder Karl-Heinz om hurtigt at forklare, hvor langt man er nået. Hvis Karl-Heinz fortæller, at han har en mistænkt, vil Zachert opfordre til, at spillerne straks kontakter politiet i Berlin og aftaler et møde. Han vil råde dem til, at de sammen planlægger en storstilet aktion for at forhindre, at den mistænkte (Thomas) stikker af. Evt. kunne de sammen med politiets specialstyrker storme hans bopæl, men Zachert vil overlade planlægningen til spillerne. Han vil til sidst understrege vigtigheden i ikke at begå nogen fejl, da sagen er yderst delikat. Afsnit 4.3, side 36, beskriver mulighederne for at få fat i Thomas i Berlin.

Da dette jo kunne være et vildspor, har Zachert en plan til, hvordan sagen ellers skal behandles. Han vil foreslå, at der oprettes et hovedkvarter her i Wiesbaden, hvor en stor gruppe politifolk skal koordinere efterforskningen imellem de fire byer, hvor mordene har fundet sted. Det vil sige, at indtil videre vil mordene blive behandlet som fire enkeltstående tilfælde, men at hovedkvarteret skal holdes løbende underrettet. Skulle spillerne ikke nå frem til noget, vil deres gruppe blive opløst, og de vil enkeltvis blive sat på andre dele af sagen.

4.2.3 Andreas er afsløret men forsvundet

Hvad Karl-Heinz fortæller kommer jo i den grad an på, hvordan situationen med Andreas' afsløring er forløbet og hvordan spillerne har reageret. Dette afsnit tager udgangspunkt i, at spillerne vil gøre deres tjenstlige pligt og prøve at fange Andreas inden han myrder igen.

Der vil naturligvis være en vis lettelse og anerkendende tilsagn, da de fremmødte hører, at Karl-Heinz gruppe har afsløret morderen. Nu vil der så blive gjort en ekstraordinær indsats for at fange ham. Karl-Heinz fortæller nok også, at han næsten er sikker på, hvem det næste offer vil blive, nemlig Hermann Solms. Det vil få Zachert til at foreslå en omfattende politibeskyttelse af Solms, samtidig med at al disponibelt mandskab i hele landet sættes ind på eftersøgningen af Andreas Schwartzbach.

4.2.4 Andreas er afsløret og fanget

Da Karl-Heinz beretter, at morderen er afsløret og bag lås og slå, vil alle komme med anerkendende bemærkninger. Selv Zachert vil være positivt stemt overfor spillerne. Efter Karl-Heinz har fortalt lidt om, hvordan det lykkedes at afsløre morderen, vil mødet hæves.

Zachert vil bede spillerne komme med ind på sit kontor, hvor han vil personligt vil takke dem for deres indsats. Han håber på, at de få uoverensstemmelser, han igennem tiden har haft med Karl-Heinz, kan gå i glemmebogen. Hvis Eva og Ernst har lyst, vil han sørge for, at de kan blive forflyttet til en stilling her ved forbundspolitiet. Efter Zachert har budt på en drink, og han har snakket lidt med spillerne, vil han bede dem

have ham undskyldt. Han har jo en del mere at se til, så han har ikke tid til at tale med dem mere.

Nu er spillerne ved at være ved vejs ende. De har afsløret og pågrebet morderen, blevet gode venner med Hans-Ludwig Zachert og endelig sikret deres egne karrierer. Du kan springe til afslutningen, der er bygget på dette valg. Den er beskrevet i afsnit 5.4, side 44.

Hvis der stadig er lidt tid tilbage af spilperioden, kan du lade Renate König opsøge spillerne igen. Hun kan evt. have fået kendskab til Andreas' motiv til mordene. Hun skulle gerne medvirke til, at spillerne vil genoverveje deres beslutning om, at Hermann Solms får lov at overleve. Ikke for at tvinge dem til at slå ham ihjel, men for at være sikker på, at de har forstået konsekvensen af deres beslutning.

Hvis de ombestemmer sig, står valget beskrevet i afsnit 4.5, side 39.

4.3 Sagen Thomas Schwartzbach

Thomas Schwartzbach bor alene i en lille 2-værelses lejlighed på fjerde sal i et af Berlins skumlere kvarterer. Beskrivelsen af ham er i afsnit 6.1.4, side 48, og en tegning af hans lejlighed finder du i *handout e*.

Hos politiet i Berlin er det Kommissær Buckhart fra kriminalpolitiet, spillerne vil møde. Han er en seriøs, bestemt mand, der aldrig tager nogen chancer overfor forbrydere.

Mht. Thomas Schwartzbach, så ved Buckhart udmærket, hvem han er. Han betegner Thomas som meget farlig. Han er sandsynligvis bevæbnet, og han hader politiet. Sidste gang han blev anholdt, skulle der fire betjente til at overmande ham.

Hvis spillerne overfor ham antyder, at Thomas Schwartzbach kan være morderen, vil Buckhart kraftigt fraråde dem at opsøge ham uden videre. Er han morderen, vil han jo nok være farlig. Derfor anbefaler Buckhart en storstilet politiaktion, hvor specialtropper i skudsikre veste og bevæbnet med maskinpistoler stormer lejligheden under ledelse af spillerne. Da spillerne jo står for hele mordopklaringen, vil Buckhart dog overlade selve planlægningen af aktionen til dem. Han vil stille det nødvendige mandskab til deres rådighed.

Denne grundige planlægning skulle gerne medvirke til, at spillerne nu tror, de er nået til scenariets klimaks: Opgøret med morderen. Derfor bør du gøre dit bedste for at sætte spillerne op til dette. Det kunne du bl.a. gøre ved at lade Buckhart deltage i planlægningen og hele tiden henstille til yderste forsigtighed.

Uanset planens detaljer, så vil operationen lykkes under større eller mindre dramatik. Spillerne vil måske befinde sig i en stor politibus, der fungerer som kommandocentral under aktionen. Herfra vil de dirigere de forskellige politienheder frem til lejligheden.

Alt efter planens udformning, vil lejligheden blive stormet, og efter en evt. skudveksling vil specialtropperne overmande Thomas.

Så snart Thomas er pacificeret, vil spillerne blive underrettet om, at de godt kan komme ind nu. Evt. vil de bede om at få tilkaldt en ambulance til de sårede. Thomas selv er højst overfladisk såret, da han til sidst overgav sig til overmagten.

Lejligheden bærer tydelig præg af kampen med politiet. Møbler er væltet, og måske er enkelte ruder knust og væggene fulde af skudhuller. Man kan dog stadigvæk fornemme, hvor rodet lejligheden var i forvejen. Thomas brugte ikke ligefrem det meste af sin tid på at rydde op, og overalt flyder det med cigaretskodder, øldåser og affald i almindelighed. Lejligheden er sparsomt møbleret med enkelte stole, en sofa og et par skabe. Som seng er kun en beskidt madras og et tæppe.

Da spillerne kommer forbi et par politifolk og ind i lejligheden, ligger Thomas på maven midt på gulvet. Han er i håndjern, og en politimand sidder på hans ryg og presser ham ned mod gulvet. Hvis Lothar er fulgtes med resten af spillerne ind, vil han pludselig få det dårligt. Du skal gøre ham opmærksom på, at det er ved at slå klik for ham. Thomas er nemlig lige præcis sådan en type, som Lothar hader, og som han har dræbt flere af gennem årene (se i øvrigt Lothars personark).

Derudover minder situationen ham om dengang, hvor han, som medlem af anti-terrorkorpset, skød en leder af Rote Armé Fraktion. Hans indre had er med andre ord blusset op efter mere end et års pause.

Det er lidt op til spilleren, der spiller Lothar, hvad der sker nu. Han kan, hvis han vil, samle sine sidste rester af besindelse og flygte ud af døren, inden det går galt. Under flugten vil han sandsynligvis brutalt skubbe flere politifolk af vejen. Hvis Lothar derimod bliver i lejligheden og ikke gør noget af sig selv, overtager du styringen af hans person. Han vil styrte hen til den politimand, der holder Thomas fast og slynge ham væk. Derpå vil han flå Thomas op fra gulvet og råbe ham ind i hovedet. Han vil sige noget i retning af: "Dit svin. Nu skal du fandeme bøde for alle dem, du har gjort ondt. Det her bliver den sidste dag i dit usle liv, din forbandede morder." Derefter vil han trække sin pistol og lægge an til at skyde Thomas.

Hvis ikke de øvrige spillere griber ind, vil en anden politimand kaste sig over Lothar for at stoppe ham. Under dette tumult vil Lothar nå at trykke af, men på grund af

omstændighederne vil han højst ramme Thomas i armen eller benet. Det vil lykkes at overmande Lothar og få slæbt ham væk. Han vil komme til sig selv en fem minutter senere, hvor han nok får en del at forklare. (Scenen her kan måske umiddelbart se ud til at ødelægge spillernes indbyrdes forhold og mulighederne for samarbejde. Hensigten er i stedet, at såfremt alle eller nogle af spillerne senere beslutter sig for at dræbe Hermann Solms, så ved de nu, hvor de kan finde en person, der vil være i stand til det - nemlig Lothar).

- Der er i øvrigt også enkelte breve kokain i lejligheden, som Ernst sikkert gerne vil påtage sig at konfiskere.

4.3.1 Afhøring af den mistænkte

Når spillerne er klar til at afhøre Thomas Schwartzbach, vil de ved selvsyn opleve hans modvilje mod politiet. Enten svarer han igen eller også nægter han helt at svare. Derudover kan han også finde på at kræve mad og drikke eller forlange at komme til at tale med en advokat.

Det er først, når spillerne nævner hans bror, at han begynder at interessere sig for at samarbejde. Hvis han hører, at Andreas har påstået, at Thomas skulle have lånt hans bil, så vil han slå en hånlatter op. Thomas kan nemlig ikke køre bil og har intet kørekort. Han aner ingenting om de papirer fra hans bedstefar, som Andreas påstod, han havde taget.

Thomas har i øvrigt ikke været med til sin bedstefars begravelse, da han ikke har haft noget at gøre med sin familie de sidste mange år. Han flyttede fra Andreas og Werner da han var 18, og han har ikke set nogen af dem siden. Han havde fået nok af den strenge opdragelse som både Werner og Thomas' far, Manfred, praktiserede. Andreas har dog af og til skrevet til ham, bl.a. om Werners død, men Thomas har aldrig svaret ham.

Thomas har ikke været udenfor Berlin i løbet af det sidste år, og han har et alibi for et par af mordtidspunkterne. Der har han været sammen med et par venner på en bodega, hvilket spillerne senere kan få bekræftet både af vennerne og bodegaejeren.

Det hele tyder efterhånden på, at Thomas er uskyldig, og at Andreas har en del at skulle forklare. For at sætte kronen på værket vil Thomas til slut spørge, om spillerne er klar over, at Andreas har været indlagt på psykiatriske hospitaler med jævne mellemrum. Han har altid haft besvær med at styre sit temperament og har nogle gange haft nogle anfald, hvor han var til fare for alt og alle.

Thomas kan også godt huske bogen "Den store Bastian". Den anvendte både Manfred og Werner i opdragelsen af ham og Andreas. Andreas var i øvrigt enormt betaget af den og betragtede den nærmest som en bibel engang. Det gør han måske stadigvæk, men det har Thomas ingen anelse om.

Nu vil spillerne sandsynligvis gerne tilbage til Frankfurt for at tale med Andreas. Han er selvfølgelig forsvundet for at forberede mordet på Hermann Solms. Skulle spillerne

igen ønske at planlægge en større aktion for at storme Andreas' hus, kan du lade dem gøre det. Hvis du er i tidsnød, kan du evt. foreslå at genbruge planen fra Berlin så vidt muligt. Næste afsnit beskriver, hvad de finder, når de ransager huset.

4.4 Beviserne findes

Når spillerne undersøger Andreas' hus eller får det undersøgt, vil de forholdsvis nemt finde det, de leder efter. Skjult i et køkkenskab under en bunke viskestykker ligger følgende: Andreas' notater med navne og adresser på de fem nazi-børn (*handout f*), Werner Schwartzbachs dagbog med enkelte afmærkede sider (*handout g*) og bogen "Den store Bastian".

Hvis ikke spillerne selv finder dette, vil de få det overbragt af andre politifolk, der er med til ransagningen. Det vil sige, at det kun er spillerne, der ved, hvad der står i papirerne. Der er nok basis for et internt møde spillerne imellem for at finde ud af, hvad de vil gøre i denne specielle situation. Selve valget er beskrevet i næste afsnit, nr. 4.5 på side 39

Det kunne godt være, at spillerne nu fik lyst til at finde ud af lidt mere om Andreas Schwartzbach. Blandt de ting, de kan få at vide er:

- Andreas har været indlagt med jævne mellemrum på psykiatriske hospitaler forskellige steder i Tyskland. Læger har jo tavshedspligt, så det er begrænset, hvad spillerne kan få at vide. Se i øvrigt Andreas' personbeskrivelse i afsnit 6.1.1, side 45.
- Andreas har et kontokort hos Shell. I deres register kan man bl.a. se, at han har tanket benzin på en station i Rosstock den 1. april.
- En nabo kan berette, at Andreas har været meget væk de sidste 14 dage.
- I papirerne fra et parkeringshus kan man se, at Andreas har haft lejet en parkeringsplads i flere år. Ved at snakke med nogle af opsynsmændene der, kan man også få at vide, at Andreas' røde VW-Golf ikke har været der ret meget på det sidste.

Spillerne har sikkert nogle flere idéer til, hvor de kan finde flere oplysninger. Den generelle regel er, at alt taler for, at Andreas er morderen. Det materiale, de har, er i hvert fald nok til at få ham dømt, hvis det er det de vil. Mere om det i næste afsnit.

4.5 Valget

Dette er for alvor historiens vendepunkt. Fra at være en mere eller mindre almindelig kriminalsag er det gået hen og blevet et spørgsmål om moral og etik. Skal spillerne gøre deres pligt og beskytte Hermann Solms, og dermed sandsynligvis bane vejen for et nyt nazistisk Tyskland? Kan de omvendt forsvare at lade ham blive myrdet uden at gribe ind - eller måske endda selv myrde ham?

Det er selve dette valg, der er scenariets virkelige højdepunkt. Deres beslutning er vigtig, og det er ligeledes de overvejelser, der går forud for den. Derfor bør du give

spillerne al den tid, der er nødvendig til at diskutere deres situation og videre muligheder.

Når de når hertil, vil der være en god basis for at holde et privat møde spillerne imellem, hvor de kan diskutere, hvad de skal gøre. De umiddelbare konsekvenser, som deres beslutning sandsynligvis får, er:

1. Spillerne gør alt, hvad de kan for at forhindre Hermann Solms i at blive myrdet. Dette medfører, at de vil stoppe en morder og høste stor anerkendelse for deres arbejde. Til gengæld vil Solms sandsynligvis overtage magten i Tyskland med sit nazistiske program. Efter 50 års pause vil koncentrationslejre og jødeudryddelser igen forekomme. Desuden vil Solms manipulationsevner måske resultere i, at hele verden vil støtte hans regime og danne grundlaget for et nazistisk verdensherredømme. Skulle hans evner ikke række så langt, vil situationen måske i stedet medføre en ny verdenskrig, da de nuværende stormagter ikke vil acceptere et nyt nazi-Tyskland.
2. Spillerne lader Andreas myrde Hermann Solms. De er dermed skyldige i meddelagtighed i mord, hvilket straffes med flere års fængsel. Hvis Andreas allerede er fanget, eller hvis han fanges, er situationen endnu mere kritisk. Så er det nemlig dem selv, der skal myrde ham. Det kræver en grundig planlægning at begå det perfekte mord. Det kan efterfølgende blive aktuelt at flygte til udlandet; vel at mærke til f.eks. et sydamerikansk land, der ikke har en udleveringsaftale med Tyskland. Omvendt har de sandsynligvis reddet verden fra en grusom skæbne.

Hvis spillerne henvender sig til andre om hjælp til dette dilemma, skal de vælge deres ord med omhu. At spørge en politimand, eller en hvilken som helst anden, direkte kan få ubehagelige konsekvenser. Der er ingen, der vil høre tale om at begå et mord uanset grunden. Når de hører dette forslag, vil de fokusere på mordet og overhøre begrundelsen - hvem vil i øvrigt tro på, at den ansete Hermann Solms er nazist, og at han har massehypnotiske evner. Alt i alt kan den slags snak risikere at medføre både afskedigelse og politianmeldelse.

I stedet kunne spillerne f.eks. spørge nogle personer, om de, uanset følgerne, ville have dræbt Hitler, hvis de havde levet i 30'erne og vidst, hvad de ved i dag. Skulle de spørge Renate König om dette, vil hun ikke give op, før spillerne giver hende en forklaring på spørgsmålet, som hun kan acceptere. Skulle de fortælle hende om den specielle situation, kan du lade hende bidrage til debatten. Hendes holdning i denne sag er op til dig at bestemme; måske resulterer det i, at to lokalbetjente fra Flensburg, fire politifolk fra Bundeskriminalamt og en journalist fra Bild sidder og planlægger et politisk mord.

Du kan gå videre til kapitel 5, når spillerne har truffet en beslutning:

5. Finale

5.1 F.D.P.s landsmøde

I dagene fredag d. 19. april til søndag d. 21. april afholdes partiet FDP's årlige landsmøde i Bonns kongrescenter. Der er et rekordstort fremmøde, da Hermann Solms jo har foreslået omfattende ændringer i partiprogrammet. Det samlede deltagerantal er oppe på ca. 2000 mennesker. Hvis Hermann Solms skal myrdes, inden det er for sent, er dette sidste chance.

Programmet for landsmødet ser sådan ud:

Fredag, d. 19. april	12.00	Indkvartering af landsmødets deltagere på kongrescentrets hotel begynder
	17.30	Velkomst i den store mødesal ved formand og udenrigsminister Klaus Kinkel.
	18.30	Middag i centrets restaurant
	21.30	Frit program
Lørdag, d. 20. april	9.00	Morgenmad serveres i restauranten
	12.00	Frokost i mødesalen
	14.00	Selve landsmødet starter
(ca. kl. 15.30 er tiden kommet til indkomne forslag. Efter Solms kort gennemgår sine planer, vil forslaget blive vedtaget under jubelråb og klapsalver. I det efterfølgende formandsvalg, stiller Solms op og alle andre trækker sig - mere om det i afsnit 5.4, side 44).
	18.00	Mødet hæves
	18.30	Middag i restauranten
	21.30	Dans og underholdning
Søndag, d. 21 april	9.00	Morgenmad i restauranten
	11.00	Afslutning ved formanden (Klaus Kinkel eller Herman Solms, alt efter omstændighederne).
	16.00	De sidste deltagere forlader kongrescentret

Rygtene om, at Solms vil fremlægge et ret højreekstremistisk program, har fået flere venstrefløjsgrupper til at anmelde demonstrationer i forbindelse med landsmødet. Der er også indløbet forskellige trusler om bomber og attentater, og endelig sender den landsdækkende Tv-station ARD live fra selve landsmødet lørdag eftermiddag. Politiet har derfor udkommanderet alt disponibelt mandskab til at sikre, at mødet forløber

fredeligt. Dette gør det selvfølgelig ekstra svært for spillerne og/eller Andreas at stoppe Solms, der altid eskorteres af to bodyguards.

5.2 Andreas' plan

Andreas har indset, at han må handle hurtigt nu. Politiet er i hælene af ham, og Solms er skarpt bevogtet og tæt på at realisere sine djævelske planer. Han har jo forlængst planlagt, at Solms skulle have flænset ansigtet i laser, men nu er der ikke tid til at gøre de nødvendige, gennemtænkte forberedelser. Inden det er for sent må Solms lade livet på en måde, der vil gøre Den store Bastian tilfreds.

Endelig ender Andreas op med følgende løsning. Han vil save løbet af Werners gamle jagtgevær og affyre det i hovedet af Solms. Han får skamferet hans ansigt og slået ham ihjel, og det hele tager kun en brøkdel af et sekund. Problemet er bare, hvordan Andreas kommer tæt på ham. Andreas beslutter sig for at prøve at snige sig ind i Bonns kongrescenter, før landsmødet starter. Under mødet vil han så forsøge, i ly af mængden, at komme ind på livet af Andreas og skyde ham.

Umiddelbart en svær plan, men Andreas er heldig. På en eller anden måde lykkes det ham at komme forbi bevogtningen og ind til landsmødet. Han har gemt sig på loftet over salen tæt ved en lem med sit oversavede gevær, sin pistol og sin jernstang. Hans plan er at åbne lemmen ubemærket under Solms' fremlægning af forslaget og skyde ham. Hans succes er op til spillerne at afgøre.

5.3 Dramaet

Hele overvågningen og sikkerheden forestås af politiets sikkerhedstjeneste. Spillerne er velkomne til at være til stede under landsmødet, men de har ingenting at skulle have sagt i forbindelse med planlægningen af bevogtningen. De kan dog, hvis de anmoder om det, få lov at deltage i selve bevogtningen. De vil så få opgaver om bevogtning eller overvågning af helt specifikke lokationer i og omkring kongrescentret.

Andreas har jo gemt sig på loftet over salen. Det har han gjort så godt, at den politimand, der undersøgte loftet før mødet ikke opdagede ham. Hvis en af spillerne specifikt siger, at han vil undersøge loftet, kan du lade ham gøre det. Han vil møde Andreas deroppe, der fra sit skjul peger sin pistol mod ham og beordrer ham til at overgive sig og vende sig om. Derpå vil Andreas slå ham ned med sit jernrør. Det kunne også være, at spilleren vil hjælpe Andreas med mordet (eller narrer ham til at tro det). I så fald må du bruge din fantasi og improvisere dig lidt frem.

Solms er under hele mødet omgivet af fire toptrænede livvagter fra politiets bodyguardtjeneste. Dette vil gøre det ekstra svært at komme ham til livs, inden man bliver stoppet. Mødets udvikling bestemmes af, om spillerne vil stoppe Andreas eller Solms.

5.3.1 Spillerne vil stoppe Andreas

Mødet kommer til at foregå planmæssigt og stilfærdigt, på nær demonstrationerne udenfor. Det frygtede attentat kommer først lørdag under Solms tale (talen står i afsnit 7.4, side 55). En af spillerne vil pludselig opdage, at en lem i loftet åbner sig. Tilsyneladende er han den eneste, der opdager dette, og i næste nu ser han et geværløb stikke frem deroppe. Et advarselsråb vil kunne få Solms til at dukke sig i sidste øjeblik og undgå at blive ramt. Hvis spilleren derimod skyder mod lemmen, vil det få Andreas til tabe geværet. Uanset hvad, så vil Andreas løbe ned fra loftet og prøve at komme ud af kongrescentret. Med sig har han stadig sin pistol.

Dette kunne medføre en jagt rundt på hotellet, og afsluttes med at spillerne og et par andre politifolk kommer i skudduel med Andreas, der måske har forskanset sig i et værelse. Udgangen heraf bør være, at spillerne på en eller anden måde får ram på Andreas. Gå herefter til afsnit 5.4, side 44, hvor slutningen på baggrund af denne situation er beskrevet.

5.3.2 Spillerne vil stoppe Solms

Med mindre spillerne har tænkt at ofre deres eget liv kan det blive meget svært at få ram på Solms. De kunne måske finde på at lægge en grundig plan, men det perfekte mord er som bekendt svært at begå.

Hvis spillerne satser på, at Andreas selv klarer ærterne, så kan de godt tro om igen. Han bliver opdaget umiddelbart inden hans planlagte attentat og bliver anholdt, hvis ikke han dør i en skudduel med politiet.

Et par råd om hvem og hvad der kan stoppe Solms:

- Lothar er i egenskab af tidligere GSG-9 medlem en toptrænet skarpskytte. Med det rigtige udstyr kan han ramme en terning på flere hundrede meters afstand. Han har måske allerede afsløret sig selv som en person, der ikke går af vejen for at slå et andet menneske ihjel (jf. Thomas Schwartzbachs lejlighed, afsnit 4.3, side 36).
- Eva kan, på grund af sin modstandsdygtighed overfor hypnose, komme meget tæt på Solms uden at påvirkes lige så meget af hans karismatiske evner som andre
- Hvis de finder Andreas først og samarbejder med ham, kan de lokke ham til at lave en afledningsmanøvre. Under det efterfølgende kaos, kan de måske være så heldige, at bodyguardene ikke bliver opmærksomme på dem, før det er for sent.

Det er svært at give nogle helt præcise retningslinier for, hvad der kan ske i denne situation, da det er meget op til spillerne. Du kommer nok til at skulle improvisere dig lidt frem, så sørg for at holde hovedet koldt.

Skulle det lykkedes at få ram på Solms, står slutningen på scenariet beskrevet i afsnit 5.5, side 44.

5.4 Slutning 1 - Solms overlever

Alt efter hvor meget røre attentatet har skabt, så vil Hermann Solms på et tidspunkt få mulighed for at fremføre sin tale om forslaget til programændringerne. Hans tale står i afsnit 7.4, side 55. Efter han er færdig vil der være et kort øjeblik stilhed, efterfulgt af spredte forsigtige klap. I løbet af et øjeblik deltager hele salen i klapsalverne, og en efter en rejser de delegerede sig op og hylder Solms.

Det kan du illustrere ved selv at begynde en taktfast klappen, hvor efter du rejser dig op med ret ryg og klapper videre.

.Nu går det nok op for spillerne, at det havde været bedst, hvis Solms var blevet myrdet. Hvad der senere sker vil gå hen i det uviste, men det er åbenlyst, at Solms tale vil medføre drastiske forandringer i Tyskland, ja måske i hele verden. Solms vil vinde det efterfølgende formandsvalg, da alle andre kandidater trækker sig, og Tyskland vil i en ikke al for fjern fremtid endnu engang blive underlagt et nazistisk regime.

SLUT

5.5 Slutning 2 - Solms dør

Nu er spillerne nok i en kritisk situation. Nogle af dem er måske døde, andre anholdt o.s.v. En af dem kan have været heldig at få fat i Solms tale (afsnit 7.4, side 55), så den ikke falder i andres hænder. I hvert fald har spillerne gjort en god gerning og sørget for, at Tyskland ikke igen skulle underlægges et nazistisk regime.

SLUT

6. Persongalleri

6.1 De vigtigste bipersoner

6.1.1 Andreas Schwartzbach

Andreas er født d. 23. august 1955. Han er i dag 40 år, har blå øjne, kort, blond hår og fuldskæg. Andreas har ingen uddannelse - kun et afgangsbrev fra folkeskolen. Han har heller intet arbejde og lever af socialhjælp.

Hele sin barndom blev Andreas mobbet. I sine første 10-12 år af sit liv havde han sit udseende imod sig. Han havde ingen venner, og den eneste chance, han havde for at opnå bare en anelse kærlighed, var at efterleve sin fars og senere sin farfars, Werners, strenge love fuldt ud. Andreas og hans bror Thomas blev altid truet med, at hvis ikke de gjorde, som der blev sagt, så ville Den store Bastian straffe dem. "Den store Bastian kræver disciplin," fik de altid at vide. Mens Thomas var

noget heldigere stillet og havde masser af venner at lege med, havde Andreas kun Den store Bastian.

Ifølge de psykologer og psykiatere, der gennem årene har behandlet Andreas, dannede det grundlaget for hans svære psykose. Andreas er aldrig kommet over det stadie. Han er stadig af den faste overbevisning, at Den store Bastian eksisterer, og at han vil straffe Andreas, hvis han opfører sig dårligt. Med tiden har det dog ændret sig lidt. Nu ser Andreas sig selv som Den store Bastians tjener. Det er ham, der skal sørge for, at Bastians love bliver overholdt, og gør de ikke det, er det Andreas' pligt at straffe de ulydige. Det er bl.a. det, der har fået Andreas indlagt på forskellige psykiatriske sygehuse. Han virker for det meste som en fredelig, venlig mand, men pludselig kan han finde på at genere sagesløse mennesker, der, efter hans mening, overtræder reglerne. Denne skizofrene opførsel gør ham ikke mindre farlig.

Andreas er aldrig flyttet fra Werner, og når han ikke var indlagt, opholdt han sig udelukkende i hjemmet. Nu er Werner så død, og man kunne jo frygte, at det bragte Andreas totalt ud af balance. Og ud af balance kom han, men det skyldtes snarere hans fund af Werners gamle dagbog. Her kunne han læse, at hans farfar, moralens stærke vogter og Bastians forkynder, selv havde syndet. Dette fik hele Andreas verdensbillede til at ramle sammen, og efter at have været fuldstændig ude af den i et par dage,

begyndte det at gå op for ham, at han, på Bastians vegne, måtte rette op på denne synd. Han skulle udrydde resultatet af Werners groteske forsøg.

Bogen om Den store Bastian gav ham også direkte metoderne til, hvordan disse uopdragne unger skulle straffes. Höhnness var nynazist, så han skulle naturligvis i det sorte blæk. Gaddum, det fede dyr, skulle selvfølgelig sulte ihjel. Rygeren Bull skulle brænde, Den begærlige Hübert drukne og den selvglade, egocentrerede Solms skulle have snittet ansigtet til uigenkendelighed (Se i øvrigt *handout f*).

6.1.2 Renate König

Renate er født d. 14. marts 1964. Hun er i dag 32 år, har kort, blondt hår. Renate er en af de fremtrædende journalister på sensationsavisen Bild.

Renate har altid været en kvinde, der ville fremad. Hun har gennem hele sin barndom engageret sig dybt i skolearbejdet, og hun havde et godt eksamensresultat med, da hun startede i gymnasiet. Hun blev studenterpolitisk aktiv i elevrådet, og samtidig medlem af landssammenslutningen af gymnasieelever. Hun arbejdede for bedre vilkår for studerende og mod bureaukratiet indenfor uddannelsesvæsenet.

Denne kamp mod systemet dannede grundlaget for hendes beslutning om at blive journalist. Hun ville gøre noget for, at almindelige mennesker kunne få at vide, hvad der foregår i det offentlige. Hendes enorme interesse og engagement i denne sag skaffede hende en fantastisk god eksamen - det var i 1991. Straks efter blev hun ansat på en af Tysklands største aviser, Frankfurter Allgemeine, hvor hun blev politisk medarbejder.

Der gik et par år, før Renate blev klar over, at chefredaktøren ikke altid delte hendes opfattelse af, hvilket stof avisen skulle trykke. Flere sager, som hun brændte for, var en sådan karakter, at redaktøren ikke mente, de var egnede til offentliggørelse. Frankfurter Allgemeine er en respekteret og anerkendt avis, der ikke har til opgave at kritisere alt ved det politiske system. Derfor valgte hun at sige op.

I 1994 blev hun så ansat ved Bild - en avis der på mange måder minder om Ekstra Bladet i Danmark. Avisen havde i forvejen en god og fuldt besat politisk redaktion, så Renate blev i stedet tilbudt en stilling som kriminalreporter. Hun accepterede i håbet om senere at kunne skifte til den politiske afdeling, men efterhånden er hun faldet godt til med kriminalsagerne.

Renate er en ivrig journalist, der ikke giver op før hun har fået sin historie. Hun er den første, der råber op om pressefrihed, hvis nogen tilbageholder oplysninger. I kraft af sin grundighed i sit research-arbejde har hun oparbejdet et stort net af personer indenfor bl.a. politiet, der fungerer som kilder i hendes artikler. I løbet af scenariet vil Renate

mange gange vide meget om efterforskningsresultaterne før de offentliggøres. Dette vil hun genere spillerne med hele tiden, men hun kan derved også blive en person, spillerne vil kontakte for selv at finde ud af mere.

6.1.3 Hans-Ludwig Zachert

Hans-Ludwig Zachert er leder (Präsident) af Bundeskriminalamt (forbundspolitiet). Han er 48 år, har kort blågrønne øjne, mørkt hår og fuldskæg.

Zachert har altid set op til sin far, som var advokat. Lige fra barns ben af var det eneste, han ville at følge sin fars fodspor. Dette udmøntede sig i at Zachert blev en mønsterelev gennem alle sine år på forskellige uddannelsesinstitutioner. For at komme ind på jurastudiet, var det nødvendigt at gøre en optimal indsats.

Med Zacherts tårnhøje eksamensgennemsnit var det ingen sag at blive optaget på det juridiske fakultet på universitetet i Frankfurt. Han udmærkede sig igen her som en målrettet, energisk studerende. Han holdt sig uden for enhver politisk aktivitet for ikke at skade sine jobmuligheder, når han blev færdig med studiet. Zachert gik ud af universitetet i 1974 med en af de højeste eksamener nogensinde.

Han blev ansat i et af Frankfurts mest respektable advokatfirmaer, hvor han arbejdede frem til 1980. Zachert var efterhånden blevet træt af nogle gange at skulle forsvare forbrydere, da hans faste overbevisning var, at lovovertrædere skulle straffes strengt. Da der blev en stilling ledig som jurist ved bundspolitiet, søgte han derfor den, og med hans gode kvalifikationer var det intet problem at få jobbet.

Hans energiske arbejdsindsats blev løbende honoreret med forfremmelser. Han blev afdelingsleder i forskellige afdelinger for i 1988 at blive tilbudt stillingen som Präsident. Den post har han bestyret lige siden med en jernhård hånd: Et reglement er til for at blive fulgt, og alle sager *skal* opklares. Især hans strenge regelhåndhævelse har ført til mange konfrontationer med Karl-Heinz Schumann, der jo ikke altid deler denne opfattelse. Indtil nu har han måttet leve med det, da Schumanns resultater har været upåklagelige.

6.1.4 Thomas Schwartzbach

Thomas Schwartzbach er født i 1958 og er i dag 37 år gammel. Han har blå øjne, halvlangt mørkt hår og kort fuldskæg.

Thomas havde det svært i sin barndom. Hans far, Manfred, og senere hans bedstefar, Werner, opdragede Thomas og hans bror, Andreas, meget strengt. I modsætning til Andreas havde Thomas ikke til sinds at overholde de regler, som Manfred og Werner havde fastlagt. Han tilbragte meget tid sammen med andre, hvilket selvfølgelig medførte hårde straffe, når han ikke kom hjem til tiden. Thomas' oprør mod hjemmet

førte også hurtigt til, at han mistede lysten til at gå i skole. Han begyndte at pjække meget og kom hurtigt i kontakt med det ungdomskriminelle miljø. Det skete ofte, at han var hjemmefra i flere dage, for derpå at tilbringe flere uger i stuearrest på sit værelse.

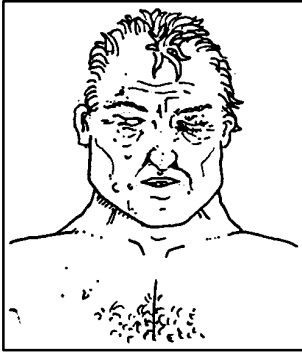
Da Thomas fyldte 18 år, var det første han gjorde da også at flytte. Sammen med et par af hans kriminelle venner flyttede han til en mindre lejlighed i Berlin. Ingen af dem havde noget arbejde, og siden den dag har de alle levet af socialhjælp. Efterhånden tog deres kriminelle aktiviteter til, og indbrud og tyveri blev hurtigt hverdagskost for Thomas. Oven i hatten blev dette startskuddet til et fast misbrug af forskellige narkotiske stoffer.

Denne livsstil førte selvfølgelig også til jævnlige konfrontationer med ordensmagten, og de løb ikke stille af sig. Thomas kunne ikke acceptere nogen indgreb i sin livsførelse, og hver gang politiet ville have noget med ham at gøre, satte han sig voldsomt til modværge. Måske var det fordi politiet på en eller anden måde mindede ham om sin bedstefar, ved at repræsentere nogle regler, der efter Thomas' mening var alt for strenge. Kulminationen på Thomas' oprør mod reglerne kom i 1982. Han havde brug for nogle penge til stoffer, men havde fået afslag hos en sagsbehandler. Dette fik Thomas til at trække en kniv og stikke sagsbehandleren ned. Ved et lykketræf overlevede sagsbehandleren. og Thomas kom fem år i fængsel for overfaldet. Han sad fængslet indtil 1987

I dag bor Thomas alene i en lille lejlighed. Han lever et liv, der egentlig kun består af sprut, narko og kriminalitet. Hans strafferegister indeholder flere domme for indbrud, tyveri, besiddelse af narkotika, ulovlig våbenbesiddelse og naturligvis også dommen for drabsforsøg. Han har ingen kontakt til sin familie, selv om Andreas har skrevet til ham et par gange - senest om bedstefarens begravelse, som Thomas heller ikke havde noget ønske om deltagelse i.

6.2 De fem nazi-børn og lægen

6.2.1 Jürgen Höhness

Jürgen Höhness var den af de fem børn, der afveg mest fra resten. Hypnosebehandlingen, som skulle få børnene til at glemme deres opvækst og undertrykke deres nazistiske overbevisning, fik ikke den ønskede virkning på ham. Höhness var af en eller anden grund ikke nær så påvirket af behandlingen som de øvrige fire.

Det gik ellers godt nok i mange år. Han gik fra gymnasiet direkte videre på universitetet i Frankfurt, hvor han læste statskundskab. Under sit studie blev han medlem af CDU (≈ de konservative i Danmark), og hans evner og interesse kombineret med det gode indtryk, han gjorde på andre, skaffede ham topposter i den lokale partiforening. Alt så lovende ud, og det tegnede til en sikker plads i forbundsdagen.

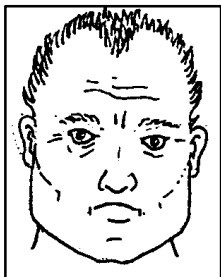
Men op til valget i 1983 gik det galt. Hypnosevirkningen begyndte at aftage, og Höhness' politiske synspunkter begyndte at ændre sig. Til sidst så han sig ude af stand til at forsvare partiets politik, og han trak sit kandidatur tilbage og meldte sig ud af partiet.

I nogle år fungerede han som underviser i samfundshistorie på forskellige gymnasier, men han kunne ikke holde sine efterhånden ret ekstremistiske holdninger for sig selv. Han blev fyret, og sammen med et par af de elever han havde omvendt vha. sine forførende evner, dannede han Rechtsradikale Union (RRU) i 1990. RRU blev hurtigt et af landets mest markante højrefløjspartier, da Höhness' kunne samle medlemmer fra hele højrefløjen omkring sit program. Trods et partiprogram, der lå meget tæt på nazisternes, blev RRU aldrig forbudt, men ansås for det mest ekstremistiske tilladte højreparti.

Höhness blev aldrig gift, men boede sammen med sin kæreste Lisa Schlegel. Hun var en af de elever, Höhness omvendte mens han var lærer.

Nu er Höhness så blevet dræbt. Da hans parti kun var seks år gammelt, var det begrænset, hvor stabilt og velfungerende det nåede at blive. Ved Höhness død betød ophævelsen af hans forførende kraft, at partiet begyndte at gå i opløsning. Det var ganske enkelt ikke lykkedes at skabe et stabilt parti, der kunne klare sig uden ham. Derfor er RRU nu på vej ud i en dyb splittelse, der skaber kaos på den politiske højrefløj.

6.2.2 Hans Peter Bull

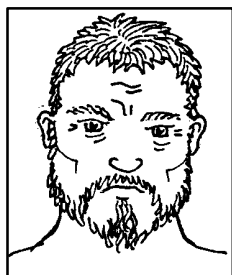

Bull har engageret sig meget i politik gennem hele sit liv. I sin studietid på gymnasiet og universitet, hvor han læste statskundskab, var han studenterspolitisk aktiv i SPDs ungdomsorganisation. Indsatsen her skaffede ham mange gode forbindelser i partiets top, hvilket sikrede ham efterfølgende arbejde på partikontoret som direkte rådgiver for partiets største personligheder.

Der gik heller ikke mange år, før han selv blev opfordret til at stille op til landdagsvalget, hvor han også blev valgt ind i 1972. Efterhånden som hans politiske erfaring blev større, skabte han sig et rygte som en god kompromis-skaber, der vandt respekt hos alle, uanset hvilket parti de kom fra.

Dette førte ham frem mod posten som indenrigsminister i Schleswig-Holstein, som han har bestridt de sidste fire år. Og når SPDs formand Rudolf Scharping trækker sig tilbage i maj, var Bull favorit til at overtage posten.

6.2.3 Siegfried Hübert

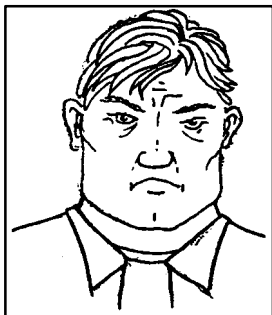
Siegfried havde altid vist, at han ville arbejde for TV, og han har altid sørget for at få, hvad han ville have. Således gik det også til, at da han havde færdiggjort sin journalistuddannelse, fik han en stilling hos tysk tv-2, ZDF. Han arbejdede på nyhedsredaktionen, men blev efterhånden træt af aldrig at være på skærmen.

Da satellitkanalen RTL+ i 1988 søgte nye studieværter, meldte han sig til optagelsesprøven. Hans karismatiske udseende skaffede ham øjeblikkeligt jobbet. Siden da gik det gået støt og roligt fremad. Han havde netop fået sit eget talkshow tirsdag aften, der slet og ret hed "Siegfried Hübert." Det var et program, der talte de små i samfundets sag overfor politikerne, og det havde allerede høje seertal.

Privat boede Hübert sammen med sin kone, Gabi Hübert. De havde været gift i mange år, og Gabis eneste rigtige bekymring i den tid, var de hjerteslag hendes mand havde haft den sidste uges tid af sit liv.

Hvis man ser programmet fra d. 2. april om aftenen, vil man se programmet som det bedste, han nogensinde har lavet. Det er selvfølgelig hans manipulatoriske evner, der efter Höhnness' død, skinner kraftigt igennem.

6.2.4 Johann Wilhelm Gaddum

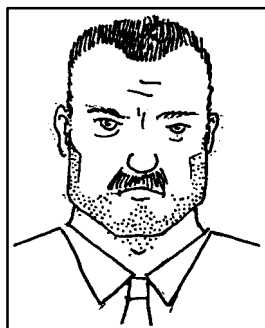

Johann har hele livet været en bogorm. Når andre børn var ude at lege, sad han derhjemme og læste bøger eller legede med sin lommeregner. Det var nok denne manglende fysiske aktivitet, der dannede grundlaget for hans kraftige skikkelse. Som den eneste af børnene fra Schloß Homburg er Gaddum nemlig ret kraftig. Den lyse side af sagen viste sig senere i hans skoletid. Hans enorme viden og lyst til at uddanne sig gav ham ene topkarakterer. Efter en historisk høj eksamen i økonomi, blev han ansat i en af Tysklands største banker.

Hans utrolige naturtalent skaffede ham ind i Forbundsbanken, hvor han jævnlige steg i graderne. I 1989 blev han så udnævnt til vicedirektør, der blev højdepunktet på hans karriere. På sin arbejdsplads er Gaddum kendt for sin store faglige ekspertise og for at stille store krav til de ansatte.

Privat var han gift med sin kone Karla, der var tidligere medarbejder i Forbundsbanken. Hun sagde sin stilling op for at hellige sig hjemmearbejdet. De havde det godt sammen, og hun har været dybt deprimeret siden hans død.

6.2.5 Hermann Otto Solms

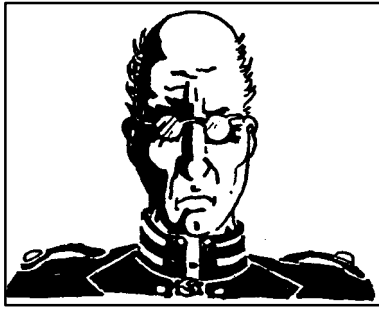
Solms er tidligt i sit liv begyndt at interessere sig for politik. Mens han løbende bestod sine eksamener, lagde han grundlaget for en senere toppost i FDP. Solms kontaktede de rigtige mennesker, og tilrettelagde sin uddannelse efter hvad man ønskede sig af en ny kasserer i FDP.

Da tal aldrig havde været noget problem, gennemførte han da også sin revisoruddannelse med udmærkelse. Som lovet blev han efterfølgende opstillet som kandidat til kasserer (Schatzmeister) i partiet, men det lykkedes ham ikke at blive valgt. Hans manglende politiske erfaring gjorde udslaget.

I de efterfølgende år markerede han sig kraftigt i partiets politik og gjorde alt der stod i hans magt for at blive valgt til posten ved næste landsmøde. Hans anstrengelser havde ikke været forgæves denne gang, og han blev kasserer i 1986.

Solms er ugift, da han aldrig har foretaget sig noget, der ikke direkte var relateret til politik. En hyret hushjælp sørger for hans forplejning.

6.2.6 Werner Schwartzbach

Dr. Werner Schwartzbach var en af Tysklands førende genforskere i 30'erne. Da Hitler-styret besluttede at indlede forsøg med at skabe nye ledere, var det naturligt, at det blev ham, der kom til at stå i spidsen for projektet. Werner så dette som en enestående chance for at afprøve nogle teorier i praksis og tiltrådte stillingen. Han var ikke specielt nationalsocialistisk orienteret, men anså stillingen som et skridt videre i sin professionelle karriere.

I det hele taget var Werner meget professionel under hele forsøget (de nærmere detaljer om forsøget er i afsnit 7.3, side 54.) Når nogle af de tidligere fostre og/eller deres mødre døde under forsøgene, og han var trist til mode, skyldtes det ene og alene fiaskoen ved forsøget. Han så heller ikke det farlige i at skabe mennesker med hypnotiske, forførende evner. Efter krigens afslutning fortsatte Werner sit tidligere arbejde som forsker og underviser ved forskellige universiteter indtil 1969, hvor alderen påbød ham at lade sig pensionere.

På hjemmefronten var Werner en streng mand. Han opdragede sin søn, Manfred, meget strengt, og han fortsatte linien med Andreas og Thomas efter Manfreds død. Han forlangte en ubetinget lydighed hos børnene, og anvendte bogen "Den store Bastian" bogstaveligt uden at fremhæve den underliggende humor.

Werners kone, Anna, døde af kræft i 1955, og da Thomas flyttede i 1976, blev det Andreas' opgave at opvarte ham. Han opretholdt den hårde kurs overfor Andreas lige til sin død i 1996 uden hensyn til, at Andreas efterhånden var blevet en voksen mand.

7. Appendiks

7.1 Lidt om Tyskland

Alle oplysninger om Tyskland er pr. 1/9 1993. Enkelte oplysninger kan derfor være ukorrekte, men er gældende i scenarie-øjemed.

Tyskland dækker over et 356.945 km² stort område. Fra nord til syd er landet 876 km langt. Indbyggertallet er på 80.980.343 personer.

Det er en demokratisk-parlamentarisk forbundsstat, bestående af en Bundestag (≈ folketing) og et Bundesrat, hvor hver af delstaterne er repræsenteret. Alle lovforslag skal godkendes i Bundestag, men enkelte kræver også at Bundesrat godkender dem.

Statsoverhovedet er forbundspræsidenten dr. Richard von Weizsäcker. Han er upolitisk og i Danmark svarer posten groft set til dronningens.

Øverste politiske leder er regeringschefen, der har titel som forbundskansler. Titlen bæres i øjeblikket af Helmut Kohl fra partiet C.D.U.

De politiske partier i Bundestag er:

C.D.U. / C.S.U. (Christlich Demokratische Union/Christlich-Soziale Union)
319 pladser. Svarer i Danmark til Det konservative Folkeparti.

S.P.D. (Sozialdemokratische Partei Deutschlands)
239 pladser. Svarer i Danmark til Socialdemokratiet.

F.D.P. (Freie Demokratische Partei)
79 pladser. Svarer i Danmark til Venstre

B'90 / GRÜNE (Bündnis 90 / Die Grünen)
8 pladser. Svarer i Danmark til De Grønne (et højreorienteret midterparti)

P.D.S. / Linke Liste - 2,4% (Partei des Demokratischen Sozialismus / Venstrelisten)
17 pladser. Svarer i Danmark til Socialistisk Folkeparti.

De enkelte delstater har også deres egen Landtag (en slags lokal-folketing), regering og hvad deraf følger: De har egen ministerpræsident, inden- og udenrigsminister o.s.v.

7.2 Bundeskriminalamts opbygning og arbejdsmetoder

Bundeskriminalamt (det tyske forbundspoliti - BKA) svarer groft set til Rigspolitiets rejseafdeling i Danmark. Hovedsædet ligger på adressen Thaerstraße 11 i byen Wiesbaden.

BKA er opbygget på følgende måde:

Øverste leder er Präsident Hans-Ludwig Zachert, der er jurist.

Under ham ligger afdelingslederne af de forskellige afdelinger: Mordkommissionen, Narkotikakommissionen og Bedragerikommissionen. Lederne her er politifolk, der primært beskæftiger sig med det administrative arbejde, men som i enkelte tilfælde også kan deltage i det almindelige opklaringsarbejde.

I de forskellige kommissioner er arbejdet fordelt mellem jurister og politifolk. Politifolkene rejser ud på selve opgaverne, mens juristerne klarer det administrative og sørger for at assistere politifolkene med juridisk assistance, bl.a. dommerkendelser. Dette samarbejde mellem politifolk og jurister er kendt for til tider at give store problemer. Juristernes bureaukratiske arbejdsmetode generer til stadighed politifolkene, der opfatter det som om juristerne forsøger at trække sagerne i langdrag.

Når forbundspolitiet sættes på en opgave, sker det normalt i samarbejde med det lokale politi. Det er dem, der anmoder BKA om assistance, hvis ikke de mener, selv at kunne klare sagen. BKA sender derpå mellem 1 og 4 politifolk til stedet. I enkelte tilfælde overtager BKA direkte sagen og får stillet et antal lokalbetjente til deres rådighed. Disse betjente står til BKAs disposition så længe det er påkrævet.

Alle udgifter i forbindelse med arbejdet refunderes. Det gælder hotelophold, forplejning og transport. Politifolkene plejer at bo på hotel i de byer, de er på opgave i. Den foretrukne transport foregår enten i bil eller med indenrigsfly.

7.3 Forsøgene på Schloß Homburg

Det var begrænset hvad man vidste om genteknologi i 30'erne, da selve begrebet gener var ukendt. Man vidste dog at radioaktivitet og forskellige kemikalier kunne påvirke fostre samt at arvelige sygdomme skyldtes at fostre fik overført stoffer fra forældrene.

Dr. Werner Schwartzbach havde personligt visse teorier om tilstedeværelsen af elementer, der svarede til gener. Ligesom de øvrige forskere på Schloß Homburg, vidste han dog meget lidt om, hvad han egentlig foretog sig. De lod førende, ariske mænd befrugte unge ariske kvinder for at få rene, ariske børn. Dertil var man på sikker grund.

Eftersom det var meningen at skabe specielt overlegne mennesker, måtte forskerne nu forsøge at påvirke fostrene på en bestemt måde. Da der ikke var gjort forsøg med den slags før, fik det uhyggelige konsekvenser. Ved at udsætte kvinder og fostre for

radioaktivitet og kemikalier, medførte det mange dødsfald. Det var først i 1938, forsøget lykkedes, og det var mere et tilfælde end resultatet af en grundig forskning.

Det var lykkedes at forårsage en kraftig påvirkning af det gen, der danner enæggede tvillinger. Dette resulterede i en femlingefødsel, og dannede grundlag for børnenes store føling med hinanden. Samtidig var det også lykkedes at forøge børnenes lillehjerne-kapacitet, der underbyggede denne føling. Om lillehjernenes størrelse havde betydning for børnenes enorme hypnotiske evner, vidste forskerne ikke, men det ansås for at være sandsynligt.

Resultatet af forsøget gav de fem børn følgende evner:

- De er i stand til at føle, hvordan deres søskende har det. Det betyder også, at hvis en af dem er ved at dø, vil den følelsesmæssige reaktion give de øvrige et hjerteslag.
- De har en karismatisk virkning på folk, der er dem. Det er en slags ubevidst hypnotisk evne, der påvirker alle. Dog kan folk, der er meget modstandsdygtige overfor almindelig hypnose ligeledes dæmpe eller helt modstå denne slags hypnose.
- Nogle af de anvendte kemikalier har gjort børnene sterile. Der er altså ikke i stand til selv at få børn.

Børnene blev efterfølgende selv hypnotiseret for at glemme deres opvækst indtil et signal ville genopfriske deres hukommelse. Virkningen af dette blev:

- Det lykkedes at få børnene til at glemme deres opvækst indtil et bestemt signal ville vække dem. For at gardere sig mod at signalet ville gå tabt med tiden, indeholdt hypnosen også, at børnene ville blive vækket, hvis de følte, at en af de andre døde. (Det viser sig nu, at det var en god idé - signalet er nemlig gået tabt.)
- Som følge af hypnosen er børnenes egne hypnotiske evner blevet dæmpet kraftigt. De er stadigvæk meget karismatiske, men ikke længere på et unaturligt niveau.

7.4 Hermann Otto Solms tale til landsmødet

“Kære delegerede. Som I sikkert ved, vil jeg gerne fremsætte et forslag, der vil betyde store ændringer i vort partiprogram. Ændringer, der er nødvendige for at få vort fædreland på ret køl igen. Vi har alt for længe set passivt til, mens vort land langsomt, men sikkert, forrådnede. Alt for længe har det været udlændinge, der har styret vort lands interesser. Det drejer sig i særdeleshed om FN og EU. De er skyld i, at vi som tyskere ikke har gjort vor pligt og beskyttet vort land. De har manipuleret med os og fået os til at føre deres politik frem for vor egen. De har fået os til at tilsidesætte vort lands behov for at opfylde deres behov. Men nu må det høre op!

Det er på tide, vi opfører os som sande tyskere - på tide vi viser, at vi er vore forfædres arv værdig. Vi må sikre, at det Tyskland, de kæmpede for at bygge op ikke går til grunde.

Hvis der er noget, de seneste år har vist os, så er det, at hver gang vi har opfyldt vor del af internationale aftaler, så har det betydet et tab for vort land. Ikke kun økonomisk men også kulturelt. Hver gang vi godkender en flygtningens ansøgning om

asyl, mister vi samtidig en del af vor kulturarv. Hvad ville vore forfædre ikke sige, hvis de i dag vidste, hvor skånselsløst vi rutede med vor kulturarv? Vi må gøre hvad vi gøre kan for at stoppe denne kulturdestruerende virksomhed og værne mere om vort land.

Starten på denne proces vil være at lukke vore grænser. Den skade flygtningestrømmen gør på vort land er langt større end den hjælp, vi ville kunne give dem, der kommer hertil for at få asyl. Man kan skal feje for sin egen dør først, og så længe vort land er i så elendig en forfatning, må vore interne problemer komme i første række. Så må vi senere tage stilling til, om vi på længere sigt kan bære denne massive indvandring. Jeg tror det næppe.

Det er også tydeligt, at vort land udsættes for andre trusler end indvandringen. Hvert år bruger vi millioner af Mark på at hjælpe og opvarte handicappede og sindslidende. Det er ligeledes en tåbelig politik at føre. Når vi beskytter disse mennesker er vi med til at underminere vort samfund. Hvordan kan vi forsvare at hjælpe disse mennesker, når vi derved medvirker aktivt til, at disse sygdomme får lov at bestå, og får lov at udbrede sig blandt befolkningen? Vi må stoppe denne pest i at brede sig og kræve, at alle personer, der er enten handicappede, sindslidende eller som lider af arvelige sygdomme tvangssteriliseret. På længere sigt må hvert foster undersøges for disse anormaliteter, så vi definitivt kan afskaffe disse truende sygdomme. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan sikre vor races overlevelse.

Dette er naturligt forbundet til det næste emne, jeg vil tage op. Udover den udenlandske dominans over vor lands politik, er der også personer, der indefra hjælper med til undermineringen af vort samfund. Det er personer, der afskyr vor kultur og kun er ude på at destruere så meget af den som muligt. Jeg taler naturligvis om jøderne. De har siden krigen haft frit spil til at sprede deres beskidte race i vort elskede land. Det må glæde dem utroligt meget, at vi tillader deres modbydelige aktiviteter. Vi må gøre op med denne pestilens og fjerne den fra vort samfund. Jeg foreslår, at vi samler dem i lejre, før vi sender dem ud af landet. Der findes jo masser af lande i FN og EU som vil være glade for at modtage dem, så hvorfor ikke lade dem overtage problemet? Så er det deres kultur, der må bukke under.

Dette var kun uddrag af mit forslag, men i det materiale, som I alle sammen vil få udleveret senere, forefindes det i sin helhed. Jeg vil sige tak for ordet og tak fordi i lyttede. Leve Tyskland!”

7.5 Kort referat af spiltesten

Jeg prøvespillede mit scenarie med seks personer, jeg stort set ikke kendte. Resultatet var alt i alt positivt til trods for at tiden blev overskredet med to timer.

Alt gik efter planen indtil spillerne fandt ud af sammenhængen mellem mordene på Bull og Höhnness. Herefter arbejdede de næsten i døgn drift på at finde flere personer, der havde været indlagt med hjerteslag natten til d. 1. april. Det bevirkede at de fandt frem til både Hübert og Solms før de blev myrdet, hvilket jo mildt sagt spolerede handlingsforløbet fuldstændigt.

Jeg var nok for flink ved dem, og de gjorde mig da også bagefter opmærksom på, at de var overraskede over, hvor hurtigt de fik disse informationer. Der er jo en del bureaukrati i hospitalssektoren, som vil gøre, at det tager lang tid at få sådanne oplysninger udleveret. Det bør du henvise til, hvis dine spillere får samme idé, så du ikke risikerer at ende i samme situation som jeg gjorde.

Tilbage til spillet. Under omstændighederne fortsatte det planmæssigt indtil Ernst pludselig afslørede sit narkomisbrug overfor Lothar, idet han troede, Lothar var en person, der kunne acceptere det. Virkningen blev lige modsat. Synet af en narkomisbruger mindede Lothar om mordet på sine forældre, og det var kun fordi Ernst trak sin pistol hurtigst, at situationen fik en fredelig udgang. Ernst stak af fra Lothar, kørte til lufthavnen og tog et fly til Italien.

Til trods for dette, arbejdede resten af gruppen planmæssigt videre. Hübert og Gaddums blev myrdet og spillerne blev lokket på vildspor af Andreas. Inden da havde de formået at komme i unåde både på børnehjemmet hos frk. Ludendorff og hos Zachert ved at fortælle om de mystiske fællestræk ved mordene.

Desværre var Lothar ikke med til aktionen mod Thomas i Berlin, så anholdelsen fik ikke så dramatisk en udgang. Der gik ikke længe før spillerne opdagede deres fejltagelse og skyndte sig tilbage til Frankfurt. De fandt beviserne i Andreas' forladte hus, og orienterede Zachert om alt. Han ville selvfølgelig ikke høre tale om en nazistisk magtovertagelse og forlangte, at spillerne gjorde, hvad de kunne for at fange Andreas.

Spillet endte i en kaotisk slutning på F.D.P.s landsmøde. Karl-Heinz og Lothar opholdt sig begge meget tæt på Solms. Eva stod midt i salen, og Franz og Matthias gik rundt udenfor salen hver for sig. Hver især havde Lothar og Matthias hemmelige planer om at dræbe Solms, mens Karl-Heinz og Franz ville beskytte ham. For at gøre en lang historie kort, så endte det i en vanvittig ildkamp mellem spillere, bodyguards og Andreas. Resultat: Franz, Karl-Heinz og Lothar døde. Det samme gjorde Andreas og tre bodyguards. To bodyguards blev såret, og Matthias brækkede ryggen og blev lam fra livet og nedefter. Vigtigst af alt blev Solms også skudt, men hvem der affyrede det dræbende skud, lod vi blive i det uvisse.

Jeg tillægger Ernsts afsløring af sit narkomisbrug samt den tidlige identifikation af børnene den største betydning for, at spillet trak ud så længe. Det sidstnævnte bevirkede, at spillerne brugte meget tid på at afhøre og overvåge Hübert og Solms.

7.6 Huskeseddel m.m.

Her følger en kort liste over det, du skal huske at skaffe til scenariet:

- Bogen "Den store Bastian" af Heinrich Hoffmann. Du kan finde den på dit bibliotek blandt de øvrige billedbøger i børneafdelingen.
- En termokande kaffe og syv kopper (en til dig og seks til spillerne) hvis du ønsker at bruge det til mødet i starten.

- En linieret A-4 blok, som du kan rive sider af til spillerne før mødet i starten af scenariet.

Skulle du mangle eller miste et handout eller personark, så er du velkommen til at skrive eller ringe til mig. Det må du også meget gerne gøre, hvis du har spørgsmål til scenariet i det hele taget.

Min adresse er: Morten Juul
Rundhøj Allé 73, 2, 216
8270 Højbjerg

Telefonnummer: 30 60 54 74 (efter kl. 14)

E-mail: morten.juul@djh.dk

Resten af siderne er beregnet til at tage ud og blive brugt til opslag og orientering undervejs.

7.7 Liste over personnavne, der optræder i scenariet

Spillepersoner:

Bergstein, Matthias	Ung, ambitiøs politimand. Jøde. Fra BKA
Eckhart, Ernst	Grov type og narkomisbruger fra Flensburg
Fischer, Lothar	Psykotisk og hårdtarbejdende. Fra BKA
Schmidt, Franz	Rolig, intelligent mand. Nazi-opdragelse. Fra BKA
Schuster, Eva	Hård, selvstændig kvinde fra Flensburg
Schumann, Karl Heinz	Leder af BKAs mordkommission

De fem nazi-børn:

Bull, Hans Peter *	Finansminister i Schleswig-Holstein og medlem af SPD
Gaddum, Johann Wilhelm *	Vicedirektør for Deutsche Bundesbank
Höhness, Jürgen	Formand for Rechtsradikale Union (RRU)
Hübert, Siegfried	Tv-stjerne fra RTL+
Solms, Hermann Otto *	Kasserer i FDP og medlem af Bundesrat

Andre bipersoner og statister:

Bender, Dieter,	Kriminalinspektør, drabsafdelingen Köln
Bracke, Juliane	Medarbejder på børnehjemmet Grünenhof
Braun, Dörthe	Leder af Nümbrechts lokalhistoriske arkiv
Bull, Manuela	Hans Peter Bulls kone
Gaddum, Karla	Johann Wilhelm Gaddums kone
Hoffheinz, Berndt	Bestyrer af hjemstavns museet på Schloß Homburg
Hübert, Gabi	Siegfried Hüberts kone
Kinkel, Klaus *	Formand for partiet F.D.P. og tysk udenrigsminister
König, Renate	Journalist på Bild
Ludendorff, Karla	Forstanderinde på børnehjemmet Grünenhof
Matthäus, Robert	Retsmediciner, Flensburg sygehus
Schlegel, Lisa	Jürgen Höhness' kæreste
Schmidt	Den løjtnant der afleverede børnene på børnehjemmet
Schwartz, Peter	chefkriminalkommissær, drabsafdelingen Flensburg
Schwartzbach, Andreas	Morderen
Schwartzbach, Manfred	Søn af Werner og far til Andreas og Thomas
Schwartzbach, Thomas	Ussel type, der dog ikke er skyldig i denne sag
Schwartzbach, Werner	Lægen, der stod bag projektet om nazibørnene
Simonis, Heide *	Ministerpræsident for Schleswig-Holstein
Waalkes, Sven	Kriminalinspektør, drabsafdelingen Rostock
Zachert, Hans-Ludwig *	Leder af Bundeskriminalamt

*Navne mærket med en * er autentiske*

Et par ekstra navne du kan bruge (skriv en kort beskrivelse ved siden af):

Breitner, Bent
Hirsch, Rudi
Segeberg, Loretta

7.8 Billeder af spillepersoner og dem fra persongalleriet

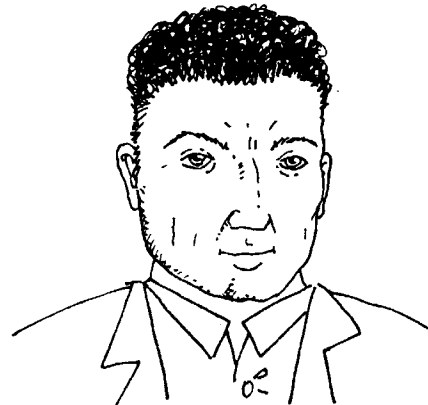
Karl-Heinz Schumann

Lothar Fischer

Franz Schmidt

Matthias Bergstein

Ernst Eckhart

Eva Schultz

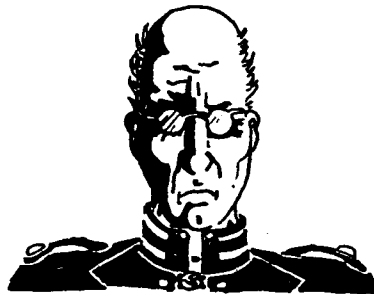
Andreas Schwartzbach

Thomas Schwartzbach

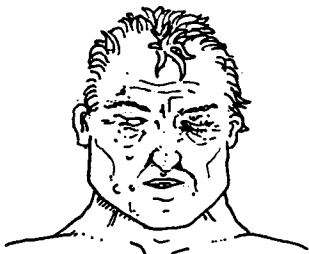
Hans-Ludwig Zachert

Werner Schwartzbach

Renate König

Jürgen Höhness

Hans Peter Bull

Siegfried Hübert

Johann Wilhelm Gaddum

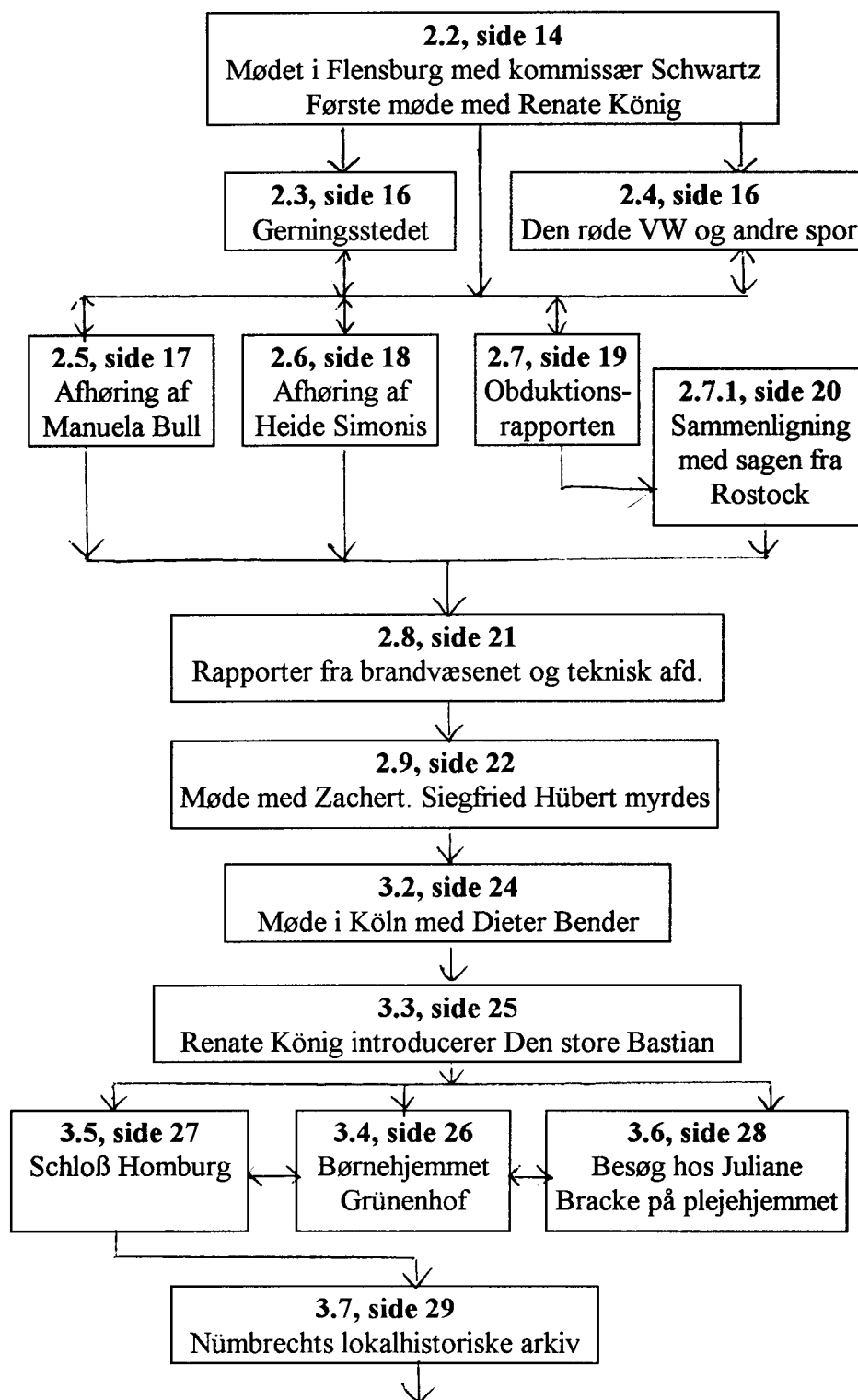
Hermann Otto Solms

7.9 Flowchart

CA. TIDSPUNKT

BEGIVENHED

START
efter ½ time

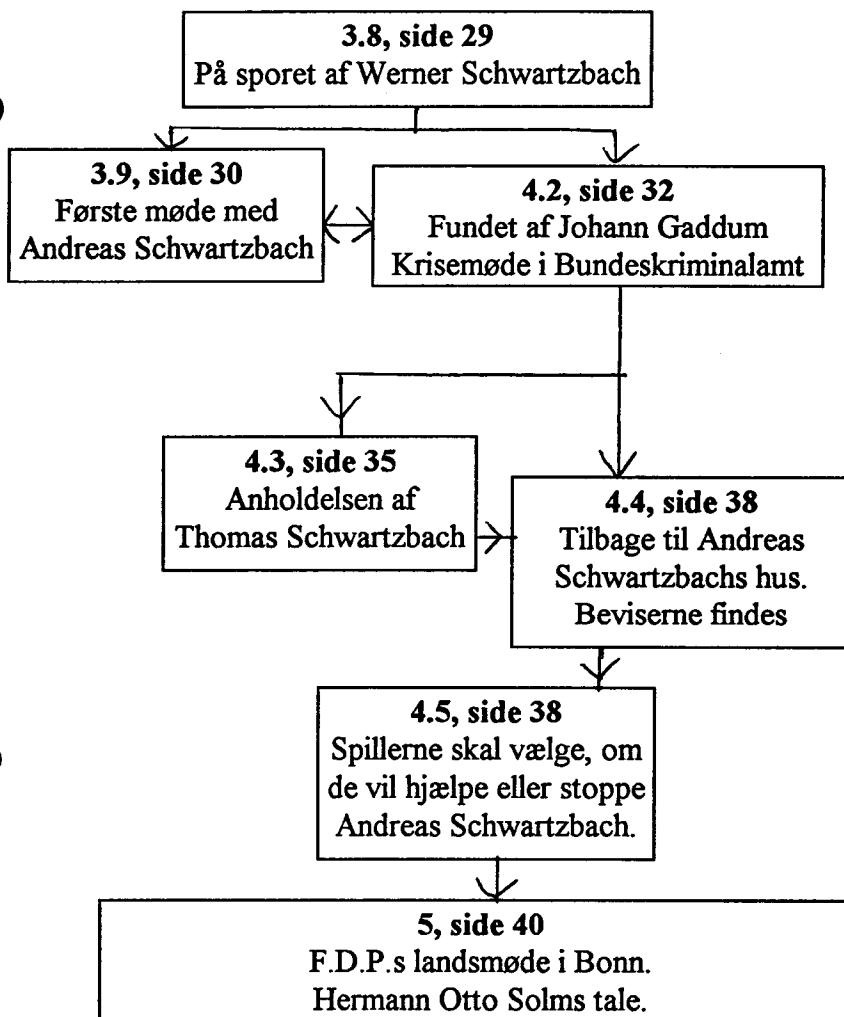

efter 2½ time

FORTSÆTTES NÆSTE SIDE ..

CA. TIDSPUNKT**BEGIVENHED**

KL. 15.00
(efter 4 timer)

KL. 16.00
(efter 5 timer)

Tidspunkterne angiver hvor langt du cirka skal være nået i scenariet for ikke at komme i tidsnød til sidst.

7.10 Kalender for april måned 1996

Mandag	Tirsdag	Onsdag	Torsdag	Fredag	Lørdag	Søndag
1 Mordet på Jürgen Höhnss (natten til mandag)	2 Johann Gaddum bortføres	3	4 Mordet på Hans Peter Bull SPIL-START Møde med Renate König	5 Bulls kone kan afhøres Obduktionsrapporten er færdig	6 Brandrapporten er færdig	7 Mordet på Siegfried Hübert
8 BKAmøde i Wiesbaden kl. 11.00 Møde hos politiet i Köln	9	10	11 Liget af Johann Gaddum findes Krisemøde i BKA	12	13	14
15	16	17	18	19 FDPs landsmøde begynder	20 Hermann Otto Solms fremlægger sit nazistiske program	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	Du kan bruge kalenderen her til at holde styr over dages forløb i scenariet. Enkelte forudbestemte begivenheder er allerede indskrevet, men du kan også selv skrive notater i den. Det kunne f.eks. være aftaler, spillerne laver med forskellige bipersoner.				

7.11 Kort over Tyskland

8. Handouts og personark

Følgende handouts og personark følger:

Handouts:

- a) Politiets oplysninger om mordet i Rostock
- b) De foreløbige resultater af efterforskningen i Flensburg
- c) Forsiden af avisen Bild, mandag, d. 8 april 1996 (*)
- d) Gammel avisartikel fra Schloß Homburg
- e) Oversigt over Thomas Schwartzbachs lejlighed i Berlin
- f) Andreas' håndskrevne noter om hvem ofrene er, og hvordan de skal myrdes
- g) Uddrag af Werner Schwartzbachs dagbog

Personark:

Karl-Heinz Schumann
Lothar Fischer
Franz Schmidt
Matthias Bergstein
Ernst Eckhart
Eva Schuster

(*): Denne avisforside indeholder først og fremmest artiklen, hvori Renate König afslører hendes lidt for gode kendskab til sagen, men der er flere interessante ting ved den:

- I nederste hjørne er en reklame får et hår- og neglemiddel. Det interessante er, at det er Struwelpeter (Fugleskræmslet i kapitel X i "Den store Bastian"), som er produktets markedsføringsmaskot.
- Under overskriften "Poliztin als Bankräuberin" afsløres en historie om en kvindelig politibetjent, der begår bankrøveri. Hun overtrådte loven, som spillerne måske også vil blive nødt til selv at gøre senere i scenariet.
- Artiklen "FDP-Schatzminister fordert Zwangssterilisierung" afslører rent faktisk, at Solms' forslag til partiprogramændringen er nazistisk. Det er kun hvis spillerne senere (= når de kender Solms identitet) kommer i tanke om denne artikel, at du kan oversætte den for dem. Artiklens danske ordlyd er:

FDP KASSERER KRÆVER TVANGSSTERILISERING

Hemmelige dokumenter fra FDP afslører Hermann Otto Solms' forslag til nyt partiprogram som dybt nationalsocialistisk.

Når FDPs landsmøde afholdes d. 20. april, vil kasserer Hermann Otto Solms sætte et hidtil hemmeligholdt forslag om ændring af partiprogrammet til afstemning. Indholdet af forslaget er ren nationalsocialisme, hævder en politisk iagttagere. Det lægger bl.a. op til totalt stop for asylansøgere og sterilisering af handicappede og indvandre.

Oplysninger om mordet på Jürgen Höhnness:

Mandag, d. 1. april 1996, fandt havnearbejdere et lig i en kulbunke på kulhavnen i Rosstock. Liget blev senere identificeret som Jürgen Höhnness, leder af partiet RRU (Rechtsradikale Union). Liget var blevet bundet med et reb og havde fået hovedet dækket af Gaffa-tape.

Höhnness blev sidst set, da han i sin bil forlod et partimøde i RRU søndag den 31. marts omkring kl. 23.30. Han var da alene. Hans bil blev fundet ulåst foran hans bopæl mandag morgen, d. 1. april.

Ingen har tilsyneladende observeret noget mistænkeligt, hverken ved hans bopæl eller på havnen.

Obduktionen viste, at Höhnness var blevet slået bevidstløs med en stump, hård genstand umiddelbart inden hans død. Morderen har derefter bundet ham og viklet Gaffa-tape om hans hoved, hvilket har sat ham ude af stand til at trække vejret. Höhnness er derpå blevet skubbet ned i kulbunken fra en gangbro.

Obduktion og journal afslører bl.a. følgende:

- Han var 191 cm høj, vejede 89 kg, havde blå øjne og kort blondt hår.
- Hans blodtype var O RH-negativ.
- Hans lillehjerne var meget stor, ca. 15% større end det normale.
- Han havde et godt helbred og stærke knogler, dog var han steril.
- Dødsårsagen var kvælning. På grund af Gaffa-tapen var han ude af stand til at trække vejret.
- Han var forældreløs og født d. 1/1-1940 på børnehjemmet Grünenhof i Nümbrecht.

Det har ikke været muligt at få hans samlever, Lisa Schlegel, eller nogle af de øvrige RRU-medlemmer til at assistere til opklaringen. Alle nægter de at udtale sig til politiet. Lisa Schlegel er i øvrigt forsvundet.

Så langt er man nået i Flensburg indtil nu:

Kl. 8.05 blev brandvæsenet kaldt til en brand på adressen Park Straße 43. Huset tilhører Hans Peter Bull, indenrigsminister i Schleswig-Holstein og medlem af S.P.D. Branden blev anmeldt af hans kone Manuela Bull

Kl. 8.35 fandt røgdykkere Hans Peter Bull død på gulvet i stuen. Den præcise dødsårsag er ikke klarlagt endnu. Rapporten fra obduktionen forventes færdig i morgen.

Undersøgelser på brandstedet tyder umiddelbart på en påsat brand. Den komplette rapport fra brandinspektøren forventes færdig i løbet af et par dage.

Afhøringer af naboerne har indtil nu kun givet det resultat, at enkelte har set en rød VW Golf holde parkeret foran huset umiddelbart inden branden.

Konen, Manuela Bull, er blevet indlagt med chok. Hun var ude at lufte hund, da branden opstod. Sygehuset oplyser, at man forventer, at hun kan afhøres i morgen. Hans Peter Bull har ikke anden familie.

BILD

UNABHÄNGIG · ÜBERPARTEILICH

Dänemark 4,- dkr, Finnland 7,- FM, Norwegen 9,- nkr, Schweden 11,- skr, Spanien 140 Pta., Can. Ins. 150 Pta.

BILD-Superrätsel

Gewinnen Sie dieses schöne Auto

● Diesen Daewoo Nexia GL (Neupreis: 19 950 Mark) mit 75-PS-Motor, Spitze 170 km/h können Sie morgen beim BILD-Superrätsel gewinnen. Ein Auto mit bester Ausstattung: Airbag, ABS, Wegfahrsperre, Servolenkung. Das BILD Superrätsel - heute auf Seite 6.

FDP-Schatzmeister fordert Zwangssterilisierung

Von SABINE TSCHANETT
Geheime Dokumente der F.D.P. bestätigen Hermann Otto Solms Vorschlag zum neuer Parteiprogramm als tief nationalsozialistisch. Wenn sich am 20. April die F.D.P. zu ihren jährlichen Parteitag trifft, wird Schatzmeister Hermann Otto Solms einen bis jetzt geheimgehaltenen Vorschlag zur Änderung des Parteiprogramms vor den Dele-

gierten zur Abstimmung bringen. Wie aus internen Parteikreisen berichtet wird, will Solms eine starke nationalsozialistische Umorientierung innerhalb der F.D.P. durchsetzen. So fordert der jetzige Schatzmeister u.a. neben einen totalen Aufnahmestop für Asylanten, die Zwangssterilisierung von Behinderten und Einwanderern.

NACHRICHTEN

Gemeinsame Sache

Hamburg - Die Mineralölbrien BP und Mobil (insgesamt über 100 000 Beschäftigte) wollen künftig in Europa zusammenarbeiten. Die Konzerne erwarten so Einsparungen von fast 500 Millionen Dollar.

Weniger Flugunglücke

Paris - Die Zahl der tödlichen Unfälle im internationalen Luftverkehr ist im letzten Jahr gesunken, berichtet die Zivilluftfahrt-Organisation ICAO. 1995 zählten die 184 Mitgliedsstaaten 26 Flugzeugunglücke mit Toten (Vorjahr noch 28).

Studium wieder leichter

Dortmund - Im Wintersemester 1996/97 soll es keinen Numerus clausus für das Studienfach Volkswirtschaft geben. Die Nachfrage nach diesem Studiengang sei deutlich zurückgegangen, meldete die Dortmunder Zentralstelle zur Vergabe von Studienplätzen.

Kasse muß zahlen

Essen - Muß ein Elternteil aus medizinischen Gründen mit seinem Kind ins Krankenhaus, dann ist die Krankenkasse verpflichtet, die Unterbringung und Verpflegung zu zahlen (Az.:L 2 Kn 111/94).

Sie träumte vom süßen Leben Polizistin als Bankräuberin

Von JENS FISCHER
Eine Blondine wollte eine Bank überfallen... Morgens vor der Kreissparkasse in Probstzella (Thüringen). Ein Passant wunderte sich über eine junge Frau, die sich kurz einen Strumpf übers blonde Haar zieht, dann verschwindet. Der Mann geht zur

Polizei, die Bank wird observiert. Am nächsten Morgen ist die Blondine wieder da. Im Vorraum der Schalterhalle wird sie verhaftet. Die Überraschung: Die Blondine ist Polizistin! Evelyn L. (32) hatte ihre Dienstpistole (9 mm, Makarov) und den Strumpf in der Handtasche.

Auch ihr Mann Ralf (31) wird verhaftet. Er wartete um die Ecke im Fluchtauto. Beide gestehen. Motiv: Die Polizistin (2600 Mark netto) träumte vom süßen Leben in der Sonne, wollte mit Mann und zwei Söhnen in die Karibik auswandern. Das Geld von der Bank sollte das Startkapital sein.

Bull og Höhness' morder den samme?

Von RENATE KÖNIG

Gentagne samtaler mellem politiet i Flensburg og Rostock tyder på, at det er samme person, der står bag mordene på lederen af R.R.U., Jürgen Höhness, og Schleswig-Holsteins indenrigsminister Hans Peter Bull, S.P.D.

Politiet i Rosstock har videresendt alle oplysninger om mordet på Jürgen Höhness til Flensburg på forlangende af efterforskningslederen, kommissær Schumann fra Bundeskriminalamt. Kilder ved politiet udtaler til Bild, at man er nået til den konklusion, at mordene er begået af den samme. Det er visse lighedstegn ved mordene, der gør, at politiet nu koncentrerer sig om denne teori. Bl.a. tyder obduktionsrapporter på, at begge ofre blev slået ned før deres død med samme genstand, et massivt jernrør. Det var igår ikke muligt at træffe kommissær Schumann for at få hans kommentar til sagens drejning.

Mit Vitaminen, Mineralstoffen und Aminosäuren
Haar & Nagelvit-ratiopharm®
NEU
Bitte fragen Sie in Ihrer Apotheke nach der Packung mit dem Struwelpeter
ratiopharm GmbH & Co, 89070 Ulm

En gammel avisartikel fra d. 5. september 1942

Brand på Schloß Homburg i nat

AF HERBERT SCHÖN

Sent i nat udbrød der brand på Schloß Homburg, få km. uden for Nümbrecht.

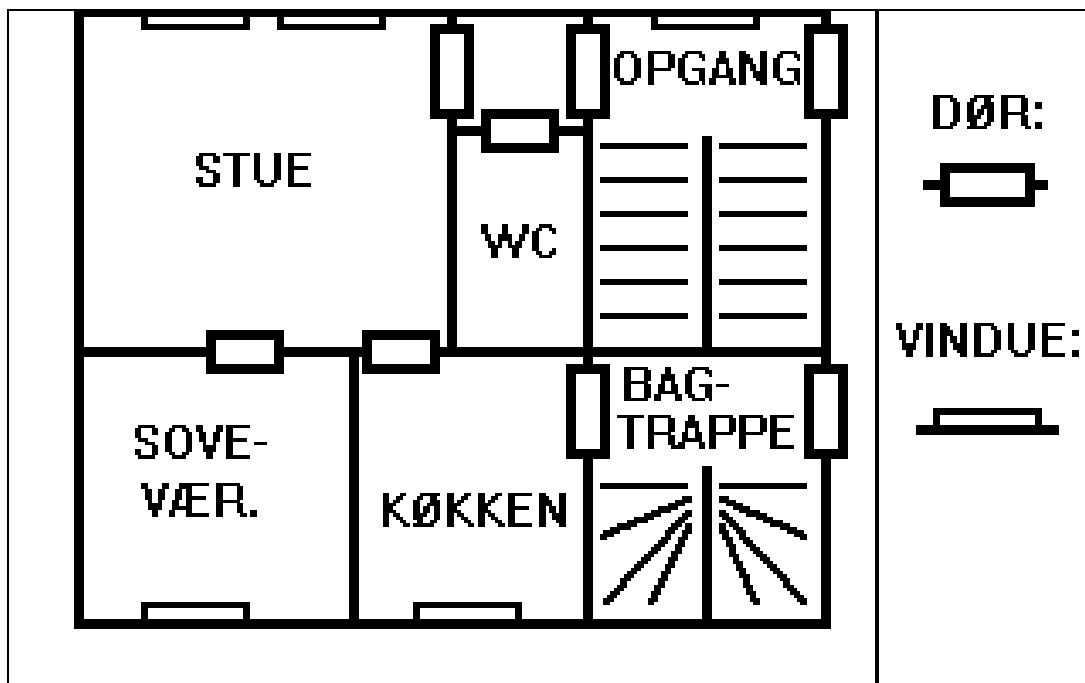
Slottet, der i øjeblikket tjener som militærinsta-

lation, tog ikke nævneværdig skade af branden, der hurtigt blev slukket.

Slottets forstander, dr. Werner Schwartzbach, oplyser, at branden skyldtes en fejl i en elinstallation.

Dr. Schwartzbach oplyser desuden, at slottets nyligt installerede ledningsnet vil blive gennemgået grundigt for at forhindre lignende ulykker i fremtiden.

Oversigt over Thomas Schwartzbachs lejlighed i Berlin

V Jürgen Höhnness = Ludwig, Moritz & Jeffe

V Johann Gaddum = Mads

V Hans Peter Bull = Jette

V Siegfried Hübert = Hanne

Hermann Otto Solms = Sofie

FDP LANDESMITTE
20. APRIL
BONN KONGRESSZENTRUM

BASTIAN

KRAEUFER

DISCIPLIN!

Uddrag af dr. Werner Schwartzbachs dagbog:

Tirsdag, d. 15. august 1938

K-A fødte her til morgen, og børnene overlevede de første 10 timer. De undersøgelser, vi har foretaget viser også, at børnene er sunde og ser ud til at klare sig. Jeg noterede mig en mindre abnormalitet ved deres hoveder, men det er for tidligt at drage konklusioner.

Torsdag, d. 24. august 1938

Vi er blevet færdige med vores komplette undersøgelse af børnene i k-gruppen, og vi er tilfredse med vores resultat. Den abnormalitet, jeg opdagede ved hovedet, har jeg nu fået forklaret. Det skyldes, at lillehjernen er omkring 20% større end normalt, hvilket kunne tyde på, at vi har opnået mere, end vi havde kunnet håbe på.

Lørdag, d. 3. september 1938

Jeg har oplevet en unaturlig stor hengivenhed for k-børnene blandt den del af personalet, der omgås dem mest. Jeg håber på snart at kunne afgøre, om det er et tilfælde, eller om det virkelig er lykkedes os, at hæve deres virkning på andre mennesker til et hidtil uset niveau.

Onsdag, d. 14. december 1938

Jeg har været nødsaget til, at fordele pasningen af de fem k-børn mellem hele personalet. De enkelte, der har opholdt sig meget sammen med børnene, har udviklet en nærmest sygelig kærlighed til dem. En sygeplejerske måtte sendes hjem i dag, da hun ikke længere kunne betegnes som faglig kompetent. Hun havde ikke badet k-5 i dag, da han begyndte at græde på vej til baderummet. Da jeg bad hende vaske ham uanset hans modstand, blev hun helt hysterisk og skældte mig ud. Det var tydeligt, at hun ville gøre alt for det barn.

Søndag, d. 19. februar 1939

Det ser ud til, at k-børnene også har udviklet evner tilsvarende dem, der er påvist ved andre normale enæggede tvillinger. K-børnenes egenskaber er blot meget kraftigere. Gentagne gange er alle børnene brudt ud i gråd, når vi har stukket en af dem for at tage en blodprøve eller for at give dem medicin.

Fredag, d. 23 juni 1939

Det er utroligt. K-børnenes psykiske udvikling er foruroligende, ikke mindst sammenlignet med deres fysiske udvikling. Det er tydeligt, at deres intellekt er meget højere end hos almindelige børn i den alder. Derimod er de på sin vis en del fysisk underudviklede. De vokser utroligt langsomt, men deres knogler er stærkere, end jeg har set hos nogen andre mennesker.

Lørdag, d. 5. september 1942

I dag overtog militæret ledelsen af stedet her. Jeg har jo vidst hele tiden, at dagen ville komme, men det er alligevel generende ikke at kunne arbejde i fred. Allerede fra i morgen starter undervisningen af børnene i Hitlers teorier og nationalsocialistiske værdier i almindelighed.

Lørdag, d. 20. marts 1943

Det har været en travl dag. K-børnene forsøgte at stikke af i morges. De havde fået to sygeplejersker til at lukke sig ud af deres stuer. Det skyldes kun en kløgtig portvagt, at flugten blev stoppet. Han fandt det mærkværdigt, at de to sygeplejersker ville forlade området sammen med børnene uden de nødvendige papirer. Det ser ud til, at vi må stramme yderligere op mht. personalets omgang med børnene. Vi bliver nok nødt til at begrænse det til maksimalt en halv time om dagen for den enkelte sygeplejerske.

Onsdag, d. 31. januar 1945

Jeg tror, vi er på vej til at tabe krigen. Der var stormøde i dag mellem os læger og militærledelsen. De ønskede mærkbare ændringer i børnenes behandling. De har foreslået en hypnosebehandling, der får børnene til at glemme alt om deres opvækst. Mens de er under hypnose, skal de tilkæmpe sig vigtige poster i et nyt samfund. Det er så meningen, at de om nogle år skal kunne vækkes af hypnosen for at opbygge et nyt nazistisk rige. En behandling jeg tvivler på virker. I samme forbindelse døbte vi børnene i dag. De fik følgende navne:

K-1 Jürgen Höhness
K-2 Hans Peter Bull
K-3 Siegfried Hübert
K-4 Johann Wilhelm Gaddum
K-5 Hermann Otto Solms

Tirsdag, d. 10. april 1945

Sidste dag. Vi brugte hele formiddagen på at brænde vores arkiver, så de ikke skal falde i de allieredes hænder. Mht. k-børnene, så ser det ud til at hypnosebehandlingen holder indtil videre. De så i hvert fald ret desorienterede ud, da de blev kørt til børnehjemmet Grünenhof. Deres karismatiske virkning på folk er også aftaget drastisk, efter de kom under hypnose. Gad vide hvor længe den holder. Den skulle jo kunne holde, til en af dem dør. Det var det sidste led i behandlingen. Hvis ikke de havde modtaget "signalet" inden, ville hypnosen ophøre den dag, hvor de kunne føle, at en af dem døde. Det må egentlig være en smertefuld begivenhed. Så tæt som de børn er knyttet sammen, skal de være heldige, hvis de ikke får hjerteslag.

KARL-HEINZ SCHUMANN

Politikommisær, Bundeskriminalamt (det tyske forbundspoliti), mordkommissionen.
52 år, kort mørkt hår og fuldskæg m. grå nuancer, brune øjne, briller, 174 cm, 82 kg.

“Ja, man kan jo ikke undgå at være tilfreds med sig selv. Dengang jeg startede på politiskolen tilbage i '64, proklamerede jeg selvsikkert, at jeg ville være politimester inden der var gået 20 år. Politimester blev jeg dog ikke. Forholdene var lidt anderledes end jeg forestillede mig. Efter mine første år i færdselspolitiet i Hamburg, blev det gjort mig klart, at jeg ikke skulle have nogen forhåbninger om at blive mere end overbetjent. Det var jeg nok ikke engang blevet, hvis skæbnen ikke havde stået mig bi den dag i februar '70. Jeg kan stadig huske det, som var det i går. Det lykkedes mig at stoppe to bevæbnede bankrøvere - endda i min fritid, hvor jeg ikke havde min tjenestepistol med. En lang historie, som jeg nok har fortalt for tit.

Denne episode fik naturligvis en hel del omtale, og den blev min adgangsbillet til kriminalpolitiet. Chefen for kriminalpolitiet, Alfred Meier, var meget begejstret for mig, og han hjalp mig meget den første tid. Vores venskab holdt ved i mange år, og han har en stor del af takken for, at jeg er nået så langt. Det var ham, der anbefalede mig til sin stilling, da han gik på pension i '82. Han døde her forrige år. Det er trist, når man ser så gode mennesker forsvinde.

Men tilbage til karrieren. Jeg var så kriminalpolitichef frem til '90, hvor jeg blev kontaktet af forbundspolitiet i Wiesbaden. I forbindelse med genforeningen, skulle hele deres struktur fornyes, og jeg blev tilbudt stillingen som chef-politikommisær i mordafdelingen, og jeg tog med glæde imod.

Nu har jeg så været her i snart 6 år. Det har været en svær opgave, sværere end jeg regnede med. Når jeg rejser så meget rundt som jeg jo gør, er det svært at afse tid til konen. Jeg kan risikere at skulle rejse til den anden ende af landet i flere uger og så kun være hjemme en enkelt dag, før jeg skal af sted igen. Heldigvis er Helga blevet meget mere forstående end hun var i starten, så nu går det lige. Det er til værre med vores søn, Udo. Det er lang tid siden, jeg sidst har haft tid til at tale med ham.

Den eneste ting, der går mig på med hensyn til arbejdet her, er min overordnede; chefen for forbundspolitiet, Hans-Ludwig Zachert. Han kører lige lovlig meget efter bogen om man så kan sige. Han kan overhovedet ikke acceptere alternative løsningsmetoder - heller ikke i sager, der ellers er ved at køre fast. Jeg tror, det måske skyldes, at jeg selv har haft stor succes med at anvende anderledes metoder. Han benytter i hvert fald enhver lejlighed til at kritisere mig.

Og nu skal vi altså til Flensburg. En alvorlig sag. Det er ikke hver dag at en kendt politiker bliver myrdet, heldigvis for det. Man kan kun håbe på, at de lokale betjente har gjort et godt forarbejde, så vi ikke skal til at rode med de mest basale rutineopgaver. Nu har jeg jo aldrig været i Flensburg før, så det skal da blive interessant at møde nye kolleger - i det mindste kommer jeg væk fra kontoret og Zachert.”

De øvrige folk, der skal med til Flensburg, er:

Lothar Fischer

“Lothar er en dygtig politimand. Det er de fleste jo, men han er alligevel lidt speciel. Han er af den type, der sætter en dyd i, at gøre sit arbejde grundigt. Dem er der ikke mange af tilbage, desværre. Vi plejer at have det godt sammen, vi kan tale om forskellige ting, der ikke nødvendigvis har med arbejdet at gøre. Han har i øvrigt været ved kriminalpolitiet i Bremen før han kom hertil forbundspolitiet.

I min stilling som leder af afdelingen her, har jeg lov at kigge i folkenes sagsmapper. Eftersom det er fortrolige oplysninger, er det ikke noget jeg må omtale overfor andre, på nær mine overordnede. I Lothars sagsmappe står der, at han har været medlem af GSG-9, anti-terrorkorpset. Deres medlemmer er anonyme af hensyn til deres egen og deres familiers sikkerhed. Han er ophørt som medlem deraf, samtidig med han startede her. Det underlige er, at det ser ud som om, han blev opfordret til at søge om udmeldelse af GSG-9. Sådan noget sker faktisk kun, hvis man har lavet nogle uheldige ting, der ikke skal frem i lyset. Men at Lothar, den flinke og dygtige mand, skulle have rodet sig ud i noget, det kan jeg da ikke tro...”

Franz Schmidt

“Franz er fra Bayern, nærmere bestemt Regensburg, hvor han arbejdede i drabsafdelingen. Han er en stille og rolig type, der har det bedst bag et skrivebord. Han er en flink person, men jeg synes han af og til virker lidt uengageret. Han har dog vist, at hans hoved ikke fejler noget. I Regensburg lykkedes det ham faktisk, at opklare et eller to mord ved at gennemanalysere alt sagsmaterialet i en weekend.

Franz tager ikke til Flensburg sammen med Lothar, Matthias og jeg, da han er i Rostock i øjeblikket. En nynazistisk leder blev myrdet for nogle dage siden, og Franz hjælper det lokale politi. Vi har dog på hovedkontoret skønnet, at Flensburg-sagen er vigtigere i øjeblikket. Apropos, så har Franz en gang imellem givet udtryk for en slags sort humor omkring nazisme, som jeg finder meget frastødende.”

Matthias Bergstein

“Matthias, ja ham havde jeg helst været fri for. Desværre var han den eneste tilbage, der ikke var optaget af andre sager. Han er ung og ambitiøs, hvilket for så vidt er godt nok - det var jeg jo også selv engang. Men han er det på den mest irriterende måde. Han gør alt efter bogen, ALT. Han prøver konstant at smigre sig ind hos sine overordnede, især Zachert. Da han havde lært mig at kende, fandt han jo ud af, at jeg ikke er enig i hans metoder. Det har heldigvis fået ham til at holde op med at snakke ret meget med mig. Jeg tror faktisk, han går og venter på, at min stilling bliver ledig, så han kan overtage den. Ret skal også være ret, han er talentfuld og begavet, men er måske ikke typen til at arbejde her i afdelingen. Den eneste grund, til han er her, er i øvrigt, at han har nogle forbindelser et sted højt oppe i systemet. Han har kun været få år ved politiet i Bonn, før han startede i min afdeling sidste år.”

LOTHAR FISCHER

Kriminalassistent, Bundeskriminalamt (det tyske forbundspoliti), mordkommissionen.
38 år, kort blond hår, blå øjne, 191 cm høj, 85 kg.

“Kriminalassistent i forbundspolitiet. Det var ikke lige det, jeg havde tænkt mig, da jeg søgte ind til politiet i 1978. Dengang tænkte jeg kun på hævn. Jeg ville være politimand, så jeg kunne få fat i de udkud, der slog mine forældre ihjel. Finde frem til hvem de var, jage dem, fange dem og skyde dem! Politiet havde dengang ikke kunnet finde de skyldige. Det første jeg gjorde, da jeg blev udstationeret som færdiguddannet betjent, var at læse rapporterne. Det var tydeligt, at de folk, der havde arbejdet på sagen, ikke havde taget den alvorligt. Hvad betød det, at en flok indbrudstyre havde slået et ungt arbejdsløst par ihjel i frustration over, der ikke var nogen værdigenstande i den lille lejlighed. Hvad betød det, at morderne havde kneblet parrets 12-årige søn, og ladet ham ligge, så han blev tvunget til at se på sin far og mors nøgne lig i dobbeltsengen. Hvad betød det, at de havde stænket ham til med forældrenes blod og efterladt ham for først at blive fundet otte timer senere.

I løbet af mine teenage år lykkedes det mig at skjule mit had. Jeg ville gemme det til den dag, hvor jeg var i stand til at hævne mig. Den dag ville jeg så lade al hadet, der havde hobet sig op i mig, få frit løb. Men jeg fandt jo ud af, at disse uslinge aldrig ville blive fundet. Derfor afgav jeg et løfte til mig selv: I al tid fremover, ville jeg starte dagen med at tænke på mine forældre, jeg ville føle hadet, og jeg ville fortrænge det igen. Og hver dag, jeg måtte møde lignende modbydelige typer, som dem, der slog mine forældre ihjel, ville jeg give afløb på en del af det had. Jeg ville forhindre den slags i nogensinde at gøre rigtige mennesker fortræd. Jeg ville slå dem ihjel! Syv af den slags personer har jeg mødt på mine patruljer. Jeg har dog aldrig afsløret mig selv, når jeg har været på arbejde. Jeg er derimod vendt tilbage til dem i min fritid. Jeg har opsøgt dem i nattetimerne og fjernet dem.

Nu er det ikke helt rigtigt, at jeg ikke har slået nogen af den slags ihjel i forbindelse med mit politiarbejde. Før jeg kom til forbundspolitiet, var jeg i kriminalpolitiet i Bremen. Samtidig med mit arbejde dér, havde jeg meldt mig til GSG-9 - anti-terrorkorpsset. Jeg ville gerne holde mig toptrænet, og jeg kunne jo risikere, at der kom en situation, hvor jeg kunne få lov at skyde terrorister. Det gjorde der. Vi havde omringet en af de forbandede Rote Armé Fraktions ledere i en villa. Under aktionen blev en kollega skudt. Trods mine anstrengelser for at skjule mit had gik det galt. Tankerne om kollegaens familie, kone og børns situation efter hans død vækkede for meget i mig. Selv om terroristsvinet var blevet pacificeret og lå med maven mod gulvet, trak jeg min pistol og skød ham i nakken. Det var kun vores interne sammenhold, vores fælles forklaring om, at han blev skudt under skudduellen, der gjorde, at jeg slap for tiltale. Det var derefter, at min overordnede bad mig melde mig ud og anmode om forflyttelse.

Efter denne episode, besluttede jeg mig for at stoppe mit hævn tog. Jeg havde set, hvor let jeg kunne kamme over i en krisesituation. Fra da af har jeg forsøgt at fortrænge hadet fuldstændigt. Jeg fandt hurtigt ud af, at den bedste måde at glemme på var at koncentrere mig 100% om noget andet. Det betød, at jeg siden da har involveret mig meget i mit arbejde. Jeg, har høstet stor anerkendelse for mine præstationer, og jeg blev opfordret kraftigt til at melde mig til forbundspolitiet. Nu er det over et år siden, jeg startede her, og jeg har ikke følt hadet blusse op i mig siden, men det er inde i mig endnu, jeg kan mærke det hver dag!

Nu skal vi til Flensburg og opklare et mord på en politiker. Jeg har aldrig været i den by før, og det skal da blive spændende at se hvilke typer, vi skal arbejde sammen med. Jeg håber godt nok ikke, det er sådan et par amatører som dengang i Dortmund.”

De øvrige folk, der skal med til Flensburg, er:

Karl-Heinz Schumann

“Karl-Heinz er lederen af mordkommisionen. Han er en erfaren, rutineret politimand, der leder sin afdeling rigtig godt. Jeg kan godt lide at snakke med ham, og vi plejer at have nogle gode, seriøse samtaler. En af Karl-Heinz’ kvaliteter er, at han ikke er bleg for at bruge lidt alternative metoder i de sager, han arbejder med. På grund af disse metoder er han og forbundspolitichefen, Hans-Ludwig Zachert, ikke de allerbedste venner.”

Franz Schmidt

“Franz er en meget stille person. Måske for stille til at arbejde som politimand. Han plejer at holde sig for sig selv, men jeg har været ude for, at han gerne vil tale, når jeg har presset ham lidt. En sjælden gang kan han chokere lidt ved at komme med en halv-racistisk vittighed. Han har det bedst med at lave researcharbejde, hvor han kan få lov at arbejde selvstændigt. Selvom jeg ikke synes, han virker specielt entusiastisk, kommer han ofte med velovervejede, gennemtænkte forslag.”

Matthias Bergstein

“Her er en rigtig duksedreng. Matthias er en ung og naiv mand, der desperat prøver at gøre sig bemærket. Hvordan han overhovedet er kommet ind til forbundspolitiet, er mig en gåde. Han er vel ikke engang 30, hvilket er fem år yngre end den næst yngste herinde. Han laver ikke andet, end at rende sine overordnede i hælene. Jeg ved ikke, hvad han prøver at bevise, men det lykkes ikke. Det skal da siges, at under hans forsøg på at blive lagt mærke til, er det lykkes ham at komme med enkelte fornuftige udtalelser.”

FRANZ SCHMIDT

Kriminalassistent, Bundeskriminalamt (det tyske forbundspoliti), mordkommissionen.
36 år, kort mørkt hår og overskæg, blågrønne øjne, 178 cm høj, 76 kg.

“Så blev jeg alligevel politibetjent. Det var min far, der fik sin vilje for gud ved hvilken gang. Det havde ellers været lidt af en bombe, da jeg fortalte ham, at jeg ville være advokat. Han råbte op i en hel time om, hvilket renommé vores familienavn havde inden for politietaten. Hvorledes han selv og ikke mindst hans far var respekteret for deres utrolige indsats i korpset. Jeg havde hele min barndom fået tudet ørene fulde af politisnak og hørt om, hvor god en politimand, jeg ville blive. Det var nok derfor, jeg besluttede mig for at finde en anden profession. Det var altid noget, jeg først nævnte det, da jeg var omkring 19. Havde jeg nævnt det før, ville det nok have resulteret i en ordentlig omgang tæsk. Min far var en hård mand. Han var selv blevet opdraget under krigen af min farfar, der havde været nazist og medlem af SS. Når man tænker på det, er det egentlig ikke svært at forstå, hvorfor min far var, som han var. Jeg kan da heller ikke sige mig fri for, at min egen opdragelse også indeholdt en del nationalsocialistiske principper. Selv om jeg ikke selv er nazist, må jeg da indrømme, at en del af de ting, Hitler stod for, ikke er så dårlige, som folk går og siger. I dag skal man jo passe på, hvad man siger i den retning, så mine meninger er ikke nogle, jeg går og skilter med. Men jeg kan ikke dy mig for af og til at komme med en bemærkning, som dog for det meste bliver betragtet som en vittighed.

Tilbage til min karriere. Jeg gjorde alt, hvad jeg kunne, for at gennemføre mit studie. Jeg havde altid været god i skolen, men mest til fag som matematik, fysik og kemi. Efter et år på universitetet i München måtte jeg give op. Det var for kedeligt at læse i tykke, intetsigende lovbøger uden at få lov at tænke selv. Efter jeg var holdt, prøvede jeg et par andre studier, men med samme resultat. Til sidst fik min far så overbevist mig om, at jeg havde så meget politiblod i årerne, at jeg ikke egnede mig til andet.

Jeg kom igennem politiskolen med et tilfredsstillende resultat, som nok mere skyldtes min fars forbindelser end mine evner. I hvert fald kunne jeg blive udstationeret i Regensburg, min hjemby i Bayern. Jeg må indrømme, at jeg fandt arbejdet mere interessant end jeg havde regnet med. Det irriterede mig dog, at jeg i ordenspolitiet ikke selv var med til at opklare de mest spændende sager, som bl.a. mord. Min fars forbindelser strakte sig ikke ind i kriminalpolitiet, så det var faktisk umuligt for mig at komme derind. Det lykkedes kun ved et tilfælde.

En dag jeg hørte to kriminalbetjente på vej hjem, der talte om et mord, de ikke mente, de ville kunne opklare. Jeg fik en idé, og det lykkedes mig at skaffe den pågældende sagsmappe. Hele den aften og nat sad jeg og læste rapporter over afhøringer, undersøgelser osv. i sagen. Det lykkedes mig at finde et hul i en af de mistænkes alibi, og da de to kriminalfolk kom næste morgen, fortalte jeg dem om min opdagelse. Det viste sig, at denne mistænkte var den skyldige, og min indsats blev belønnet med en forflytning til drabsafdelingen.

Senere er jeg så kommet her til forbundspolitiet, og det er jeg blevet glad for. Her arbejder vi kun med de store, mere indviklede sager, og jeg befinder mig godt med de store mængder materiale, der altid skal gennemgås. Eftersom jeg arbejder meget ved skrivebordet, er jeg nok ikke videre selskabelig. Jeg interesserer mig egentlig ikke for almindeligt politiarbejde, så det er ikke mange af kollegerne, jeg omgås.

Nu er jeg på vej til Flensburg, hvor jeg skal mødes med tre andre fra mordkommisionen for at hjælpe med opklaringen af et mord på en politiker. Jeg kommer fra Rostock, hvor jeg har været tre dage. En nynazistisk leder var blevet dræbt og jeg skulle assistere det lokale politi. Siden mordet har der været kampe mellem nazister og autonome i byens gader, så alt var kaos, og der var ikke ro til at arbejde med sagen. Mordet er stadig ikke opklaret, men heldigvis mente hovedkvarteret, at der var mere brug for mig i Flensburg. Det er trods alt rarere at arbejde under rolige forhold.”

De folk, jeg skal mødes med i Flensburg, er:

Karl-Heinz Schumann

“Karl-Heinz er lederen af mordkommisionen. Han er meget dygtig til sit arbejde, og derudover er han en venlig og retfærdig mand. Til tider kan han godt være lidt for entusiastisk og kræve lidt for meget af os, der arbejder under ham. Men det hører vel med til lederposten. Han kan også godt lide at bruge lidt alternative efterforskningsmetoder, hvilket for så vidt er godt nok. Dog har han til tider en tendens til at overdrive, synes jeg. Det er nok også derfor, han ofte skændes med forbundspolitichefen, Hans-Ludwig Zachert.”

Lothar Fischer

“Lothar har en meget seriøs holdning til sit arbejde, til tider for seriøs. Han kan blive så opslugt, at han ikke er til at komme i kontakt med. Det er selvfølgelig godt at gå op i sit arbejde, men der må da være grænser. Det er derfor ikke meget, jeg har talt med ham, men af og til har han da henvendt sig til mig. Når man kommer ind på livet af ham, virker han ellers som en venlig og kammeratlig fyr.”

Matthias Bergstein

“Matthias er en flink, ung mand. Han er den yngste betjent i forbundspolitiet, men absolut kompetent. Han er meget bevidst om reglementet, og har altid et svar på, hvad man bør gøre i en given situation. Der er nok dem, der vil kalde ham en stræber, men det synes jeg ikke, der er noget i vejen med. Hvis bare man samtidig holder begge ben på jorden, hvilket han er god til. Matthias er en af dem, jeg snakker mest med, da han ikke er så forjaget, som nogle af de andre kan være.”

MATTHIAS BERGSTEIN

Kriminalassistent, Bundeskriminalamt (det tyske forbundspoliti), mordkommisionen.
29 år, kort mørkt hår, brune øjne, 183 cm høj, 82 kg.

“Endelig! Jeg er blevet ansat i forbundspolitiet, og det var ikke et øjeblik for tidligt. Selv om det kun skyldes, at min onkel og justitsministeren er gode venner, synes jeg godt, jeg kunne have startet noget før. Godt nok er jeg den yngste i hele forbundspolitiet, men jeg er mindst lige så kompetent som nogen anden her. Nu må jeg så bare håbe på, at der ikke skal gå lige så længe, før jeg bliver forfremmet til leder af mordkommisionen.

Jeg har faktisk haft det rigtigt godt i hele min karriere, ja endda hele livet. Når man er barn af en direktør for et stort firma, går det som en leg. Samtidig har den øvrige familie også været højt placeret i samfundet, så jeg har altid fået, hvad jeg ville have. Jeg har selvfølgelig indfriet familiens forventninger til mig og scoret høje karakterer under min skolegang. Det blev hele tiden gjort mig klart, at jeg selv skulle gøre en indsats for de goder jeg fik.

Mine forældre, der er af jødisk afstamning, har givet mig en god og solid opdragelse. Da jeg også selv er jøde, har jeg af og til fået nogle hårde kommentarer med på vejen af andre mennesker. Når jeg nu er en virkelig godt begavet ung mand, er det irriterende at høre på halv-nazistiske klichéer om kun at være ude på at stjele osv. Det var nok egentlig derfor, jeg ville ind til politiet. Jeg må indrømme, at der var en del skuffelse, da jeg meddelte det til mine forældre. Det var kun min strategi om at gå efter de ledende stillinger, der gjorde, at familien accepterede mit valg. Så siden da er jeg steget støt i graderne som resultat af min egen indsats og min onkels forbindelser. Jeg startede i færdselspolitiet i Bonn, blev hurtigt forflyttet til ordenspolitiet og senere til kriminalpolitiet. hvor jeg var et par år. Efter at have presset meget på, blev jeg så optaget her sidste år. Da jeg jo har haft en del dårlige erfaringer med hvordan min tro påvirker andre, har jeg ikke fortalt det til nogen indenfor politiet.

Selv om jeg har haft flere kærester, er det et af de eneste områder, hvor jeg ikke har haft videre succes. Der er ikke ret mange kvinder, der har kunnet holde mig ud i længere perioder. Det skyldes nok min ihærdige arbejdsindsats, da jeg ofte kan blive ved med at arbejde på en sag flere timer efter, jeg har fået fri. Jeg er heller ikke i noget fast forhold for tiden. Det er også svært, når man rejser så meget rundt, som man jo gør, når man er i forbundspolitiet.

Lige nu skal jeg så til Flensburg sammen med tre andre herfra. En politiker er blevet myrdet, og det er jo en ret alvorlig sag, som det lokale politi ikke kan klare alene. Det var en ting, jeg hadede, dengang jeg var i Bonn. Der var for mange inkompetente betjente i kriminalpolitiet efter min mening. Det kan jo være, de er dygtigere i Flensburg, men jeg tvivler kraftigt.”

De øvrige folk, der skal med til Flensburg, er:

Karl-Heinz Schumann

“Karl-Heinz er lederen af mordkommisionen. Han kunne have været en god leder, hvis ikke han tog så let på reglementet. Jeg har tit overvejet, hvorfor han er blevet leder, og eneste forklaring er, at han trods alt opnår nogle gode resultater. Men alligevel; jeg kunne uden problemer klare det med mindst ligeså stor succes. Han er for flink og venlig til at kunne sætte sig i respekt, hvilket jeg heldigvis ikke er den eneste, der har lagt mærke til. Ifølge min onkel er der flere kritiske røster højt i systemet, der er skeptiske overfor ham. Selv Hans-Ludwig Zachert, der er chef for forbundspolitiet, er meget uenig i hans metoder.”

Lothar Fischer

“Lothar er en dygtig politimand, der arbejder seriøst med sine ting. Han er til tider lidt svær at blive klog på. På den ene side er han fornuftig nok, men nogle gange ser han stort på regler og faste procedurer. Han er i hvert fald altid med på Karl-Heinz's forslag, næsten uanset hvor vanvittige de er. Jeg har prøvet at snakke med ham et par gange, men det er som om, han afviser mig.”

Franz Schmidt

“Jeg er glad for, Franz skal med. Han er en af de eneste personer, jeg taler meget med. Han er meget stille, og man skal af og til presse ham lidt for at få ham i snak. Hans temperament på arbejdet er heller ikke særligt voldsomt. Han foretrækker at arbejde stille og roligt med tingene, og ad den vej har han opnået nogle virkelig gode resultater. Der er dog én ting ved ham, jeg ikke bryder mig om. Han kan af og til komme med nogle ret racistiske vittigheder. Jeg har ikke nævnt det for ham, og jeg har heller ikke nævnt, at jeg er jøde, Jeg ved ikke, om det måske kunne få ham til at stoppe, men på den anden side ønsker jeg jo heller ikke, at hele afdelingen får at vide, jeg er jøde. Så er der helt sikkert nogen, der vil lade et par grove kommentarer falde.”

ERNST ECKHART

Kriminalassistent, Kriminalpolitiet i Flensburg, drabsafdelingen.
46 år, kort blond hår, blågrønne øjne, 188 cm høj, 97 kg.

“Det er noget forbandet lort, det hele. Det er ikke ligefrem gået, som jeg havde regnet med, da jeg startede på politiskolen. Dengang skulle jeg ud at beskytte borgerne og fange forbryderne. Jeg blev senere klar over, at verden ikke er så sort/hvid, som jeg naivt gik og troede.

Det startede ellers fint nok. Jeg elskede mit arbejde, mine kolleger og det at møde så mange forskellige mennesker hver dag. Det var nok min positive indstilling til alt og min åbenlyse glæde ved jobbet, der gjorde, at jeg blev en anset person indenfor politiet her i Flensburg. Det var da også naturligt for mig at sige ja til at blive overflyttet til kriminalpolitiet. Der var jeg en årrække, hvor jeg nok skulle være blevet. Men dengang lederen af narkoafdelingen sagde, at han havde brug for folk som mig, tøvede jeg ikke med at acceptere hans tilbud. I begyndelsen var der ingenting galt, men så kom den skide razzia i '83.

Under aktionen opdagede jeg, at min makker, Udo Marquart, stak noget af den konfiskerede kokain i lommen. Nu har jeg aldrig været typen, der kunne finde på at stikke en kollega, så jeg holdt min kæft. Om aftenen, da vi havde fået fri og drak en bajer på vores stamværtshus, fortalte jeg ham, hvad jeg havde set. Han kom med en lang smøre om, hvor uskadeligt det var i små mængder, og om hvor fed en oplevelse det var at tage en bane af og til. Hvordan det lykkedes ham at overtale mig, ved jeg ikke, men jeg anså ham jo for at være en flink fyr. Så det gik hverken værre eller bedre, end at vi tog hjem til ham og sniffede et par baner.

Fra den dag gik alting ned af bakke. Jeg blev selvfølgelig afhængig af det lort. Hver gang vi konfiskerede noget, lagde jeg noget til side til mig selv, og når der gik for længe imellem, købte Udo og jeg noget af pusherne på gaden. Vi fik engang fat i en fordrukken idiot, vi troede var pusher, men som viste sig kun at være en ussel junkie. Før jeg vidste af det, havde vi tæsket ham sønder og sammen og sniffet det coke, han havde på sig. Da det var klaret, ville vi anholde ham og slæbe ham med på stationen, men da vi hev ham op fra jorden, fandt vi ud af, at han var død.

Det var først på det tidspunkt, det gik op for mig, hvor langt ude jeg var. Dagen efter anmodede jeg om blive flyttet væk fra narkogruppen. Jeg kom så over i drabsafdelingen, hvor jeg har været siden. Jeg har prøvet at komme ud af mit misbrug, men det er sgu svært. Jeg tror, jeg har forsøgt at tage en “kold tyrker” mere end ti gange, men jeg har altid givet op efter kort tid. Al det narko har gjort mit liv til et helvede; det eneste, der betyder noget er, hvornår jeg kan få min næste bane. Min lejlighed er ét stort rod, min kæreste er skredet, jeg er næsten altid i dårligt humør og har meget let ved at blive aggressiv. I mit daglige arbejde er jeg meget grov overfor alt og alle. Hvis ikke de mistænkte kommer ud med sproget, plejer lidt vold at hjælpe. Det eneste positive man kan sige om mine metoder er, at de skaber resultater.

Nu er ham politikerens så blevet myrdet, og jeg er sat på sagen. Det er den største sag, vi har haft, og ærligt talt så tror jeg ikke, at jeg kan bidrage ret meget til opklaringen. I den her sag hjælper det sgu ikke at banke et par fordrukne narkovrag. Vi får godt nok assistance af nogle folk fra forbundspolitiet, men det plejer sgu altid at være en flok højrøvede papirnussere. Men hvad fanden. Det kan da være, at det kan få mig lidt på afstand af narkoen. Måske glemme det lort en uges tid. Jeg bliver nødt til at tage et par baner engang imellem, men det her var måske en mulighed for at prøve at trappe lidt ned. Det er i hvert fald et forsøg værd.”

LIDT OM MIN MAKKER, EVA SCHUSTER

“Eva er den bedste makker, jeg nogen sinde har haft. Dengang, for et år siden, hvor jeg fik at vide, at jeg skulle have en kvindelig makker, var jeg ellers alt andet end glad. Hvad fanden skulle jeg med en kvinde? Så skulle jeg altid passe på hende samtidig med alt muligt andet. Heldigvis viste det sig, at Eva var lige modsat af, hvad jeg forventede. Jeg tror ikke, der findes en hårdere kvindelig betjent. Hendes fysik er mindst lige så god som de fleste mandlige politifolks, og jeg har i hvert fald ikke lyst til at komme i slagsmål med hende. Hun er tillige meget konsekvent i hendes handlinger og man kan ikke undgå at vise hende respekt. Nu er hun heller ikke den grimme kvinde, jeg har mødt, og jeg har da tit overvejet at invitere hende ud. Men indtil videre har jeg ikke gjort noget ved sagen. Vi nøjes med at snakke sammen om alt muligt, f.eks. historier fra kollegerne, familien eller vores hverdagsproblemer. Jeg har dog ikke fortalt hende om mit narkomisbrug.

EVA SCHUSTER

Kriminalassistent, Kriminalpolitiet i Flensburg, drabsafdelingen.
39 år, kort mørkt hår, blågrønne øjne, 178 cm høj, 76 kg.

“Sådan! Eva Schuster, kriminalassistent - det lyder sgu flot. Men jeg har også slidt i det for at nå så langt.

Da jeg var barn, boede jeg i et af de mest socialt belastede kvarterer i Hamburgs centrum. Far var havnearbejder og mor gik hjemme hos os børn. Da jeg var eneste pige i en søskendeflok på syv, lærte jeg hurtigt at slå fra mig. Hvis ikke jeg gjorde det, ville jeg blive totalt underkuet af mine brødre. Nu er jeg heller ikke den yngste, heldigvis. Så havde tingene nok set anderledes ud. En af grundene til, at jeg blev accepteret på lige fod med mine brødre, var, at jeg redede de yngre ud af de problemer, de af og til havnede i. Det bestod for det meste i at banke nogle rødder, der havde generet dem.

Da jeg blev lidt ældre, begyndte jeg langsomt at indse, hvilket råddent miljø, jeg boede i. Far drak meget og kom altid sent hjem. Hvis ikke maden stod på bordet, gav han mor en ordentlig skideballe. Det gjaldt i øvrigt også os børn. Hvis ikke vi gjorde, hvad vi fik besked på, så stod vi til tæsk. De fleste af mine brødre lavede forskellige former for småkriminalitet, som f.eks. lomme- og butikstyveri.

Det var, da jeg fik øjnene op for dette, at jeg besluttede mig for at gøre alt for at komme væk. Jeg ville sgu ikke ende som min mor, der sled i det fra morgen til aften uden at få nogen tak. I skolen knoklede jeg som bare fanden for at kunne blive til noget. Selv om det boglige ikke var det, jeg var allerbedst til, så gav jeg ikke op. Det lykkedes mig også at få et rimelig godt resultat i skolen - bedre end nogen af mine brødres. Det passede selvfølgelig ikke min far. Jeg skulle hellere bekymre mig om det huslige i stedet for skolen, for jeg skulle jo lære at blive en god husmor. Da jeg fortalte, at jeg ville have en uddannelse, gik han helt amok. Hvad bildte jeg mig ind? Der var knap nok penge til, at vi kunne få mad og tøj, og så ville jeg have en uddannelse.

Det hele resulterede i, at jeg fik endnu flere pligter derhjemme. Jeg fandt mig i husarbejdet, indtil jeg blev 18. Så stak jeg af. En af mine skolekammeraters far havde et rengøringsfirma, og der begyndte jeg at arbejde for at tjene penge til at leve for. Jeg lejede et lille kælderværelse for mig selv, og der boede jeg i tre år. En uddannelse var dyrere, end jeg forventede, men en dag så jeg en annonce fra politiskolen. Efter at have tænkt lidt over det, slog jeg til og søgte ind.

Siden er det gået støt fremad. Jeg har slidt i det konstant, siden jeg begyndte ved politiet i Hamburg. I 1989 mødte jeg min kommende mand, Markus, og flyttede med ham her til Flensburg. At blive overflyttet hertil var intet problem, og sidste år fik jeg så muligheden for at skifte til kriminalpolitiet.

Efter jeg flyttede til Flensburg, har jeg ikke talt med mine forældre. De har aldrig accepteret, at jeg stak af hjemmefra, men et par af mine brødre holder jeg dog stadigvæk lidt kontakt til.

Arbejdspresset i kriminalpolitiet var væsentligt højere, end jeg var vant til, og det gik ud over privatlivet. Jeg havde tit overarbejde, og det var Markus ret utilfreds med. Vi begyndte at skændes meget, og det afslørede, at han på bunden var et ligeså stort mandschauvinistisk svin som min far. Det endte med, at vi blev skilt for et halvt år siden, og det er lige så længe siden, jeg så ham sidst, heldigvis.

Nu er jeg så sat på min første mordsag. Ja, der kommer godt nok en flok forbundspolitifolk og leder sagen, men min makker og jeg kommer stadig til at deltage i planlægningen af efterforskningen. Sådan en sag kommer til at kræve en enorm arbejdsindsats, så jeg kan vist godt opgive planerne om at lægge smøgerne på hylden. Det er i øvrigt ikke første gang. Jeg har prøvet alt fra nikotinplastre til hypnose, men ingenting har virket.”

LIDT OM MIN MAKKER, ERNST ECKHART

“Da jeg blev præsenteret for Ernst som min makker, da jeg startede i kriminalpolitiet for et år siden, forudså jeg, at det ville blive et helvede. Han er en stor og grov type, der lyder som om, han hader alt og alle. Til at starte med lagde han heller ikke skjul på hans utilfredshed med at få en kvindelig makker. Det betød, at vores forhold var meget anspændt i starten, men efterhånden som ugerne gik, blødte det mere og mere op. I dag er vi rigtig gode venner og kolleger, der respekterer hinanden. Ernst har vist sig at være meget menneskelig under den barske overflade, men selv om vi taler sammen om alt muligt, er det som om han skjuler et eller andet for mig.”